

மலைங்கு வெப்பத்தோன்
உரும்பிராய் வடக்கு.
ஓ ஸ்ரீராம்.

கணபதி துணை.

திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை.

இது

காரைநகர்

மதுரைத் தமிழ்சங்கப்

பண்டிதர் சு. அநூளம்பலம் அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு

யாழ்ப்பாணம்

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

முகவரை.

சங்கநால்களுள் முதன்மையாகிய பத்துப்பாட்டுள் தலைமை பெற்றது இத்திருமுருகாற்றுப்படையாகும். இந்நால் கடைச்சங்கப்புலவர்களுக்குத் தலைவராய் வீற்றிருந்த நக்கிரதேவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. முருகக்கடவுளின் திருவருட செல்வத்தைப் பெறுவதற்கு வழிப்படுத்துவதாய் அமைந்தது. அப்பெருமானுக்குரிய திருப்படை வீடுகளாகிய திருப்பரங்குன்றப், திருச்சிரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்றதோரூடல், பழமுதிர் சோலைமலை என் னும்தலங்களில் அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் வகையை மிக அழகாக எடுத்துக் கூறுவது. முருகக்கடவுளின் திருவருளைப்பெற விழைவோரால் மிசவும்பக்தியோடு பாராயணம் யண்ணப்பட்டு வருவது.

இந்நாற்கு ஆசிரியர் நக்கினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் ஆதியோர் உயர்ந்த நடையில் உரைசெய்திருக்கின்றனர். அவற்றினை வாசித்து எல்லோரும் பொருள் விளங்குதல் இயலாதாகும். ஆதலின் இத் திருப்பாட்டின்கணுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் யாவரும் எளிதில் அறிதற்குரிய முறையில் இவ்வரையை எழுதலானேன்.

இந்நாலைப் பதிப்பித்தகாலத்து உடனிருந்து நாற்பரி சோதனை செய்தும் வேண்டியவிடத்து மேற்கோள் காட்டியும் இன்னும் பல அரிய உதவிகளைச் செய்தும் வந்த, பாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த பூஞ்சீமத் சி. சுப்பிரமணியதேசிகர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இகண் கண்ணுள்ள குற்றங்களைத் துருணம்பாராட்டல்
கற்றறிந்த பெரியார் கடனுகும்.

இப்பணியில் ஊக்கப்படுமாறு தோன்றுத் துணையா
யிருந்தருள் செய்த எல்லாப்வல்ல பரம்பொருளின் திரு
வடிகளை அனவரதமும் சிந்திக்கின்றேன்.

'திருமகள் விலாஸம்'
காணநகர் }
8-2-37.

இங்ஙனம்,
ச. அருளாம்பலம்.

பொருள்டக்கம்.

பக்கம்.

முசுவரை	
நக்கிரனூர் வரலாறு	1
திருமுருகாற்றுப்படை எழுந்த வரலாறு	4
திருமுருகாற்றுப்படையின் இயல்பு	7
இப்பாட்டின் பொருட்சருக்க வரலாறு	14
திருமுருகாற்றுப்படை செய்யுள்	17
பொருட்பாகுபாடு	29
பாட்டின் பொருள்கலம்	48
பாவும் பாட்டின் நடையும்	55
இப்பாட்டிற் காணப்படும் வழிபாட்டுமுறை	62
இப்பாட்டின்கட் காணப்பட்ட பழையநாள் வழக்க ஒழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்.	66
விளக்க உரைக் குறிப்புகள்	68
அருஞ்சொற் பொருள்	126

திருமுருகாற்றுப்படை

ஆராய்ச்சியுரை.

நக்கிரனூர் வரலாறு.

பாண்டி நன்னூட்டு மதுரையம்பதியிலே அங்கயற் கண்ணியம்பையாரோடு அமர்ந்தினி திருக்கும் சோமசுந்தரக் கடவுள் அருளிய சங்கப்பலகையிலிருந்து கடைச்சங்ககாலத் திடீல் தமிழாராய்த் தல்லிசைப்புலவர்பெருமக்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மருள்ளும் தலைவராய் வீற்றிருந்தவர் நற்றமிழ் வல்ல நக்கிரனூர். இவரது இயற்பெயர் கீரன் என்பது. இவர் துண்மாண் நுழைபுலமுடையராய் உயரிய ஒழுக்கம் நிரம்பப் பெற்றவராய் விளங்கியமையைக் கண்ட அறிஞர், சிறப்புப் பொருள் தரும் நகரவிடைச் சொல்லும் ‘ஆர்’ விகுதியுந்தந்து நக்கிரனூர் என அழைப்பாராயினர். சீவக சிந்தாமணியில் வரும் ‘குலநினையல் நம்பி’ என்னும் செய்யு ஞரையில் ‘நப்பின்னை’ என்னும் பெயரை விளக்குமிடத்து, ‘பின்னை—அவள்பெயர்: ந, சிறப்புப்பொருளுணர்த்துவ தோர் இடைச்சொல்; நச்செள்ளை, நப்பாலத்தன், நக்கிரன் என்றாற்போல்’ என நச்சினூர்க்கிணியர் கூறியிருத்தல் காண்க. இவர் தந்தையார் கணக்காயனூர் என்பதும் அவரது இடம் பீடு மிக்க மாடமதுரை என்பதும் ‘மதுரைக் கணக்காயனூர் மகனூர் நக்கிரனூர்’ என வழங்கு மாற்றுன் அறியப் படும். இவர் மகனூர் கீரங்கொற்றனாலார். இது ‘மதுரைக் கணக்காயனூர் மகனூர் நக்கிரனூர் தம் மகனூர் கீரங்

கொற்றனார்க் குரைத்தார்’ எனவரும் இறையனார் அகாங் போநள் உரையான் இனிது புலனுகும். நக்கிரனார் அந்தண வருணத்தினர் என்பது “கீதவிசை கூட்டி வேதமொழி குட்டு கீரர்” என அநுணகிர்நாதர் அருளியவாற்றுன் அறியப்படும். இவர் சைவசபையத்தினராவர் என்பது, “தரணியிற் பொய்ம்பை யிலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற்கபிலர் பரணர் நக்கிரர் முதனுற்பத் தொன்பது பல்புலவோர் அருணமக்கியுந் திருவாலவாயரன் சேவடிக்கே பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே” என்னும் நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதியினுலே அறியப்படும்.

இவர் சங்கத்து வைகும் நாளில் வடமொழியிலே வல்ல ‘கொண்டான்’ என்னும் குயவன் பட்டி மண்டபம் புகுந்து ‘வடமொழி சிறந்தது தென்மொழி இழிந்தது’ என்று தமிழ் மொழியினை இழித்துக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட நக்கிரனார், ‘தமிழ்மொழியினை இழித்துக் கூறிய இவரை இப்பொழுதே இறக்குமாறு செய்வல்’ என்று,

“முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—அரணிலா

ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்
ஆனந்தஞ் சேர்க் கவாகா”

என்னும் வெண்பாவைக் கூறலும் அவன் அவ்விடத்தே வீழ்ந்து உயிர் நீங்கினன். அதனைக்கண்டு அருகிருந்தமற்றை யோர் வந்து இவரை வேண்டிக் கொள்ள இவர் அவர்களுடைய வேண்டுகோட் கியைந்து,

“ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய

அந்தண் பொதியி லகத்தியனு ராணையினுற்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா”

என்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடுதலும் அவன் உயிர்பெற் றெழுந்தான். இச்செய்யுட்களை எடுத்துக் காட்டி “இவை தெற்கில் வாயில் திறவாத பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு கூகீரர் ஒருவன் வாழுவும் ஒருவன் சாவுவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப் பாட்டாயின்” என்று தொல் காப்பியச் செய்யுளியற் சூத்திரவுருவரயின் கண்ணே பேரா சியரும் நச்சினார்க்கினியரும் இச்செய்தியைக் குறிப்பிட டமை காண்க.

இனி இவர்பாடிய செய்யுட்கள் பத்துப் பாட்டுள் இத் திருமூகநற்றுப்படையும் நெடுஞ்வாடையுமாம். தொகை நால்களுள் நற்றிணையில்லை செய்யுட்களும் குறுந்தோகையில் எட்டும் அகநானுற்றில் பதினேழும் புறநானுற்றில் மூன்றும் இவர் இயற்றினவாகக் காணப்படுகின்றன. திருவள்ளுவ மாலையில் ‘தானே முழுதுணர்ந்து’ என்னுஞ் செய்யுளும் இவரால் இயற்றப்பட்டதாகும். பதினேராந்திர மறையில் திருமூருகாற்றுப்படையன்றி ஒன்பது பிரபந்தங்கள் இவரால் இயற்றப்பட்டனவாகும். அவை: கைலை பாதி காளாத்திபாதி யந்தாதி, திருவீங்கோய்மலையேழு பது, திருவலஞ்சூழி மும்மணிக்கோவை, திருவெழுகூற்றிருக்கை, பெருந்தேவபாணி, கோபப்பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றித்திருவகவல், கண்ணப்படேவர் திருமறம் என்பனவாகும். இறையனுரகப்போநூக்கு முதலில் நல்லுரை கண்டவர் இவரே. இவரது பாடல்கள் இயற்கையைத் தெரி விப்பனவாய், சொல்லும்பொருள்வளம், மிகுந்து, கற்போர் நெஞ்சங் கவர்ந்து, இகபரமிரண்டும் நல்கி விளங்குகின்றன.

இவரது அளப்பரும் பெருமையை “பொய்யற்ற கிரன் முதலாம் புலவோர் புகழ்ந்த ஸியற்கெனது சிறுசொல்லும் ஒப்பாகும்” எனக் கச்சியப்பசிவாசாரிய சுவாமிகளும் பாராட்டி யிருத்தல் காண்க.

திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவரமியின் பக்கத்தே இவருடைய திருவருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மதுரையில் மேலைமாசி வீதியின் மேல்சிறகில் இவருடைய கோயிலான்றுள்ளது. அது சங்கத்தார் சோயிலெனவும் வழங்கும். திருக்காளாத்தியில் நக்கிராற் சிரதிட்டிக்கப் பட்டதாகக் கூறப்படும் ஒரு சிவலிங்கப் பெருமான் திருவருவம் உண்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை எழுந்த வரலாறு,

பாண்டியன் ஒருவன் தனது பட்டத்துத்தேவியுடன் மேன்மாடத்திருந்துமித்தென்றலோடு விரவிவந்து புதிய தொரு நறுமணப் பீச, அம்மணம் தன் மனைவியின் கூந்த வினின்றைமுந்ததென அறிந்து ‘கூந்தற்குமணம்’இயற்கையி னுள்தோ அன்றே செயற்கையினுள்தோ என ஐயுற்று, அவ்வையம் நீங்கும் வண்ணம், “என் னுள்ளத்துள்தாய ஐயம் நீக்கும் அரும்புலவர் இதனைப் பெறுக” என்று பொற்கிழி ஒன்றினைச் சங்கமண்டபத்தில் தூக்கினன். புலவர் பலரும் அரசன் ஐயத்தை நீக்கப் பலவாறு முயன் றும் பயன் பெற்றிலர். அஞ்சாளில் மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு ஆகம விதிமுறை வழாது பூசனை புரிந்து வந்த அந்தணன் தருமி என்பான், நாடுவற்கடஞ் சேர்ந்த மையின் தான் எண்ணியவாறு மனம்முடித்துக் கோடற் குப்பொருளின்மையால் வருந்திச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருமுன்பையடைந்து தன் குறையை முறையிட்டனன்.

வேண்டுவார் வேண்டியதை ஈயவல்ல இறைவனும் திருவள மகிழ்ந்து,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது சண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் ரரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ கீயறியும் பூவே”

என்னும் திருப்பாசுரத்தை இயற்றித் தருமியிடங் கொடுத்து, ‘இதனை அரசனுக்கும் சங்கத்தினர்க்குங் காட்டிக் கிழிகொள்க’ எனப்பனித்தனர். அந்தனை னும் அதனைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்வெய்தி அரசன்பால் அடைந்து அதனைப் படித்தனன். அரசன் அதனைக் கேட்டுத் தன் உளத் துற்ற ஜையம் நீங்கப் பெற்றவனும் மகிழ்ச்சிகொண்டு ‘இதனைப் புலவரிடஞ் சென்று ஒதுக்’ என்றனன். அப்பனவும் அங்ஙனமே சென்று ஒதுகினன். அதனைக் கேட்ட நக்கிரர் என்னும் நற்றமிழுப் புலவர் ‘இப்பாடல் குற்ற முடைத்து என்றனர். அதனைக்கேட்டதருமி தன்னுவகை நீங்கப் பெற்றவனும்ச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருமுன் பெய்தி இறைவ! தேவரீர் அருளிய திருப்பாடற்குச் சில் வாழ்நாட் சிற்றறிவுடைய புலவன் ஒருவன்குற்றங் கூறினன் என்று கூறி வருந்தாநிறப், சசன் புலவராய் உருக்கொண்டு சங்கமண்டபத்தை யடைந்து நங்கவிக்குக் குற்றங்குறியவன் யாவன் என வினவலும் நக்கிரர் யானே குறைக்கறனேன் என்றார். குற்றம் யாதுளன் றுவினவ, நீர் அருளிய பாடலில் மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமுண்டென்பது புலனுகின்றது; அங்ஙனங் கூறியது குற்றமீ என்று சாதித் தனர். சசன் நுதல்விழியையும் சடையையுங் காட்டி யருள அப்போதும் அவர் அஞ்சாது நீர் உடம்புமுழுவதும்

கண்களைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே. சடை கொண்டு வெருட்டல் வேண்டாம்என்றனர். ஈசன் எம்மொடுமூரணி யமையின் ‘நீ குட்டநோய் கொண்டு துன்புறுக’ என்றனர். என்றும் நக்கிரர் அஞ்சி நடுங்கித் தப்பிஷை பொறுத் தருஞாறு பன்முறை வேண்டினர். கருணையங்கடலாகிய ஈசனும் கீர! நீ கைலை காணில் இந்நோய் நீங்கும் என்று அருளினர். நக்கிராரும் குட்டநோய் கொண்டவராய் இந்நோயினைக் கைலை கண்டொழிப்பேன் என்று எண்ணித் தம்முடன் இருந்த புலவர்பால்விடைபெற்று அவ்விடத்தை விட்டு அரிதினீங்கி வையையாற்றின் வடக்கரையையடைந்து

‘என்றியினி மதுரை காண்பேம்! எப்பகல் சங்கரேசன் றன் றிருவடிகள் காண்பேம்! தாயையெஞ்சான் றுகாண்பேம்! வென் றிவேற் றரும வேந்தர் வேந்தனை யெங்காட் காண்பேம்! ஒன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் துறவை யெப்பொழுது காண்பேம்!

என்று பலப்பல நினைந்து அவ்விடத்தினின்று கைலைக்கு விரைந்து காசி கேதார முதலாங் திருத்தலங்களைக் கடந்து உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பாக நடந்து செல்கையில் ஒரு தடாகத்துணைக் கண்டு அதனில் நீராடி. அதன் கறைக் கனுள்ள ஆலமர நிழவில் பூசனை புரிந்தனர். அவ்வமையம் அம்மரத்தினின்றும் ஒரிலை பாதி நீரினும் பாதி நிலத்தினும் பொருந்த விழுந்தது. நீரில் வீழுந்த பாதி மீனாகவும் நிலத்தில் வீழுந்த பாதி பறவையாகவும் உருப் பெற்று ஒன்றையொன்று இழுக்கத் தலைப்பட்டன. இவ்வதிசயத்தைக் கண்ட புலவர் பெருமான் தாம் புரிந்த பூசனையை மறந்து அதனைக் காண்டவில் கருத்தைச் செலுத்தினர். இங்கனம் பூசனையில் வழுவியோர் தொளாயிரத்துத் தொண்ணுற ரெஞ்பதின் மரைக் குகையில் அடைத்து வைத்து ஆயிரவராக உண்ணைக் கருதிய பூதமா.

னது இவரையும் அச்சுக்கையில் அடைத்துவிட்டு, இனி இவர்களை உண்டேபம் எனக் கருதி நீராடிவரச் சென்றது. குசையில் முன்னதாக அடைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் நக் கேரரைக் கண்டு இப்பொழுது நீ வந்தமையின் நம்முயிர்க் கிறதி நேர்ந்தது. இனிப் பூதமானது நம்மவரை உண் னுதல் தப்பாது என்று பலவாறு கூறித் தயருற்றனர். அதனைக் கேட்ட புலவர் பெருமான் விண்ணோர் சிறை மீட்ட தீரவேல் தாங்கிய திருமூருகப்பெருமானைப் பத் திமையாற் பாடினன்றி உய்தியின்றுமென உள்ளத்தெண் வித் திருமூருகாற்றுப்படையினைப் பாடியருளினார். பாட அம்முருகப்பெருமான் ஆண்டு விசைந்து எழுந் தருளிப் பூதத்தை யழித்து யாவரையும் சிறையினின் றம் மீட்டருளினார். இதனை “இன்றென்னைக்கைவிடா கின்றதுவுங் கற்பொதுப்பிற் காத்ததுவும் மெய்விடா வீரன்கை வேல்” என்பதனால் அறிக.

திருமூருகாற்றுப்படையின் இயல்பு.

சங்கச் செய்யுட்களாக இற்றை ஞான்று நிலவுவன், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண்கிழக்கு கணக்கு என்பனவாகும். இவற்றுள் பத்துப்பாட்டு முதன்மையா னது. அது “முத்தோர்கள் பாடியருள் பத்துப்பாட்டு மெட்டுத் தொகையுங் கேடில் பதினெண்டுக் கிழக்கு கணக்கும்” எனப் பத்துப் பாட்டினை முன்னர் வைத்து எண் னுமுறையான் அறியப்படும். பத்துப்பாட்டு என் பது நாற்றின் மிக்க அடிகளையடைய பத்துச் செய்யுள் களின் தொகுதியாகும். அவை: திருமூருகாற்றுப் படை, பொருஙாற்றுப்படை, சிறுபாறாற்றுப்படை, பெரும்பாறாற்றுப்படை, மூலைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி,

நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலை படுகடாம் என்பனவாகும். இறைநின் பெயரும் முறை யும் “முருகு பொருளாறு பாணிரண்டு மூல்லை, பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய, கோலங்கடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப் பாலை கடாத்தொடும் பத்து” என்னும் வெண்பரவினால் அறியப்படும். இப்பத்துப் பாக்கஞும் நக்கீரனூர் முதலாய தண்டா நல்லிசைத் தண் டமிழ்ப் புலவர் எண்மரால் இயற்றப்பெற்றன. இப் பாட்டுக்களின் அருமை பெருமையை “ஆன்றேர் புகழ்ந்த வறிவினிற் ரெரிந்து, சான்றே ரூரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல், ஒருபது பாட்டும்” எனவும் “தமிழ்ச் சங்கத் தின் நிறைபெற்றுயர் பெற்றுயர் பத்துப்பாட்டும்” எனவும் ஆன்றேர் புலப்படுத்தியிருத்தல் காண்க. இப் பாட்டுக்களுள் ஐந்து ஆற்றுப்படை என்னும் புறப் பொருட்டுறை பற்றியன.

ஆற்றுப்படை யென்பது வழிப்படுப்பது; ஆறு என்னும் பெயர் படி என்னும் விணைச்சொல்லொடு சேர்ந்து ‘ஆற்றுப்படு’ என ஒரு சொன்னீர்மைப் பட்டுச் சூதி மாத்திரையாய் நின்று ‘ஐ’ என்னும் விணைமுதற்பொருள் விகுதிபெற்ற ஆற்றுப்படை என்றாய் வழிக்கொளச் செய் வது என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. ஆற்றுப்படுத்த வாவது, கூத்தர் முதலாயினூர் வள்ளன்மை மிக்குடையான்பால் தாம் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை, எதிர்வந்த இரவலர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அவ்வள்ளல்பாற சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத் துரைத்தல்.

செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன்சேய் நன்னன்னிடத்தே பரிசில் பெற்று மீண்டானாலுரு கூத்தன், எதிரே பரிசில்

பெற விழைந்து வந்த கூத்தன் ஒருவனிடத்து நன்னன் ஜனின் நலங்களையும், அவனது அரண்மனை வாயிலில் அவன் காட்சியைக் காண விழைந்து நிற்பார் கொணர்ந்த கையுறைப் பொருட்களையும், அவனைப் போற்றிப் புகழும் முறையையும், அந்நன்னன் தன்பால் வந்த கூத்தர் முதலாயினேர்க்கு பரிசில் பல நல்கி விடுக்கும் வண்மையையும் கூறி அவனை வழிப்படுத்திய வரலாறுமலைபடு கடாத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே ஒய்மானுட்டு நல்லியக்கோடனிடத்தே பரிசில் பெற்ற சிறுபாணன் ஒருவன் பரிசில் பெற விழைந்த சிறுபாணன் ஒருவனிடத்து அவனது வீரச்செயல்களையும், நல்லியற் குணங்களையும், வள்ளன்மையையும், அவனைப் புசழும் முறையையும், அவன் பாணரை உபசரித்துப் பரிசில்நல்கும் அருமையையுங் கூறி அப்பாணனை அவ்வரசனிடத்துச் சென்று பரிசில் பெறுமாறு அனுப்பிய வரலாறு சிறுபானுற்றுப்படையில் சிறப்புறக் கூறப்பட்டுள்ளது, அவ்வாறே காஞ்சிநகரத்தில் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டிருந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்தே சென்று பரிசில் பெற்ற பேரும்பாணன் ஒருவன் அதனைப் பெற விழைந்து எதிர்வந்த பெரும்பாணன் ஒருவனிடத்து காஞ்சிநகரின் கவின்பெறு வனப்பினையும், இளந்திரையன் பால் இயைந்த வீரம் கொடை முதலாம் ஏத்தரும் பெருமைகளையும், அவன் பரிசில்லரை உபசரிக்கும் முறையையுங்கூறி அவன்பாற் செல்லுமாறு அவனை வழிப்படுத்திய வரலாறு பேரும்பானுற்றுப்படையில் பெரிதும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே சோழநாட்டிலே தனிகரில்லாத் தலைவனும் விளங்கிய கரிகாற் பெருவளத்தானிடத்தே பரிசில் பெற்று மீண்ட போருநன் ஒருவன்

பரிசில் பெறக் கருதிவந்த மற்றொரு பொருநனிடத்து அக்கரிகாலன்து நாட்டின் பல வளங்களையும் அவன் வீரத் தன்மையையும் வரையா வள்ளன்மையையும் விரித்துக் கூறி அவன்பாற் சென்று பரிசில் பெறுமாறு வழிப் படுத்திய வரலாறு போந்தாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவ வனும், பெருமலை விடரசத் தருமிசைக் கொண்ட சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனியைப் பெறுதற் கரிதென்று கருதாது அதனாற் பெறும் பெரும் பேற்றினையும் கூறுது ஒன்னைக் கீங்கவனுமாகிய அதிகமான்நெடுமானஞ்சியிடத்து பரிசில் பெற்று மீண்ட விறலீ யொருத்தி பரிசில்பெற விழைந்து வந்த மற்றொரு விறலியை அவன்பால் வழிப்படுத்து வரத்த வரலாறு 103-ம் புறப்பாட்டு விறலீயாற்றுப் படையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கனம் கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விற வியும் என்னும் நாற்பாலாரும் எதிர்வந்த கூத்தர் முக லாயினுரை ஆற்றுப்படுத்தியதாகச் செய்யுள் செய்தற்கு விதி, “தாவினல்விசை” என்னும் தோல்காப்பியப்புறத் திணையியற் குத்திரத்து,

“கூத்தரும் பாணரும் பொந்தரும் விறலீயும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யறதுத் தோன்றிப்
பேற்ற பெருவளம் பேறுர்க் கறிவுறிஓச்
சேன்றுபய நெதிரச் சோன்ன பக்கழும்”

என்னும் பகுதியாகும். இதற்கு நல்லுரை கண்ட உச்சி மேற் புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கிணீயர் அச்சுத்திராப் பகுதியை “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலீயும் பெற்ற பெருவளம் பெறுர்க் கறிவுறிஇச் சென்று பய நெதிரச் சோன்ன பக்கழும்” எனவும் “ஆற்றிடைக்

காட்சி யுறழுத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெருர்க்கறிவுறீஇசு சென்று பயனெதிரச்சொன்ன பக்கமும்' எனவுங்கொண்டு, முன்னதற்கு 'ஆடன் மாந்தரும் பாடற் பாண்றும் கருவிப் பொருந்தும் இவருட் பெண்பாலாகிய விறவியு மென்னும் நாற்பாலாருந் தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச் சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறு மாறு கூறிய கூறுபாடும்' எனவும், பின்னதற்கு, 'இல்லறத்தை விட்டுத் துறவறமாகிய நெறியிடத்து நிற்றல் நன்றென்றுங் கண்ட காட்சி தீதென்றும் மாறுபடத் தோன்றுகையினுலே தான் இறைவனிடத்துப் பெற்ற கந்தழியாகிய செல்வத்தை யாண்டுந் திரிந்து பெருதார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றுற் பெறலாமென்று அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச் சென்று அக்கங்கழியினைப் பெறும்படி சொன்ன கூறுபாடும்' எனவும் பொருஞ்சுரத்து பின் னையதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இத்திருமூருகாற்றுப்படையினைக் காட்டியுள்ளார். ஆகவே இது கந்தழியினைப் பெற்றுக்கொண்டு அதனைப் பெறுதா வெருவனுக்குப் பெறுமாறு கூறி அவனை வழிப்படுத்துக் கூறும் துறை பற்றி ஆசிரியர் நக்கிரனூரால் பாடப்பட்டது.

கந்தழியாவது ஒரு பற்றுமற்று அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங் கடங்க பொருள். அது,

"சார்பினாற் ரேன்றுது தானருவா யெப்பொருட்குஞ் சார்பெனகின் ரெஞ்ஞான்று மின்பங் தகைத்தரோ வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னறிவிறந்த தூய்மையதா மைதீர் சுடர்"

என்பதாம். இதனை "உற்றவாக்கையி ஊறுபொரு ணறு மல ரெழுதரு நாற்றம்போற் பற்றலாவதோர் நிலையிலாப்

பரப்பொருள்” என அதனை உணர்க்கோர் கூறியவாற்று நூணர்க.

இனி, திருமூருகாற்றுப்படை என்பது வீடுபெற விழைந்து முருகக் கடவுளின் திருவருட செல்வத்தைப் பெற்றுள் ஒரு அடியவன் அதனைப் பெற விழையும் இன் ஞாருவனை அம்முருகன்பாற் சென்று பெறுகவென வழிப் படுத்தியதாகப் பாடிய செய்யுள் எனக.

முருகாற்றுப்படை என்பதற்கு முருகனை வரும்படி ஆற்றுப்படுப்பது எனப் பொருள்கொள்ளாமோவனின், கொள்ளாம். என்னை? எடுத்தோத்தின்மையின். ஆயின், இத்திருமூருகாற்றுப்படையுள் “குறமகள்.....முருகாற் றுப்படுத்த” என்னுட் தொடருக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், ‘குறச்சாதியாகிய மகள்.....பிள்ளையார் வரும் படி ஆற்றுப்படுத்தின’ என்று. உரைத்தாராலெனின், ஆண்டு வெறியயருங்கால் முதியாள், தன்பால் முருகன் ஆவேசிக்கவேண்டி வழிப்படுத்தியமை கூறியதன்றி ஆற்றுப்படையென்னும் துறையினியல்பு கூறியதன்றெனக.

இத்திருமூருகாற்றுப்படையினை ஒருசாரார் புலவராற்றுப்படை யெனவும் வழங்கி வந்தனரென்பது, தொல்காப்பிய வரையில் ‘இதனைப் புலவராற்றுப்படை என்று உய்த்துணர்ந்து பெயர் கூறுவார்க்கு முருகாற்றுப்படை யென்னும் பெயரன்றி அப்பெயர் வழங்காமையான் மறுக்க’ என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதனால் அறியப் படும். தொல்காப்பியானார் புறப்பொருட்பாடான் தினையில் புலவராற்றுப்படையென ஒருதுறை கூறிற்றிலர். ஆசிரியர் அகத்தியானானுக்கர் பன்னிருவராலும் அருளிச் செப்பப்பட்ட பன்னிரு படலத்தினை முதனுலாகக் கொண்டு

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை செய்த ஐயனுரிதனுர் பாடாண்படலத்துப் புலவராற்றுப் படையென ஒரு துறை அமைத்து,

“இருங்கண் வானத் திமையோருழைப் பெரும்புலவரீன் யாற்றுப்படுத்தன்று”

என விதிகூறியுள்ளார். இவ்வாறு அவர் அமைத்தமை. இத்திருமூரு காற்றுப்படையினை நோக்கிப்போலும். இத்துறையினைக் கண்டே நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு மறுத்தாரோவென ஊகித்தற்கிடமாகின்றது.

கூத்தராற்றுப்படை முதலான ஏனைய ஆற்றுப்படை களெல்லாம் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டவர்களது பெயரொடு சார்த்தி வழங்கப்படுவன். இது பரிசிலவித்தற்குரியார் பெயரொடு சார்த்தி வழங்கப்படுவது. இது பிற ஆற்றுப் படைகள் போலாது முருகப்பெருமானுக்குரிய சிறந்த படைவிடுகள் ஆற்றையும் முறையானே கூறி ஆறுபகுதியா யமைந்தது. ஏனைய ஆற்றுப் படைகளெல்லாம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்களுள் பொருளினைப் பெறுவதற்கு வழிப்படுப்பனவாய் விளங்க, இத்திருமூருகாற்றுப்படையென்னும் திருந்திய நூல் பெறுதற்கரிய வீடு பேரூகிய கந்தழியினைப் பெறுதற்கு வழிப்படுத்துகின்றது. பிற ஆற்றுப்படைகளுக்குத் தலைவராயினர் ஓரோரு காலத்து விளங்கி இலராயினராகவின், அப்பாட்டுக்களின் தலைவர்களோடு இக்காலத்திரவர்க்கு யாதும் இயையின் ரூம். இத்திருப்பாட்டிற்குத் தலைவராயினர் முன்னைப் பழம்பொருட்டு முன்னைப் பழம்பொருளாய், பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனும் விளங்கும் நித் தியராகவின் அவர்பால் எக்காலத்தும் எவ்வெவர்க்கும்

தொடர்புண்டு என்க. இனைய பல சிறப்பியல்புகளை நோக்கியே சங்கப் புலவர்கள் பத்துப் பாட்டுள் முதலாவகாக இதனை அமைத்தனர் போலும். பத்துப்பாட்டுத் தொகுத்தார் சங்கப் புலவர்கள் என்பது மலைப்படி கடாத்தில் ‘தீயினன்ன’ என்னும் பகுதிக்கு நச்சினார்க்கிளியர் எழுதிய விசேட வுரையான் அறியப்படும். இப்பாட்டின் தெய்வத்தன்மையையும், ஒதுவார் உளத்தினை இறைவன்பால் இயைவித்து இறுதியில் அவன் தாவினையைச் சேர்க்குங்கள்மையையுங் கண்ணேட சைவத்திருமுறை வகுத்தருளிய நம்பியாண்டார் நம்பி இதனைப் பதினேராங் திருமுறை வகுப்பில் சேர்த்து அமைப்பாராயினர். இதன் பெருமையே,

“இன்னன நினைக்கு கீர னிலங்கிலை கெடுவேற் செம்மல் பன்னிரு செவிய மாரப் பருக்கு தாகி யோதின் உன்னிய வுன்னி யாங்கிங் குதவவு தாகிப் பாவுண் முன்னுற வந்து நிற்கு முருகாற்றுப் படைமொழிந்தான்” எனச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் கூறியிருத்தல் காண்க.

இப்பாட்டின் பொருட்சருக்க வரலாறு.

முருக்கடவுளின் திருவருளைப் பெற்றுள்ளதுவன் அவ்வருளைப் பெறுதற்கு விரும்பும் இரவலன் ஒருவனை நோக்கி ஓய்னே! முருக்கடவுளின் திருவடிகளைச் சிந்திக்கும் மனப்பான்மையுடன் அவனது அடியினையின்கீழ் அமைந்து வாழும் பெரும்பேற்றை விரும்பினாகில் கீழ் முற்பிறய்பிற் செய்த புண்ணிபங்களினுலே அப்பெரும் பேறுகிய முத்தியைத் தப்பாது பெறுவாய். நீ அம்முருகப் பெருமானை அடைக்கு வழிபட்டே அதனைப் பெறவேண்டுமாதவினால், அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருத்தார்

தலங்களைச் சொல்லுவேன் கேட்பாயாக. அக்குமரப்பெருமான் மாடமலிமறுகிற்கூடக்குடவயினுள்ள திருப்பரங்குன் றத்திலும், உலகம்புகழ்ந்தலங்குயர்விழுச்சீர்பிக்க திருச்சேந்தூர் லும், ஆவினன்குடியென்னும் அழகுமிக்க பழனிப்பதி யிலும் ஏரகம் என்னும்பில்லிமிக்கச்வாமிமலையிலும்குன்று களிலும், பழம்முதர்சோலைமலையென்னும் பழம்பதியிலும் எமுந்தருளியிருப்பர். அவ்விடங்களிலே யன்றி, ஊர்தோறும் ஊர்தோறும் எடுத்துக்கொண்ட சீர்க்கெழு விழாவின்கண்ணும், ஆர்வலர் துதித்தலால் தமதுதிருவுள்ளம் விரும்பிய இடத்திலும், வேலன் செய்த வெறியாடு களத்திலும், காட்டிலும் காவிலும் கவின்பெறு மாற்றிடைக் குறையிலும் ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் வேறுபல ஊர்களிலும் சதுக்கங்களிலும் சந்திகளிலும் கடம்பிலும் மன்றிலும் போதியிலும் கந்துடை நிலையிலும் எமுந்தருளி யிருத்தலும் உரியர். இது யான் அறிந்தவராகும். யான் உனக்கு அறிவித்தபடியே அவ்வவ்விடங்களிலே யாயினுமாக, பிற விடங்களிலே யாயினுமாக, முற்பட கீண்டபொழுது முகமலர்ந்து துதித்து, கையைத் தலைமேலேவைத்துவாழ்த்தி, பின் அப்பெருமானது திருவடிகள் உனது தலையிலே பொருந்தும்படி வணங்கிப் பலவற்றையும் கூறிப் புகழ்ந்து,

“நின்னளங் தறிதல் மன்னுயிர்க் கருமையின்
நின்னடி யுள்ளி வந்தனென் நின்னெழுடு
புரையுக ரில்லார் புலமையோய்”

என்று நீ கருதிய வீடு பேற்றினை விண்ணப்பஞ் செய்வதற்கு முன்னே, அவரைச் சேவித்து நிற்போர் நீ கூறியதனை மனத்திற் கொண்டுபோய்ச், ‘சவாமி! அறிவு முதிர்ந்த வாயினையுடைய புலவனெருவன் அளவியை யார்க்கும் அறிவரிய உமது புகழை விரும்பிக் கேட்போர்க்கு இனியனவும்

உறுதி பயப்பனவுமாக மிக்க பலவற்றை வாழ்த் திவந்தான்; ஆதலால் அவன் உம்மாலே காக்கப்படத்தக்கவன்' என்று கூற, பழையதிர்சோலை பலீச்சு உரியவராகிய அம்முருகக் கடவுள் வந்து சேர்ந்து தெய்வங்கான்ற திறல்விளங்குரு விளை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பண்டைத்தன் மனங்கமழ் தெய்வத்தினாலங்காட்டி 'அன்ப! முத்திபெற நினைந்து வந்த கிண்வரவையாம் அறிவேம்; அது உனக்கு எய்துதல் அரிதென்று அஞ்சதலைப் பரிகரி' என்று உன்மேல் அன்புடைய நன்மொழிகளைப் பன்முறை அருளிச்செய்து உலகத்தின் கண்ணே நீ ஒருவனே பிறர்க்கு வீட்டிரித்தற்கு உரியவனுகத் தோன்றும்படி விழுமிய பெறலரும் பரிசிலாகிய திருவருட் செல்வத்தைத் தந்தருளுவார் என்பதாம்.

நக்கீரார்

அருளிய

திருமுருகாற்றுப்படை.

—ஓடு—

க. திருப்பரங் குன்றம்.

1. உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்
கோவற வினமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரோளி
யுறுஙர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றுட்
5. செறுஙர்த் தேய்த்த செல்லுறை தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்;
கார்கோண் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை
வார்போழ் விசும்பில் வள்ளுறை சிதறித்
10. தலைப்பேய றலைஇய தண்ணறுங் கானத்
திருள்படப் போதுளிய பராரை மராஅத்
துருள்பூங் தண்டார் பரளு மார்பினன்;
மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வேற்பிற்
15. கிண்கிணி கவவழிய வோண்சேஞ் சீற்றிக்
களைக்கால் வாங்கிய நுசப்பிற் பனைத்தோட்
கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகிற்
பஸ்காச நிறைத்த சில்கா ழுங்குற்
கைபுனைங் தியற்றுக் கவின்பேறு வனப்பி
ஞைவ்லோடு பேயரிய போலம்புனை யவிரிழைச்
சேணிகந்து விளங்குஞ் சேயிர்தீர் மேஜித்

20. துணையோ ராட்க் விணையி ரோதிச்
செங்கால் வேட்சிச் சீறித ழிடையிடே
பைங்காட் குவளைத் தொவிதழ் கீள்ளித்
தேய்வ வுத்தியோடு வூம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன்
25. மகரப் பகுவாய் தாழமண் ஞாறுத்துத்
துவர முடித்த துகளறு முச்சிப
பெருந்தன் சண்பகஞ் சேரிஇக் கருந்தகட்
ஜோப்பு மருதி ஞேள்ளினை ரட்டிக்
கிளோக்கவின் றேழுதரு கீழ்நீர்க் சேவ்வரும்
30. பினைப்புறு பினையல் வளைஇத் துணைத்தக
வண்காது நிறைந்த பிண்டி யோண்டளிர்
நுண்டு ஞைகந் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குற ரேஞ்சிய ழுங்கேழ்த் தேய்வை
தேங்கமழ் மருதினன் கடேபக் கோங்கின்
35. குவிமுகி ழிளாமுலைக் கோட்டி விரிமலர்
வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர
வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளூபு தேறியாக்
கோழி யோங்கிய வேந்றடு விற்கோடி
வாழிய பேரிதென் றேத்திப் பலருடன்
40. சீர்திகழ் சிலம்புகஞ் சிலம்பப் பாடிச்
சூரர மகளி ராடுஞ் சோலை
மந்தியு மறியா மரன்பமி ஸுக்கத்துச்
சரும்பு முசாக் சுடர்ப்பூங் காந்தட்
பெருந்தன் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்;
45. பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கவுள் புக்குச்
சூரமுத றடிந்த சுடரிலை நேடுவே
வுலறிய கதுப்பிற் பிறழ்பற் பேற்வாய்ச்

- சழல்விழிப் பசங்கட் குர்த்த நோக்கிற்
கழல்கட் கூகையொடு கடுமேபாம்பு தூங்கப்
50. பெருமுலை யலைக்குங் காதிற் பின்ரமோட்
கேருகேழு சேல்வி னஞ்சவரு பேய்மகள்
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கோவீரற்
கண்டோட் ணெட கழிமுடைக் கருந்தலை
யோண்டோடாடித் தடக்கையி னேந்தி வெருவர
55. வேன்று விற்றகளாம் பாடித்தோள் பேயரா
நினங்தின் வாய் னேங்கை தூங்க
விருபே ருகுவி ஞேருபே ரியாக்கை
யறுவேறு வகையி னஞ்சவர மண்டி
யவுணர் நல்வல மடங்கக் கலிழினர்
60. மாமுத ற்றிந்த மறுவில் கோற்றத்
தெய்யா நல்லிசைச் சேவ்வேற் சேஎப்
சேவடி படருஞ் சேம்ம லுள்ளமோடு
நலம்புரி கோள்கைப் புலம்புரிந் துறையுஞ்
சேவாநி நயங்தனை யாயிற் பலவுட
65. னன்னர் நேஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
வின்னே பேறுதினி முன்னிய லினையே
சேருப்புகன் ரேதேத் சேணுயர் நேநேகோடி
வரிப்புனை பங்தோடு பாவை தூங்கப்
போருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயிற்
70. றிருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயி
னிருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமல் நெய்த லாதி யெற்படக்
75. கண்போன் மலர்ந்த காமரு சுனைமல
ரஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மோலிக்குங்
குன்றமர்ந் துறைதலு மூரிய னதாஇன்று

உ. திருச்சீரலைவாய்.

- வெங்குதி போருத வவோழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை யோடையோடு துயல்வருப்
80. பமேணி யிரட்டு மருங்கிற் கநேடைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பிற்
கால்கிளர்க் தன்ன வேழ மேல்கோண்
டைவே றருவிற் செய்வினை முற்றிய
முடியோடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
85. மின்னுற பிழைப்பிற் சென்னிப் போற்ப
நகைதாழ்பு துயவருஉம் வகையமை போலங்குழழ
சேண்விளங் கியற்கை வாண்மதி கவைஇ
யகலா மீனி னவிர்வன விழைப்பத்
தாவில் கோள்கைத் தஞ்தோழின் முடிமார்
90. மனனேர் பேழுதரு வாணிற முகனே
மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் ரேருமுக மோருமுக
மார்வல ரேத்த வமர்ந்தினி தோழுகிக்
காதலி னுவந்து வரங்கோடேத் தன்றே யோருமுக
95. மந்திர விதியின் மரபுனி வழாஅ
வந்தனர் வேள்வியோர்க் கும்மே யோருமுக
மேஞ்சிய போருள்களை யேழுற நாடித்
திங்கள்போலத் திசைவிளாக் கும்மே யோருமுகஞ்
சேறுநார்த் தேய்த்துச் சேல்சம முருக்கிக் [முகங்
கறுவுகோ ணெஞ்சுசமோடு களம்வேட் டன்றேயோரு
100. குறவர் மடமகள் கோடிபோ னுகப்பின்
மடவரல் வள்ளியோடு நகையமர்க் தன்றே
யாங்கம் முவிரு முகனு முறைநவின் ரேழுகலி
ஞரங் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற்

105. சேம்போறி வாங்கிய மொய்ம்பிற் சுடர்விடே
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்
விண்சேலன் மரபி ணெயர்க் கேந்திய
தோருகை யுக்கஞ் சேர்த்திய தோருகை
நலம்பேறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை யசைழிய
[தோருகை]
110. யங்குசங் கடாவ வோருகை யிருகை
யையிரு வட்டமோ டெஃ்குவலங் தீரிப்ப வோருகை
மார்போடு விளங்க வோருகை
தாரோடு போலிய வோருகை
கீழ் வீழ் தோழியோடு மீமிசைக் கோட்பவோருகை
115. பாடின் பமேணி யிரட்ட வோருகை
நினிற விசம்பின் மலிதுளி போழிய வோருகை
வானர மகனிர்க்கு வதுவை சூட்ட
வாங்கப் பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி
யந்தரப் பல்லியங் கறங்கத் திண்காழ்
120. வயிரேழுந் திசைப்ப வால்வளை ஞுரல
வுரந்தலைக் கோண்ட வுருமிடி முரசமோடு
பல்போறி மஞ்ஞை வெல்கோடி யகவ
விசம்பா ருக விரைசேலன் முன்னி
யுலகம் புகத்தந் த வோங்குயர் விழுச்சீ
125. ரலைவாய்ச் சேறலு நிலையைப்பே யதாஅன்று.

உ. திருவாவினன்குடி.

சீரை தைதீய வுகேகையர் சீரோடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானி
ஞுரிவை தைதீய ஒுன்கேடு மார்பி

130. னென்பேழுந் தியங்கு மியாக்கையர் னண்பகற்
பலவுடன் கழிந்த வண்டிய ரிக்லோடு
சேற்ற நீக்கிய மனத்தின ரியாவதுங்
கற்றே ரறியா வறிவினர் கற்றேர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமோடு
135. கடேஞ்சினங் கடிந்த காட்சிய ரிமேபை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புகப்
புகைமுகந் தன்ன மாசி றவுடை
முகைவா யவிழ்ந்த தனைக்கு ழாகத்துச்
140. சேவினேர்பு வைத்த சேய்வுறு திவலி
னல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மோழி மேவல ரின்னரம் புளர
நோயின் நியன்ற யாக்கையர் மாவி
னவிர்தளிர் புரையு மேனிய ரவிர்தோஹம்
145. போன்னுரை கடுக்குந் திதலைய ரின்னகைப்
பருமந் தாங்கிய பனிக்தேந் தல்குன்
மாசின் மகனிரோடு மறுவின்றி விளங்கக்
கடுவோ டோடேங்கிய தூம்புடை வாலேயிற்
றழலேன வுயிர்க்கு மஞ்சவரு கடுந்திறற்
150. பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கோடேஞ்சிறைப்
புள்ளணி ரீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு
வலவயி னுபரிய பலர்புகழ் திணிதோ
ஞுழமயமர்ந்து விளங்கு மிமையா முக்கண்
முவேயின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனு
155. நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வெள்வி முற்றிய வென்றடு கோற்றத்
தீரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத்

- தாழ்பெருங் தடக்கை யுயர்த்த யானே
பேருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனு
160. நாற்பெருங் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைய
வுகங் காக்கு மொன்றபுரி கோள்கைப்
பலர்புகத் மூவருங் தலைவர ராக
வேழுறு ஞாலங் தன்னிற் ரேண்டித்
தாமசர பயந்த தாவி லாழி
165. நான்முக வோருவற் சுட்டிக் காண்வரப்
பகலிற் ரேண்று மிகவில் காட்சி
நால்வே றியற்கைப் பதினேரு மூவரோ
டொன்பதிற் றிரட்டி உயர்நிலை பேற்றியர்
மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
170. வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர் வளியிடைத்
தீயேழுங் தன்ன தீற்லினர் தீப்பட
வருமிடத் தன்ன குரலினர் விழுமிய
வறுக்கறை மருங்கிற்றம் பேறுமுறைகோண்மா
ரந்தரக் கோட்டினர் வந்துடன் சாணத்
175. தாவில் கோள்கை மடந்தையோடு சின்னு
ஊவி னன்குடி யசைதலு முரிய னதாஅன்று

ச. திருவேரகம்.

- இருமுன் றேய்திய வியல்பினின் வழாஅ
திருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தோல்குடி
யறுநான் கிரட்டி யிள்ளை நல்லியான்
180. டாறினிற் கழிப்பிய வறனவில் கோள்கை
முன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்
திருப்பிறப் பாளர் போழுதறிந்து நுவல
வோன்பது கோண்ட மூன்றுபுரி நுண்ஞான்
புலராக் காழுகம் புலர வுழை.

185. யுச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழிந்
தாறேழுத் தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி
நாவியன் மருங்கி னவிலப் பாடி
விரையுறு நறுமல ரேந்திப் பேரிதுவங்
தேரகத் துறைதலு முரிய னதாஅன்று

ஒ. குன்று தோறுடல்.

190. பைங்கோடி நறைக்கா யிடையிடே வேல
னம்போதிப் புட்டில் லிரைஇக் குளவிமோடு
வெண்கூ தாளாங் தோடுத்த கண்ணிய
நறுஞ்சாங் தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பிற்
கோடுந்தோழில் வல்விற் கோலைஇய கானவர்
195. நிடமை விளொந்த தேக்கட் டேறற்
குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து
தோண்டகச் சிறுபறைக் குரவை யயர
விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்காற்
குண்கேளை பூத்த வண்பேடு கண்ணி
200. யினைத்த கோதை யைனத்த கடந்தன்
முடித்த குல்லை யிலையிடை நறும்பூச்
சேங்கான் மராஅத்த வாலினை ரிடையிடே
சுரும்புணத் தோடுத்த பேருந்தண் மாத்தழை
திருந்துகா ழல்கு றிளொப்ப வுழை
205. மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரோடு
செய்யன் சிவந்த வாடையன் சேவ்வரைச்
சேயலைத் தண்டளிர் துயல்வருங் காதினான்
கச்சினன் கழலினன் சேச்சைக் கண்ணியன்
துழலன் கோட்டன் குறும்பல் லியத்தன்
210. றகரன் மஞ்ஞையன் புகரில் சேவலங்
கோடிய னெடியன் ரேடியணி தோள்

னரம்பார்த் தன்ன விண்குறற் ரேகுதியோடு
குறம்போறிக் கோண்ட நறந்தன் சாயன்
மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்
245. முழவற்ற் தடக்கையி னியல வேந்தி
மென்றேட் பல்பினை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றதோ ரூட்லு நின்றதன் பண்பே யதாஅன்று

கூ. பழுமுத்தர்சோலை.

சிறுதினை மலரோடு விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக் கோடியோடு வயிற்பட நிர்தி
220. யூரூர் கோண்ட சீர்கேழு விழவினு
மார்வஸ ரேத்த மேவரு நிலையினும்
வேலன் றைஇய வெறியர் களனுங்
காடுங் காவுங் கவின்பேறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்புஞ்
225. சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பு
மன்றமும் போதியிலுங் கந்துடை நிலையினு
மாண்டலைக் கோடியோடு மண்ணி யமைவர
நெய்யோ டையவி யப்பினை துரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கோழுமலர் சிதறி
230. முரண்கோ ஞாவி னிரண்டேட யுடிஇச்
சேந்நால் யாத்து வெண்போரி சிதறி
மதவலி நிலைய மாத்தாட் கோழுவிடை
குருதியோடு விரைஇத் தாவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
235. சிறுபசு மஞ்சளோடு நறுவிரை தெளித்துப்
பேருந்தன் கணவீர நறந்தன் மாலை
துணையற வறுத்துத் தாங்க நாற்றி

நளிமலைச் சிலம்பி னன்னகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

240. பிமிழிசை யகுவியோ டன்னியங் கறங்க
வுஞ்வப் பஸ்பூத் தூஉய் வேஞ்வரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகண்
முருகீய நிறத்து முரணின ரூட்க
முருகாற்றுப் படுத்த வுஞ்கேழு வியனக

245. ராகுகளாஞ் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோவோய் வைத்துக் கொமேணி பியக்கி
யோடாப் பூட்கைப் பிண்முகம் வாழ்த்தி
வேண்டோர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட
வாண்டாண் டேற்றலு மறிந்த வாறே

250. யாண்டாண் டாயினு மாகக் காண்டக
முந்துங் கண்டோழி முகனமர்ந் தேத்திக்
கைதோழுப் பரவிக் காலுற வணங்கி
நெமேபேரூஞ் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
யைவரு ளோருவ னங்கை யேற்ப

255. வறுவர் பயந்த வாறமர் சேல்வ
வால்கேழு சடவுட் புதல்வ மால்வரை
மலைமகண் மகனே மாற்றேர் கூற்றே
வெற்றி வேல்போர்க் கோற்றவை சிறுவ
விழையங்கி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி

260. வானேர் வணங்குவிற் ரூனைத் தலைவ
மாலை மார்ப் நாலறி புலவ
செருவி ளோருவ போருவிறன் மள்ள
வந்தனர் வெறுக்கை யறிந்தோர் சொன்மலை
மங்கையர் கணவ மைந்த ரேறே
265. வேல்கேழு தடக்கைச் சால்பேரூஞ் சேல்வ
குன்றங் கொன்ற குன்றுக் கோற்றத்து

வீண்போரு நேவேரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ
பலர்புகழ் நன்மோழிப் புலவ ரேறே
யரும்பேறன் மரபிற் பெரும்பேர் முருக

270. நகசயுங்கர்க் கார்த்து மிசைபே ராள
வலங்தோர்க் களிக்கும் பேரஸம்பூட் சேஎம்
மண்டமர் கடந்தநின் வென்று டகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கு முருகேழு நேவேள்
பேரியோ ரேத்தும் பெரும்பேய ரியவுள்
275. குர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
போர்மிகு போருந குரிசி ஸெனப்பல
டான்றி யளவையி னேத்தி யானுது
நின்னளாந் தறிதன் மன்னுயிர்க் கருமையி
னின்னடி யுள்ளி வந்தனே னின்னெடு
280. புரையுங் ரில்லாப் புலமை யோயெனக்
குறித்தது மொழியா வளவையிற் குறித்துடன்
வேறுபல் வுருவிற் குறும்பல் கூளிபர்
சாற்யர் களத்து வீறுபேறத் தோன்றி
யளியன் றுனே முதுவா யிரவலன்
285. வந்தோன் பெருமநின் வண்புகழ் நயந்தென
வினியவு நல்லவு நனிபல வேத்தித்
தேய்வஞ் சான்ற திறல்விளங் குருவின்
வான்றேய் நிவப்பிற் றுன்வந் தெப்தி
யணங்குசா வுயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
290. மணங்கமழ் தேய்வத் திளங்கலங் காட்டி
யஞ்ச லோம்புமதி யறிவனின் வரவேன
வன்புடை நன்மோழி யளைஇ வினிவின்
றிருணிற முங்கீர் வளைஇய வலகத்
தோருநீ யாகித் தோன்ற விழுமிய

295. பேறலரும் பரிசி னல்குமதி பலவுடன்
வேறுபல் ருகிலி னுடங்கி யகில்சமங்
தார முழுமத வருட்டி வேற்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்பவேர் கீண்டு
விண்போரு நேவேரைப் பரிதியிற் ரேடுத்த
300. தண்கம ழலரிறுல் சிதைய நன்பல
வாசினி முதுகளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுடல ருதிர யூகமோடு
மாழக முசக்கலை பனிப்பப் பூஙுத
விஞும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பேருங்களிற்று
305. முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்போன் மணிநிறங் கீளரப்பொன் கோழிடா
வாழை ழழுமத றுமியத் தாழை
யிளாங் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கோடிக் கருந்துணர் சாயப் போறிப்புற
310. மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வேரீஇக்
கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலோ
டிரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
குருஉமயி ரியாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
பேருங்கல் விடரளைச் சேறியக் கருங்கோடு
315. டாமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்
றிமுமேன விழிதரு மருவிப்
பழுமதிர் சோலை மலைக்கூ வோனே.

போந்த பாதபாடு.

1—6. முருக்க கடவுளின் திருவுருவச் சிறப்பு.

உலகத்திலே உள்ள சிவான்மாக்கள் மகிழும்படி எழுந்து மகாபேருவை வலமாகச் சுற்றுகின்ற பல சமயத் தாரும் புச்சும் சூரியன் கடவினிடத்தே காணப்பட்டாற் போல ஒழிவின்றி இமைத்துப் பார்த்தற்குக் காரணமாகத் தூரத்திலே விளங்குகின்ற ஒளியினையும் தம்மை அடைந்த அன்பர்கள் சிறவிக்கடவில் வீழாமல் தாங்கும் பொருட்டு அறியாமையைக் கெடுக்கும் வலியினையுடைய பாதங்களையுப், பக்ஞவாகிய அசுரரை அழித்த இடியை யொத்த பெரு மையாகிய சையினையுமுடைய முருகக்கடவுள் குற்றமில்லாத கற்பினையும் ஒளிபொருந்திய நெற்றியினையுமுடைய தெய்வ யானையாரின் கணவன் என்க.

7—11 திரு மார்பின் மாலை.

கடவினிடத்தே முகந்ததனால் உண்டாகிய நிறைவினை யுடைத்தாகிய சூலினையுடைய கரியமுகில்கள், சூரியசந்திரர்கள் இருளை நீக்கும் ஆகாயத்தின் கண்ணே பெருமையை யுடைய துளியை முற்படச் சிதறிக் கார் காலத்து முதற் பெயலைச் சொரிந்த சூரிர்ந்த நறியகாட்டினிடத்து இருட்சியுண்டாகத் தழைத்த பருமையாகிய அடியினைப்படையசெங்கடம்பினாது தேருருள் போலும் பூவாற் செய்யப்பட்ட சூரிந்த மாலை யசையும் திரு மார்பினை யுடையவன் என்க.

12—41 சூரா மகளிரின் சேயல்கள்.

பெருமையாகிய மூங்கில்கள் வளர்ந்த தேவருலகள் வாகச் செல்ல வுயர்ந்த மலையின் கண்ணே சிறு சுதங்கை சூழ்ந்த ஒள்ளிய சிவந்த சிறிய அடியினையும் திரண்ட காலி னையும் வளைந்து நுடங்கிய இடையினையும் மூங்கில் போலுங்

தோளினையும் இந்திர கோபத்தைப்போன்ற நிறங்கே தாயாக பூங் தொழிலையுடைய துகவினையும் பலபணிசன் சோத்த எழு வடமாகிய மேகலையனிந்த அல்குவினையும் ஒருவர் கையினால் சிறப்பித்துப் பிறப்பியாத அழகினைத் தமக்கு இயல்பாகப் பெற்ற அழகினையும் சாப்பூதமென்று நாலு லோடு அடுத்துப் பெயர்பெற்ற பொன்னால் நிருமிக்கப்பட்டு விளங்குகின்ற ஆபரணத்தினையும் சேய் நிலத்தைக் கடந்து விளங்குகின்ற குற்றந்தீர்ந்தநிறத்தினையுடைய ஆயத்தார் வகிர்ந்த கடை யொத்த நெய்ப்பினையுடைய மரிசிட்டீல் சிவந்த தாளையுடைய வெட்சியினது சிறிய பூக்களை விடு பூவாகத் தாவி அதற்கு நடிவே பசுமையாகிய தண்டினையுடைய குவளையினது தாய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டுச் சிடேவி என் னுங் தலைக்கோலத்துடனே வலம்புரி வடிவாகச் செய்த தலைக்கோலம் தலைக்கோலத்தையும் வைத்தற்குரிய இடத்தே வைத்து திலகமிட்ட மனங் கமமுகின்ற அழகிய நெற்றியின் கண்ணே சுருவினது அங்காந்த வாய்போலச் செய்த தலைக்கோலம் தங்கப்பண்ணி முற்ற முடித்த குற்றமறுகின்ற கொண்டை யிலே பெரிய குளிர்ந்த சண்பகப்பூவைச் செருகி புறத்தில் கரிய விதழினையும் அகத்தில் துய்ய விதழினையும் உடைய மருந்தினது ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களை அதன்மேலேயிட்டு பச்சென்ற அரும்புகளின்றும் மேலே போங்கு அழகு பெற்றுத் தோற்றுகின்ற நீரின் கிழே நின்ற சிவந்த அரும் பைக் கட்டிய மாலையை அந்தக் கொண்டையிலே வளைய மாகச்சுற்றித் தம்மில் ஒத்தற்குப் பொருந்த இட்டு, வளவிய காதிலே நிறைந்த பிண்டியினது ஒள்ளிய தளிர் நுண்ணிய பூவினையுடைய மார்பிலே அசைய, திண்ணிய வயிரத்தை யுடைய வாசனை பொருந்தியசந்தனக்கட்டையைத்தேய்த்த பொலிவாகிய நிறத்தை யுடைத்தாகிய சூழ்ம்பை, மணங்

பிய வீடு பேற்றைத் தவசுமல் இப்பொழுதே அடைவாய்
நீ முற்பிறப்பிற் கருதிச் செய்த நல்வினையினாலே என்க.

67—71 மதுரைமாநகர்ச் சிறப்பு.

போரை விரும்பிக் கட்டின அதிக தூரமாக உயர்ந்த
நெடிய கொடிக் கருகே நூலினாலே வரிந்து புனையப்பட்ட
பந்தினேடு பாவையும் அறுப்பாரின்யையின் தூங்கும்படி
பொருவாசைக் கொண்றமையினாலே எக்காலமும் போர்த்
தொழில் அரிதாகிய வாயிலையுர், திருமகள் வீற்றிருந்த
குற்றங் தீர்ந்த அங்காடித் தெருவையும், மாடங்கள் மலிந்த
எனைய தெருக்களையும்ணடய மாதுரை என்க.

72—77 திருப்பரங் குன்றத்தின் இயற்கைவளாம்.

அம் மதுரைமாநகரின் மேற்குத் திக்கில் மிகுந்த
சேற்றினையுடைய அகன்ற வயனிலே, முறுக்கு நெகிழ்ஞது
பின்பு தாதும் அல்லியும் தோன்ற மலர்ந்த, மூளைக்
வொண்ட தாளையுடைய தாமரைப்பூவிலே இராப்பொழுது
துயில் கொண்டு, விடியற்காலத்தே தேன் கமழுகின்ற
நெப்தற் சூலை யூதி, சூரியன் தோன்றுகின்ற காலத்தே
கண்ணைப்போல விரிந்த விருப்பம் பொருந்திய கணைப்
பூக்களிலே அழகினையுடைத்தாகிய சிறகினையுடைய வண்டு
களின் அழகிய திரள் ஆரவாரிப்பதற்கு இடனை திருப்
பரங்குன்றிலே திருவள மகிழ்ஞது எழுந்தருளி யிருத்தலும்
உரியன் என்க. அதுவன்றி,

78—82 முநுகவேள் எழுந்தநுஞம் யானையின் சிறப்பு.

அச்சேய் கூர்மையுடைத்தாகிய நுதியையுடைய
தோட்டி வெட்டின வடு வழுந்தின புக்கரையுடைய மத்தகத்
தில் பொன்னரி மாலையானது பட்டத்தோடுகெட்க்கு அசை
யுமாறு தாழ்கின்ற மணி மாறி மாறி யொலிக்கின்ற பக்கத்

தினையும், கடிய நடைபினையும், கூற்றுவளை பொத்த பிறரால் தடுத்தற்காரிய வலியினையுடைய ஒடுங்காற் காற்று எழுத் தாலோத்த யானையின் மேலேறி எழுந்தருளுவன்.

83—90 திருமுகங்களின் அழகு.

அம் முருகன் ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய செய்யுங் தொழில் அனைத்தும் முற்றுப்பெற்ற முடியோடு கூடி விளங்கிய ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடு மிகும் அழகினை யுடைய மணிகள் மின்னலோடு மாறுபடுகின்ற பிரகாசத் துடனே சிரசிலே பொலிவு பெறவும், ஒளி தங்கி அசையும் தொழிற் கூறுமைந்த பொன்னுற் செய்த மகரக் குழைகள் சேய் நிலத்தே சென்று விளங்குகின்ற இயல்பினையுடைய ஒளி பொருந்திய சந்திரனைச் சூழ்ந்து நீங்காத நட்சத்திரங்கள் போல விளங்குவனவாய் ஒளியைக் காலவும், வருத்த மில்லாத விரதங்களையுடைய தவத் தொழிலை முடிக்கும் பெரியோர்களுடைய மனசிலே பொருந்தித் தோன்றுகின்ற ஒளி பொருந்திய நிறத்தையுடைய ஆறுமுகங்களையுடையன் என்க.

91—102. திருமுகங்களின் சேயல்கள்.

இங்கானம் அழகு விளங்குகின்ற ஆறு திருமுகங்களுள் ஒரு முகமானது மிகக் கிருளையுடைய உலகம் குற்றமின்றி விளங்கும்படி பல கிரணங்களையுங் தோற்றுவித்தது; ஒரு முகம் தன்மேல் அன்புள்ளவர்கள் துதிக்க அவர்கள் குற்றங்களை கீக்கப் பொருந்தி அவர்க்கு இனிதாக நடந்து அவர்கள் மேற் சென்ற காதலாலே மகிழ்ந்து அவர்கள் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுத்தது; ஒருமுகம் மந்திரத்தையுடைய வேதத்திற் சொல்லிய முறைமை தவறுத அந்தணருடைய யாகங்களில் தீங்கு வராதபடி நினையாகிற்கும்; ஒருமுகம் வேதாகமங்களில் மறைந்துகிடக்கும் பொருட்களை ஆராய்ந்து இருடிகள் இன்பழுப்படி உணர்த்தித் திங்கள் போலத்

திசைகளெல்லாவற்றையும் விளக்கும்; ஒருமுசம் பகைவர்களாகிய அசுரர்களை வதைத்து வரும் போரை முடித்து வெகுனியைக் கொண்ட திருவுள்ளத்தோடே களவேள்வி யைச் செய்தது; ஒருமுசம் வேடசதுபடப்பம் பொருந்திய மகனும் கொடிபோலும் இடையினையுடைய இளமையஞா மாகிய வள்ளிநாயகியுடனே மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று.

103—106 பன்னிரு திருத்தோள்களின் அழகு.

அப்படியே ஆறு திருமுசங்களும் தாம் செய்யும் அத் தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று கடத்துகியினுடே அம்முகங்களுக்குப் பொருந்த, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பதக்கங்களுக்கிய அழகிய பெரிய மார்பிலே கிடக்கின்ற உத்தம இலக்கணமாகிய சிவந்த முன்று வரியினைத் தன்னிடத்தே வந்து பொருந்தும்படி வாங்கிக் கொண்டனவும், வளிமையினுடே சுடறையுடைய படைக்கலங்களை யெறிந்து அதனால் பெரியபுகழ் நிறையப் பெற்றுப் பகைவரது மார்பைப் பிளந்து அவைகளை வாங்குகின்றனவு மாகிய நிமிர்ந்த தோள்கள் என்க.

107—118 திருக்கரங்களின் சேயல்கள்.

இத்திருத்தோள்களோடு பொருந்திய திருக்கைகளுள் ஒருகை எக்காலத்தும் ஆகாயத்தே இயங்கும் முறை மையினையுடைய தெய்வவிருட்சங்களுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்தது; மருங்கிலே வைத்தது அதற்கு இணையாகிய ஒருகை; கன்மை பொருந்திய ஆடையையுடைய தொடையின்மேலே கிடந்தது ஒரு கை; அதற்கு இணையாகியகை தோட்டியைச் செலுத்த, இரு கைகள் அழகிய பெரிய பரிசையுடனே வேலாயுதத்தை வலமாகச் சுற்றி, ஒரு கை முனிவர்களுக்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை உணர்த்துங் காலத்து மார்புடனே விளங்க, அதற்கு இணையாகிய கை மார்பிலே தாழ்ந்த மாலையோடு

சேர்ந்து அழகுபெற, ஒரு கை கீழ்முகமாக விழுகின்ற தொடியென் னும் ஆபரணத்துடனே மேலே சுழன்று கள வேள்விக்கு முத்திரை கொடுக்க, அதற்கு இணைபாகிய கை ஒசை இனிதாக உண்டாகின்ற மணியை மாறி யொலிக்கப் பண்ண, ஒரு கை நீலங்கிறத்தையுடைய முகிலினுடே மிகுஞ்ச மழையைப் பெய்விக்க, அதற்கு இணைபாகிய கை சுவர்க்கத் திலுள்ள தெய்வ மகளிராகிய தெய்வப்யாணை யம்மைக்கு மண மாலையைச் சூட்ட அவ்வாறு அந்தப் பண்ணிரண்டு திருக்கரங்களும் முகத்தின்பகுதிப்படும்படி தொழில் செய்யும் எனக.

119—125 திருச்சீரலைவாய்க்கு எழுந்தருளல்.

ஆகாயத்திலுள்ள தேவதுந்துபி ஓலிக்கவும், தின்னிய வைரத்தையுடைய ஊதுகொப்பு மிக்கொலிப்பவும், வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும், வலிமையைத் தன்னிடத்தே கொண்ட உருமேற்றினது இடிப்புப் போலும் ஒசையை யுடைய மூரசுடனே பலபீலிகளையுடைய மயிலும் வென் ரெடுத்த கோழிக்கொடியும் ஓலிக்கவும், ஆகாயமே வழியாக விசைந்த செலவினை மேற்கொண்டு நன்மக்கள் புச்சுஞ்ச மிக ஒங்கிய சிறந்த புச்சினையிடைய திருச்சீரலைவாய் என்னும் திருப்பதிக்கு எழுந்தருளுதலும் அவற்கு நிலைபெற்ற குணமாகும். அதுவன்றி,

126—137 மனவர்கள் பேருமை.

மரவுளியை உடையாகச் செய்த உடையினையுடைய வரும், அழகோடு வடிவத்தாலும் நிறத்தாலும் வலம்புரிச் சங்கினை யொக்கும் வெள்ளிய நரைமுடியினை யுடையவரும், அழுக்கற விளங்கும் வடிவினையுடையவரும், மான்றேல் பேபார்த்த விரதங்களால் பட்டினி யிருத்தல் பற்றித் தசை கெடுகின்ற மார்பில் எலும்புகள் கோலை தோன்றி விளங்கும் உடம்பினையுடையவரும், எப்பொருளையும் நுகர்தற்கு

நன்றாகிய பகற்பொழுதுகள் பலவுஞ் சேரக் கழித்த உண வினையுடையவரும், மாறுபாட்டுடனே செற்றத்தினைப் போக்கிய மனசினையுடையவரும், பலவற்றையுங் கற்றேர் சிறிதும் அறிபாத இயல்பான் அறிவினையுடையவரும், பல வற்றையுங் கற்றேர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையை புடையவரும், ஆசையுடனே கடிய சினத்தையும் போக்கிய அறிவினையுடையவரும், தவத்தான் மெய்வருத்தம் உள்ளே னும் மனவருத்தம் சிறிதும் அறியாத இயல்பினையுடைய வரும் எவருடனும் பொருந்துதல் வரும்படி வெறுப்பில் லாத நல்லறிவினையுடையவரும் ஆகிய முனிவர் என்க.

137—142 கந்தநுவர் யாழிலைச்ததல்.

இப்பெற்றிய முனிவர்கள் முன்னே செல்ல, புகையை அள்ளிக் கொண்டாற்போன்ற தெய்வத் தன்மையால் அழுக் கேரூத தூய உடையினையும், மொட்டுக்கள் வாய்ந்தெழுப் பெற்ற மாலை சூழ்ந்த மார்பினையுடைய நுட்பமான செவி யனர்வினால் சுருதியை அளந்து நரம்பைக் கட்டின சுற்றுத னும் வார்க்கட்டினையுடைய நன்றாகிய யாழின் இசையிலே பயின்ற இனிமை பொருந்திய மனசினாலே எக்காலமும் மெல்லிய வார்த்தை சொல்லுதலைப் பொருந்திய கந்தருவர் இனிய நரம்பை வாசித்தனர்.

143—147 கந்தநுவ மகளிர் இயல்பு.

இக்கந்தருவர், மக்களுக்குரிய நோய் இல்லையாகும்படி நிருமித்த உடம்பினையுடையவரும் மாவின துவிளங்குகின்ற தளிரை யொத்தநிறத்தினையுடையவரும் விளங்குந்தோறும் பொன்னுரை விளங்கினாற் போலும் தேமலையுடையவரும் இன்பம் பயக்கும் ஒளியை யுடைய பதினெண் கோவை பாகிய மேகலை யணிந்த தாழுவேண்டியவிடம் தாழ்ந்து உயர வேண்டியவிடம் உயர்ந்த அல்குலை யுடையவருமாகிய குற்ற மில்லாத கந்தருவ மகளிரோடு மறுவின்றி விளங்கினர்.

148—151 திருமால்.

நஞ்சடனே உறைக்குள்ளே கிடந்த துளையினையுடைய வெள்ளிய பற்களையும் நெருப்பென்று சொல்லும்படி கெட்டியிரப்புக் கொள்ளும் கண்டார்க்கு அச்சங் தோன்றும் கடிய வலியினையுடைய பாம்பு சாகும்படி அடிக்கும் பல வரிகள் பொருந்திய வளைந்த சிறகினையுடைய கருடனை யணிந்த நீண்ட கொடியினையுடைய திருமால் என்க.

151—154 பரமசிவன்.

வெண்ணிறமுள்ள இடபக் கொடியினை வெற்றிக்க எத்தே எடுத்த பலரும் புகழ்கின்ற திண்ணிய தோளினை யும், உமாதேவி விரும்பிப் பொருந்தி விளங்குகின்ற ஒரு பாகத்தினையும் இதழ்குவியாத மூன்று கண்ணினையும் உடைய முப்புரங்களை ஏரித்த வலிமை மிகுந்த பரமசிவன் என்க.

155—159 இந்திரன்.

ஆயிரங் கண்களையும் நாரூகிய பல யாகங்களைச்செய்து முடித்ததனாற் பகைவரை வென்று கொல்லுகின்ற வெற்றி யினையுடைய, நான் காகிய ஏந்தியிருக்கின்ற கொம்பினையும் அழகிய நடையினையும் நிலம்பொருந்தத் தாழ்ந்த பெரிய வளைந்த கையினையும் உடைத்தாகிய யாவராலும் உயர்த்திச் சொல்லப்படுகின்ற ஐராவத மென்னும் வெள்ளையாளனியின் பிடரின்மீது ஏறிய செல்வம்விளங்குகின்ற இந்திரன் என்க.

160—165 திருமால் முதலானேர் பூவுலகடைதல்.

அத்திருமாலும் பரமசிவனும் இந்திரனும், நான் காகிய பெரிய தேவர்களையுடைய நன்மையாகிய நகரங்களினுலே நிலைபெற்ற உலகத்திலே செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலை விரும்பிய கோட்பாட்டைச் செய்யும் கொள்கையினையுடைய பலராலும் புகழ்ப்படுகின்ற மும்முர்த்திகளும் தத்தமக்குரிய தொழில்களை முன்போலச்செய்து தலைவராகவேண்டி,

காவல் பொருந்திய இப்பூமியின் கண்ணே தோன்றித் திருமாலுடைய உந்தித் தாமரை பெற்ற வருத்தமில்லாத ஊழிக்காலத்தை உடைய நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனைப் பழைய நிலையிலே நிறுத்தக் கருதினர் என்க.

165—168 முப்பத்து மூவஞ்சும் பதினேண்கணங்களும்.

அங்கனங் சருதிய திருமால் முதலிய மூவருடன் அழகுபொருந்தப் பகல்போலத்தெளிவாகத் தோற்றுகின்ற மாறுபாடில்லாத அறிவினையுடைய நான்காகிய வேறுபட்ட இயல்பினையுடைய முப்பத்து மூலவராடு, பதினெண் வகையாகிய உயர்ந்த நிலையைப் பெற்ற தேவகணங்களுமின்க.

169—174 திருவாவினன் குடிக்குச் செல்லுதல்.

அங்கனம் திருமால் முதலானேர் நட்சத்திரங்கள் பொலிவு பெற்றுத் தோன்றினுலொத்த தோற்றத்தை யுடையர்களாயும், மீன்களுலாவுகின்ற கடவினிடத்தே சேர்ந்து காற்று எழுந்தாற் போன்ற செலவினையுடையவர்களாயும் காற்றிடத்தே நெருப்பு எழுந்தாற் போன்ற வலியினையுடையவர்களாயும் நெருப்புப் பிறக்கும் படி இடு இடுத்தாற் போன்ற சூரவினையுடையவர்களாயும் சிறந்த தாம் உற்ற குறையைக் கூற்றினுலே தமது பெறவேண்டிய முறையிலே கொள்ளவேண்டி ஆகாயத்தே சூழதலுடையராய் சேரவந்து காண்பாராயினர்.

175—176 முநுக்கடவுள் திருவாவினன் குடியில் எழுந்தருளியிருத்தல்.

அங்கனம் அவர்கள் கானும்படியாக வருத்தமில்லாத அருங்கற்பினையுடைய தெய்வயானை யம்மையாருடன் சிலாள் திருவாவினன் குடியென்னும் திருப்பதியின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருத்தலு முரியன். அதுவன்றி,

177—182 அந்தணர் இயல்பு.

ஆருகிய நன்மை பொருந்திய இலக்கணத்தில் வழுவா மல் தந்தை தாயர் ஆகிய இருவர் குலத்தையும் நன் ரென்று மதித்த பலவாய் வேறுபட்ட பழைய குடியிலே பிறந்து நாற்பத்தெட்டாகிய இளமை நலம் பொருந்திய யாண்டுகளை வேதங்கூறிய பிரமசரிய நெறியிலே போக்கிய அறத்தை எப்பொழுதுங் கூறுகின்ற கோட்பாட்டினை யுடைய மூன்று வகையாகக் குறிக்கப்பட்ட குண்டங்களில் வளர்க்கும் முத்தியினாலுண்டாகும் செல்வத்தினை யுடைய இருவகைப் பிறப்பினை யுடைய அந்தணர் ஒன்க.

182—189 அந்தணர் வழிபாடு.

இவ்வியல்பினராகிய அந்தணர், தாங்கள் வழிபடு கால மறிந்து துதித்தற் பொருட்டு ஒன்பது இழைகளைக் கொண்ட ஒன்று மூன்று புரியாகிய நண்ணிய பூனை அடனே நீராடுக்காற் தோய்த்து ஈரம்புலராத ஆடையை உடம்பிலே கிடந்து புலருமாறு உடுத்துத் தலைமேலே குவித்த கையினை யுடையராய் முருகனுகிய தன்னைப் புகழ்ந்து ஆறெழுத்தினைத் தன்னிடத்தே அடக்கியிருக்கின்ற அரிய வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட மந்திரத்தை நாக்குப் புடைபெயரும் அளவிலே பயில் உச்சரித்து மணமிக்க நன்மையாகிய மலரை எடுத்துச் சாத்த அதற்குப் பெரிது மகிழ்ந்து திருவேரகத்தின் கண்ணே எழுந்தருளி யிருத்தலும் உரியன். அதுவன்றி.

190—192 குன்றுதோறும் முநுகக்கடவுளின் திருமுடிமாலை.

அம்முருகக்கடவுள், பச்சிலைக் கொடியினுலே நறு நாற்றத்தையுடைய சாதிக்காயை நடுவேயிட்டுப் படிமத்தா னல் அழகினையுடைத்தாகிய பொதிதலையுடைய தக்கோலக்காபைக் கலந்து காட்டுமல்லிகையுடனே வெண்மையா

கிய கூதாளப்பூவையும் வைத்துத் தொடுக்கப்பட்ட முடி மாலையை யுடையவன் என்க.

193—197 குறவர்கள் குரவையயர்தல்.

நறிய சந்தனத்தைப்பூசிய நிறம் விளங்குகின்ற மார் பினையுடைய, கொடிய தொழிலையுடைய வலிய வில்லாற் கொல்லுதலீச் செய்த குறவர், கெடிய மூங்கிலிலே யிருந்து முற்றின தேஞ்செய்ய கட்டெளிவை மலையிடத்துச் சிறிய ஊரிலே இருக்கின்ற சுற்றத்துடனே உண்டு மகிழ்ந்து அங்கிலத்துக்குரிய தொண்டகமாகிய சிறிய பறையினது தாளத்திற்கிசையக் குரவையாடுவர் என்க.

198—205 முநுகக்கடவுளைச் சேவ்க்கும் மகளிர்.

விரலது அலைப்பாலே வலிய அலர்த்த அலர்ந்த, வேறுபடுகின்ற நறியமணத் தினையுடைய ஆழமாகிய சுனையிலே பூத்த வண்டு விழுகின்ற அருட்புகளினுலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த அளகத் தினையும், இலையைத் தலையிலே யுடைய கஞ்சங் குல்லையினையும், இலையையுடைய நறிய பூங் கொத்துக்களையும், செவ்விய காலையுடைய கடம்பினிடத் தனவாகிய வெண்மையான பூங்கொத்துக்களை நடுவே வைத்து, வண்டுகள் தேரையுண்ணும்படி தொடுத்த பெரிய குளிர்ந்த அழகிய தழையை, திருந்திய வடங்கள் பொருந்திய அல்குலிடத்தே அசையும்படி உடுத்து மயில்கண்டாற் போன்ற மடப்பம்பொருந்திய நடையினையும் உடைய மகளிர் என்க.

206—217 குன்றுதோறுமே முநுகனது இயல்பு.

இம்மகளிரோடு, செந்திரத்தையுடையனுய், சிவந்த ஆடையையுடையவனுய், சிவந்த அரையினையுடைய அசோகனது குளிர்ந்த தளிர் அசையுங் காத்தினையுடையவனுய், கச்சினைக் கட்டியவனுய், கழவினை அணிந்தவனுய், வெட்சி

மாலையைச் சூடியவனும், குழலையுதியவனும், கொம்பைக் குறித்தவனும், சிறிய வாத்தியங்களை இயம்பியவனும், ஆட்டுக்கிடாயைப் பின்னிட்டவனும், மயின்மேலே ஏறியவனும், குற்றமில்லாத கோழிக்கொடியை உயர்த்தியவனும், பிள்ளையாயிராது நெடுகவளர்ந்தவனும், தொடியை யணிந்த தோளையுடையவனும், நரம்பு ஆரவாரித்தாலொத்த இனிய மிடற் றேரைசையையுடைய பாடும் மகளிருடனே, உதரபந்தனத் தின் மேல் உடுப்பதாகக்கொண்ட நறிய குளிர்ந்த மென்மையையுடைத்தாகிய இடையிலே இறுக்கக்டிய நிலத் தைப் பொருந்தி விளங்கும் துகிலினை உடுத்தவனும், முழுவையொத்த பெரிய சையினுலே பொருந்தும்படி தாங்கி, மெல்லிய தோளையுடைய பலவாகிய மான்பிளைபோலும் மகளிரத்தழுவி, முதற்கை கொடுத்து மலைகள் தோறுஞ்சென்று விளையாடுதலும் தனக்கு நிலைநின்ற குணமாம்.

அதுவன்றி,

218—226 முருகக்கடவுள் எழந்தநுளியிருக்கும் பிறவிடங்கள்.

இத்தன்மையனுகிய முருகக்கடவுள் சிறிய தினையரிசி யைப் பூக்களுடனே கலந்து பிரப்பரிசியாக வைத்து மறியை அறுத்து, கோழிக்கொடியுடனே தான் அவ்விடத்து நிற்கும்படி நிறுத்தி ஊர்தோறும் எடுத்துக் கொண்ட சிறப்புப் பொருந்திய திருவிழாவின்கண்ணும், தன்மேல் அன்புடையவர்கள் துதிக்கத் தமது திருவுள்ளம் விரும்பியவிடத்திலும், படிமத்தான்செய்த வெறியாடுகளத் திலும், காட்டிலும், சோலையிலும், அழகு பொருந்திய ஆற்றிடைக்குறையிலும், நதிகளிலும், குளங்களிலும், வேறுபல ஊர்களிலும், நாற்சங்தியிலும், முச்சங்தி ஐஞ்சங்திகளிலும், புதிய பூக்களையுடைய கடம்பிலும், ஊர்க்கு நடுவே எல்லாருமிருக்கும் மரத்தடியிலும், அம்பலத்திலும், ஆதின்டு குற்

றியையுடைய இடத்திலும் எழுந்தருளியிருத்தலும் உரி யன் என்க.

227—244. தேவராட்டி வெறியாடுதல்.

மாட்சிமைப்பட்ட தலைமையினையுடைய கோழிக் கொடியொடு பொருந்த அலங்கரித்து, நெய்யுடனே கிறு வெண்கடுகையும் அப்பி, மந்திரத்தைத் தோன்றுமல் உச்சரித்து, கைகூப்பி மெய்தோட்டி நின்று, அழகிய மலர்களைத் தூவி, மாறுகொண்ட நிறத்தினையுடைய இரு உடைகளை உள்ளொன்றும் புறம்பொன்றுமாக உடுத்து, சிவந்தநாலீக்கையிலே காப்பாகக் கட்டி, வெள்ளிய பொரியைத் தூவி, மிகுந்த வலிநிலைபெற்ற பெரிய காலையுடைய கொழுவிய கடாவினது உதிரத்தோடுபிசைந்து தூய வெள்ளரிசியைத் திறுபவியாக இட்டு, பல பிரப்புக்களையும் வைத்து, சிறிய பசுமஞ்சளோடு நறியசங்தனம் முதலியவற்றைத்தெளித்து, பெரிய சூளிர்ந்த செவ்வலரி மாலையையும் பிற நறிய சூளிர்ந்த மாலைகளையும் தம்மில் இனையொக்க அறுத்து அசையும்படி தூக்கி, செறிந்த மலைப்பக்கத்துள்ள ஊர்களை வாழ்த்தி, நறிய தூபங்கொடுத்து அங்கிலத்துக்குரிய குறிஞ்சிப்பன்னைப்பாடி, முழங்குகின்றலைசையையுடைய அருவியுடனே இனிய வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, நிறத்தினையுடைய பல பூக்களைத் தூவி, கண்டார்க்கு. அச்சங் தோன்றும்படி உதிரமளைந்த செந்துளையைப் பரப்பிக் குறப்பெண்ணுணவள் தொண்டகப்பறையை வாசிக்கப் பண்ணித் தெய்வ மின்றென்பார் அஞ்சம்படியாக முருகக் கடவுளாகியதான் வரும்படியாக வழிப்படுத்தினள் என்க.

244—249 குறவர் வழிபாடு.

அங்களம் வழிப்படுத்திய அச்சம் பொருந்திய அகற்கியையுடைய ஊரின் கண்ணை அவ்வெறிபாடு களம் ஆரவாரிக்க அதற்கு ஏற்பனவற்றைப் பாடிக் கொம்புகள் பல

வற்றையும் சேர ஊதிக் கொடிய மனியை ஒலிப்பித்துக் கெடாத வளிபினையுடைய பினிமுகம் என் னும்பட்டத்தை யுடைய யானையை வாழ்த்தித் தன்னை விரும்புகின்றவர்கள் வரங்களை விரும்பியபடியே பெற்றுநின்று வழிபட அவ்விடத்திலே அவரை ஆட்கொண்டு எழுந்தருளியிருத்தலும் யான் அறிந்தவாருகும் என்க.

250—281 முநுகணைவழிபட்டு வேண்டிக்கோடல்.

அப்மூருக்கடவுளை, அவ்வவ் விடங்களிலேயாயினுமாக, பிறகிடங்களிலேயாயினுமாக, அழகு பொருந்த முற்பட நீக்கண்டபொழுது முகம் விரும்பித் துதித்து, பின்பு கைகளைத் தலைமேலே வைத்து வாழ்த்திப் பின்பு அவருடைய திருவடிகள் தலையிலே உறும்படி வணங்கி நெடிய பெரிய இமவானுச்சியில் தருப்பைவளர்ந்த பசிய சரவணப் பொய்கையிலே பஞ்சபூதங்களில் ஒருவனுகிய அக்கினி தேவன் தனது அழகிய கையிலே ஏற்றலினாலே அருந்த தியோழிந்த அறுவராலே பெறப்பட்ட ஆறு வடிவு ஒன்றூய்ப் பொருந்திய செல்வனே! கல்லாலின் கீழிருந்த கடவுளினுடைய புதல்வனே! பெருமையாகிய மூங்கிள்களை யுடைய இமயமலை யரசனுக்கு மகளாகிய உமாதேவியுடைய குமாரனே! பகைவர்க்குக் கூற்றுவனே! தன்னை வழிபாடு செய்கின்றவர்களுக்கு வெற்றியினைத் தரும் மகுடாசரனை வெல்லும் போரைச் செய்த துர்க்கைக்குப் புதல்வனே! முனையனிந்த சிறப்பினையுடையகாடுகாளுடையகுமாரனே! வளையும் வில்லையுடைய தேவர்கள் சேநைதியே! மாலையனிந்த மார்பினையுடையவனே! எல்லா நூல்களையும் அறிந்த புலவனே! போர்த்தொழிலில்லூருவனும்நிற்பவனே! பொருகின்ற வெற்றியினையுடைய வீரனே! அந்தனருடைய செல்வமாயிருப்பவனே! சான்றேர் புகழ்ந்து சொல்லப்படும் சொற்களின் ஈட்டமாயிருப்பவனே! தெய்வமாகின

வள்ளிநாயகி யென் னும் பெண்களுக்கு நாயகனே! வலிமை யுடைய வீரருக்கு இடபம் போன்றவனே! வேல்பொருந் திய பெருமையாகிய கையையுடைய நிறைந்த பெரிய செல்வத்தையுடையவனே! கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளங்த குறையாத வெற்றியினையுடைய தேவருலகைத் தீண்டும் நெடியவரைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரிமையுடையவனே! பலரும் புகழ்ந்து சொல்லும் நன்றாகிய சொற்களை யுடைய பரசமயப் பண்டிதர்களுக்குச் சிங்கேறு போல்ப வனே! பிறருக்குப் பெறுதற்காய் முறைமையினையுடைய பெரும்பொருளாகிய வீட்டினையுடைய முருகனே! அவ் வீட்டைப் பெறவேண்டுமென்று ஈச்சிவங்தோர்க்கு அதனை நூகர்விக்கும் பெரிய புகழை ஆளுதலுடையவரே! பிறரால் இடுக்கட்டப்பட்டு வந்தோர்க்கு அருள் புரிகின்ற, மிக்குச் செல்கின்ற போர்களை முடித்த வென்றாகின்ற நினது மார் பிடத்தே பொன்னாற் செய்த பேரணிகலங்களை யணிந்த சேயே! இரங்கு வந்தோரை வேண்டுவனகொடுத்துப் பாது காக்கும் நிறம்பொருந்திய நெடிய வேளே! தேவர்களும் முனிவர்களும் ஏத்தும் பெரிய திருநாமத்தையுடைய தலை வனே! சூரபன்மாவின் குலத்தை இல்லையாக்கின வலிமை யினால் உண்டாகிய மதவலீ என் னும் பெயரையுடைய வனே! போரில் மிக்க பொருநனே! பெருமையிற் சிறந்த வனே! என்று பலவாக யானறிந்து நினக்குக் கூறிய அளவாலே துதித்து, அவ்வளவினால் அமையாமல் நின்தன்மை யெல்லாம் முற்ற அளவிட்டறிதல் நிலைபெற்ற வயிர்களுக்கு அரிதாகையினாலே நின் திருவடியைப்பெறவேண்டுமென்று நினைந்து வந்தேன்; நின்னேடு ஒப்பாரில்லாத மீமய்ஞானத் தையுடையோய் என்று சொல்லி நீக்கருகிய வீடுபேற்றினை விண்ணப்பஞ்ச செய்வதற்கு முன்னே என்க.

281—286 சேவித்து நிற்போர் முநகனுக்கு அறிவித்தல் அங்கணம் விண்ணப்பன் செய்வதற்கு முன்னே, அதனை உடனே மனத்திற்கொண்டு வெவ்வேறுகிய பலவழி வினையுடைய சிறிய பலராகிப சேவித்து நிற்போர் (முருக னுக்கு) விளாவெடுத்த களத்தே பொலிவு பெறத்தோன்றி அறிவுமுதிர்ந்த வாய்மையையுடைய புலவனெருவன் உம் மாலீ காக்கப்படத்தக்கவன். பெருமையையுடைய சுவாமி! நின்து வளவிய புகழினைக் கூற விரும்பிக் கேட்டோர்க்கு இனியனவும் உறுதி பயப்பனவுமாக மிக்க பலவற்றை வாழ்த்தி வந்தோனென்று கூறுவர் என்க.

287—295 முநகக்கடவுள் அருள்புரியும் வகை.

அங்கணம் சேவித்து நிற்போர் கூற, தெய்வத்தன்மையைமாந்த வலிவிளங்கும் வடிவினையும் வாரைத்தீண்டும் வளர்ச்சியினையும் முடைய தான் அவையை வந்த னுகி அச்சங்கரவல்ல தெய்வத்தன்மையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, பழ மையான தனது மணங் கடம்பிக்கின்ற தெய்வத்தன்மையை யுடைய இளைய வடிவத்தைக் காட்டி, நீதினைந்து வந்த வீட்டினைப்பெறுதல் அரிதென்று அஞ்சுதலைவிட்டிவொய்; நீலீடு பெற நினைந்து வந்த வரவையான்முன்னே அறிவேவன் என்று ஜின்மேல் அன்புடையவாகிய நல்ல வார்த்தைகளைப் பல காலம் அருளிச் செய்து, கேடின்றினக்காலத்தும் இருண்ட சிறத்தையுடைய கடல்சூழ்ந்த உலகத்திடத்தே நீ ஒருவ னுபே பிறர்க்கு வீட்டினித்தற்கு உரியவனுகத்தோன்றும்படி சிரிய பிறராற் பெறுதற்கரிய வீடு பேற்றினைத் தந்தருளுவன் என்க.

295—317 பழமுதிர்சேரலையின் அருவிச்சிறப்பு.

அப்முருகன், பலவும் ஒருசேரவேறுபட்ட பலவாகிய துகிற்கொடிகளைப் போல அசைந்து, அகிலை மீமற்கொண்டு, சந்தனமாகிய பெரிய மரத்தைத் தள்ளி மூங்கிலினது பூவு

டைத்தான அசைகின்ற கொம்புகள் தனிப்ப வேரைப் பிளங்கு ஆகாயத்தைத் தீண்டுகின்ற நெடிய மலையிடத்தே ஞாயிற்றின் மண்டிலத்தைப் போல ஈயால் வைக்கப்பட்ட தண்ணியவாய் மணக்கின்ற விரிந்த தேன்கூடு கெடும்படிக்கும், நன்றாகிய பல ஆசினிகளுடைய முற்றிய சளை தண்ணி டத்தே கலக்கும்படிக்கும், மலையில் உச்சியின்கண் உண்டாகிய சுரபுன்னையின் நறிய பூக்கள் உதிரும்படிக்கும், கருங்குரங்கோடே கரிய முகத்தையுடைய முசக்கலைகளும் நடுங்கும்படிக்கும், புகரையனிந்த மத்தகத்தினையுடைய பெரிய பிடி குளிரும்படிக்கும் வீசி, பெரிய யானையின்து முத்தையுடையவாகிய வெள்ளிய கொம்புகளை உள்ளடக்கி, நல்ல பொன்னும் இரத்தினமும் நிறம் விளங்கும்படி மேலே கொண்டு குதித்து, பொடியான பொன்னைக் கரையிலே ஒதுக்கி, வாழையின்து பெரியமுதல் துரையும்படிக்கும் தெங்கின்து சிறப்புப் பொருந்திய இளநீரையுடைய விழுமிய குலை உதிரும்படிக்கும் மோதி, மிளகுக் கொடியின்து கரிய கொத்துக்கள் சாயும்படிக்கும், புள்ளி பொருந்திய புறக்கினையும் மடப்பரம் பொருந்திய சுடையினையுமுடைய மயில்கள் பலவற்றேருடு வெருவிக்கோழியினுடைய வலிமை பொருந்திய பெட்டைகள் ஒடும்படிக்குப், ஆண்பன்றியுடனே கரிய பனையின் வெளிற்றினையுடைய புல்விய செறும்பினையொத்த கரிய நிறத்தையுடைத்தாகிய மயிரினையுடைய உடம்பினையும் வளைந்த அடியினையுமுடைய கரடிகள் பெரிய கல்வின்ட முழுஞ்சிலே சேரும்படிக்குப், சுரிய கொம்பினையுடைய ஆமாவினது நன்றாகிய ஏறுகள் முழங்கும்படிக்கும், மலையின் உச்சியினின்றும் இழுமென்னும் ஒசைப்படக்குதிக்கும் அருவிகளையுடைய பழம் முற்றின சோலைகளையுடைய மலைக்கு உரிமை உடையவன் என்க.

பாட்டின் பொருள் நலம்.

செய்யுள் செய்யும் புலவர் தாம் கூறும் பொருளினை
உள்ளவாறு உரைத்துச் சொல்லும் நெறி ‘தன்மைநவிற்கி’
எனப்படும். இவ்வாறு செல்லுங்கால் தாம் கூறும் பொரு
ளினை இனிது புலப்படுத்த வேண்டி அப்பொருளோடு
இயைந்த பிறபொருள்களை ஒப்புமை கூறிச் செல்வர். அவ்
வாறு கூறும் நெறியினை உவமம் என்பர். இவ்வுவமை
யின் வேறூகப் பலவணிகளைக் கற்பித்துக்கொண்டு பலரும்
பலவாறுக் வழங்குவாராயினும் அவையெல்லாம் இவ்வு
வமை ஒன்றிலேயே அடங்கும். வடமொழித் தண்டியா
சிரியர் செய்த ‘காவியாதர்சம்’ என்னும் அலங்கார
நூலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரம்
பொருள்களி சொல்லணியாகிய இருவகை அணிகளையுங்
கூறுவது. இதனுள் பொருள்களி முப்பத்தைந்துவகை
யாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலினும் பார்க்க அணிகளை
விரித்துக்கூறும் ‘மாறனலங்காரம்’ அறுபத்துநான்கு
பொருள்களிகளைக் கூறுகின்றது. வடமொழியிலுள்ள
‘சந்திராலோகம்’ ‘குவலயானந்தம்’ முதலான அணிதால்
களின் மொழி பெயர்ப்பு நால்கள் நாற்றுக்கு மிக்க
பொருள்களிகளைக் கொண்டுள்ளன. [இவ்வாறு பலப்பல
வாக அணிகள் புனைந்து கூறப்பட்டனும் அவ்வணிவிகற்
பங்களெல்லாம் இவ்வுவமையனி ஒன்றினின்று எழுந்தன
வேயாம். ஆசிரியர் தோல்காப்பியனுர் பொருளதிகாரத்
துள் உவமவியல் என ஒன்றினை வகுத்து உருவகம்
முதலான ஏனையணிகளையெல்லாம் அதன்பாற் படுத்து
வாராயினர். பலவகை யணிகளுக்கும் உவமை ஒன்றே
காரணமாயிருந்த தென்பது வடமொழியாளர்க்கும் ஒப்ப
முடிந்த தொன்றாகும். இதனை, வடமொழியில் ‘சித்திர

‘பீங்கூச’ என்னும் அவங்காரதாலினை இயற்றிய அப்பைய தீக்ஷிதர்,

“உபமயகாசே லூர்வாசம்ப்ராப்தா சித்ரபூமிகாபே
ரம்ஜயாமி காவ்ய ரம்கேநிர்த்யமதீ தத்தீதாம்தாந்
[சேத:!!”

“உவமை யென்னுந் தவலநுங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கல்னுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்கும்மே”

எனக் குறுமாற்றுன்றிக.

இனி, பேராசிரியர் “நிரனிறத் தமைத்த நிரனிறை
சண்ணம்” என்ற தொல்காப்பிய உவமனியற் சூத்திர
உரையில் “இனி இவ்வோத்தினிற் குறுகின்ற உவமங்
சனுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளஞ் செய்ய
ளியலுள்ளஞ் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும்
வாங்கிக் கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியா
மென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமூர். அவை
ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணக்
குறப்படா” எனக் குறுமாற்றுன், பிற்காலத்தாசிரியர்கள்
அணிகளைப் பலவாகக் கொள்ளுதல் தமக்கு உடம்பாடு
அன்று என்பதை வெளியிட்டுள்ளார்.

இனி, உவம் பொருள் புலப்பாடு கருதியே எழுங்
தது என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இதனை,
தொல்காப்பிய உவமனியலில் “வினைபயன் மெய்யுரு”
என்ற சூத்திரவுரையில் “மற்றிதுமேல் எவ்வோத்தி
நேடு இயைபுடைத்தோவெனின், மேற்பொருள் புலப்
பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து;

என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப்பாடே குறுகின் ரணகவின். எங்கனமோ வெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுடசென்ற வழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமைபைற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலா னென்பது?" என்றும், "பெருமையுஞ் சிறுமையும் பெய்ப்பாடெட்டன்" என்னும் சூத்திரவுரையில், "உவமையும் பெய்ப்பாடும்பொருள் களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறு வேறு பொருள் அறிவித்தவின் ஒத்து வேறுபாடுடையனவாயினுஞ் சிறு பான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இதுகூற வேண்டிய தெண்பது" என்றும், "உவமப்பொருளை யுணருங்காலே" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், "மேல் உவமப்பொருளானே உற்றதுணரச் செயல் வேண்டுமென்றால் இனி அங்கனம் உணருமாறு இது கூறினாதவின்" எனவும் வருவன வற்றுல் அறியலாகும்.

இனி, பிற்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர் உருவகக்தினை உவமையினும் வேறுக்க கொண்டனராயினும் அவ்வுருவ கழுப் பைமையுள் அடங்கு மென்பதை, தொல்காப்பியப் பொருளத்தை வழையுள் "என்ற வியப்ப வென்றவை யெனாலு?" என மேல்வருஞ் சூத்திரத்துள் என்ற வென்ப தோர் உவபாவருபு கூறினமையின், "வாயென்ற பவளம்," எனவும் "வாய் பவளமாக" எனவும், "வாய்பவளம்" எனவும் வருவனவும் அக்குறிப்புலமையின் பகுதி யெனலே படும். இவற்றை வேறு வேறு பெயர் கொடுத்து விரித் துக்களுது 'முன்னத்தினுணர்'வனவே இவையெல்லா மென்னுங் துணையே இலேசினாற் கூறி ஒழுந்ததென்னை யெனின், இவற்றூற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொருட் படைப்பகுதி எண்ணிறந்தன வாகலின், அப்பகுதியெல்

வாங்குறுது பொதுவகையான் வரையறைப்படும் இலக்கணமே குறி யொழிந்தான்ன்பது. வாயென்ற பவள மெனவும் வாய்பவளமாக வெனவும் வாய் பவளமெனவும் வந்த பவளக்குறிப்புவகைகளை இக்காலத்தார் உருவக மென்றே வழங்குப. இனி வாய் பவளமெனவுங் கண் கருவிலை யெனவும் பெயர்ப்பயனிலை வரின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவகம் என்றாகவின் அதுவும் உவமையெனவேபடுமென்பது"எனப் போாசிரியர் கூறியிருத்தலா வறிக.

இனி, இத் திருமுருங்காற்றுப்படை என்னுக் கிருந்திய அருள்தாலீ அருளிச் செய்த தோலாநாவின் மேல்லாராய நக்கிரனூர், இத்திருப் பாட்டின் கண்ணே ஆங்காங்கு அரிய உவமைகளை இனிதமைத்துச் செல்கின்றார். அவ் வாறு இப்பாட்டினிடத்து பலப்பல உவமைகள் வந்துள்ளன. பசியமயிலின்மீது எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக் கடவுளின் தோற்றத்திற்குக் காலையில் கடவின் மீது தோன்றும் சூரியனின் தோற்றத்தையும், பகைவரை அழிக்கும் கையினுக்கு இடியையும், செங்கடம்பினது வட்டவடிவமான பூவினுக்கு தேரினது உருளையினையும், மகளிர் தோள்களின் தோற்றத்தினுக்கு மூங்கலினையும், (தோயாத) இயல்பான சிப்பு நிறம் பொருந்திய துகிலி னுக்கு இந்திரகோபத்தினையும், நறியசுந்தனக் குழம்பின் நிறத்தினுக்கு நறுமணம் வீசுகின்ற மருதம் பூவினையும், மகளிரின் முற்றுத் தனங்களுக்கு இதள்விரியாத கோங்கரும்பினையும், செங்காந்தட் பூவினுக்குச் செந்தியினையும், விருப்பம் மருவிய அழுகிய சனைப் பூக்களுக்கு கண்களையும் பிறரால் தடுத்தற்கரிய யானையின் வலிமைக்கு கூற்றுவலையும், அதன் ஒடத்தின் தண்மையினுக்கு காற்றுக் கிளர்ந்து எழுந்து வீசுதலையும், முருகக்கடவுளின் திரு

முடியில் அழுத்திய அழகிய மணிகளின் ஒளிரினுக்கு மின்னவின் பிரகாசத்தினையும், திருமுகத்தின் திருப்பூங்கு கலும் காதில்லையப்பட்டு ஒளி தங்கியதைகளின் ற பொன் ற நீற் செய்யப்பட்ட மகரச்குழமசனுக்கு சேய்கிலத்தே சென்று விளங்கும்ஒளியினை வீசுகின்ற சந்திரனைச் சூழ்ந்து நீங்காது விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்களையும், வேதங்களிலும் நூல்களிலுமின்னடோருள்ளளை ஆராய்ந்து திருடிகளுக்கு உணர்த்தி இன்பத்தைச் செய்கின்ற முகத்தினுக்கு திசை களைல்லாவற்றையும் விளக்கி உலகினுக்கு இன்பத்தை நல்கும் சந்திரனையும், வள்ளிநாயகியின் மெல்லிய துவஞ்சு இடையினுக்கு வஸ்வியினையும், முனிவரின் வெள்ளிய அழகிய நரைமுடியினுக்கு வலம்புரிச் சங்கினையும், கந்தருவரின் மாசற்ற தூய உடையினுக்கு பாலாஷ்யினையும், மானிரின் பிரகாசமிக்க மெல்லிய மேனிக்கு மாவின் தளிரினையும் மேனியிற் படர்ந்துள்ள தேமலுக்குப் பொன் னுரையினையும், பாம்பினது வெவ்விய பெருமுச்சினுக்கு அழவினையும் திருமால் முதலானேர் ஆகாயத்தே செல்லும்போது தோன்றும் தோற்றத்தினுக்கு விண்ணிலே தோன்று கின்ற நட்சத்திரங்களின் தோற்றத்தினையும், அவர்களின் விரைந்து செல்லும் நடையினுக்கு மீன்களுலாவகின்ற விடத்தைச் சேர்ந்து எழுந்த காற்றின் கிளர்ச்சியினையும், அவர்கள் வலிமைக்கு காற்றிடத்தே தீயெழுந் தோங்கும் தன்மையினையும், குரலினுக்கு இடியேற்றின் ஒசையினையும், உவமைக்கு செல்வர். இன் னும் மகளிரின் நடையினும் சாயலுக்கும் மயிலின் நடையினையும் சாயலினையும், பாடுப் பகளிருடைய மிடற்றேசைக்கு யாழோசையினையும், பருத்த புயத்தினுக்கு முழவினையும், மலையினின்றழித்தரும் அருவியின் தோற்றத்தினுக்கு பல வாறு அசைந்து கொண்டிருக்கின்ற துகிற்கொடியினையும்,

மலையிலுள்ள தென்கூட்டி அக்கு சூரிய மண்டலத் தினையும், கருடியின் கரிய பயிரினுக்கு பனையினது புல்விய செறும்பி தீண்டியும் உவமை குறிப் பொருள்களை இனிது புலப்படுத்தி யுள்ளார்.

இன்னும், இப்புலவர் பெருமான் உலகின் இயற்கைப் பொருள்களை உள்ளவாறு உரைத்துச் செல்லும் தன்மையை இத்திருப்பாட்டினுள் நன்கு காணலாகும். அவை: கடனினிடத்து நிறைமுசங்க மேகங்கள் கருமையாயிருத்தல்; அவை ஆகாயத்தின்கண்ணே நெருங்கிச் சென்று துளி களைச் சொரிதல்; கார்காலத்து முதற்பெயலைச் சொரிந்த பின் கானகங் குளிர்க்கு இருள்படத் தழைத்து பன்னிறப் பூக்களைப் பூத்து நன்மணங் கமமுதல்; அக்காலத்துச் செங்கடம்பு வட்டமான பூக்களைப் பூத்தல்; ஆகாயத்தைத் தீண்டுமாறு மலைகள் உயர்ந்திருத்தல்; அம்மலைகளில் மூங்கில்கள் வளர்ந்திருத்தல்; அக்காலத்து இந்திரகோபந் தோன்றுதல்; வெட்சிப்பூவின் காம்பு சிவப்பாகவும் குவளையின்காம்பு பசுமையாகவும் இருத்தல்; மருதினது ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்கள் கரிய புறவிதழையும் துய்ய அகவிதழையும் உடையவாயிருத்தல்; நீர்க்கீழுள்ள அரும்பு பச்சென்றும் மருதம்பூ சந்தனநிறமுடைத்தாயும் காந்தட்பூ சிவந்தும் இருத்தல்; கூகையின் கண்கள் பிதுங்கியிருத்தல்; தாமரைத்தாள் முன்ஞுடைத்தாயிருத்தல்; தாதும் அல்லியும் தோன்ற மலர்ந்த தாமரைப் பூக்களில் வண்டுகள் திரள்திரளாக வசித்தல்; அவ்வண்டுகள் இராக்காலத்துத் தாமரைப்பூவில் தூயின்று வைகறைப் பொழுதில் எழுந்து நெய்தற்பூவை ஊதியும் காலைப்பொழுதில் நெய்தற்பூவை விட்டுச் சுளைப் பூக்களிற் சென்று ஆரவாரித்தும் வருதல்; யானை கடிய நடையும் மிகுந்த வலியும் உடையதாய்த்

துதுக்கை நிலத்திற் படுமாறு தூங்கவிட்டுச் செல்லுதல்; சந்திரனைச் சூழ்ந்து நட்சத்திரங்கள் நீங்காது விளங்குதல் மயிலின் தோகைகள் புள்ளிகள் நிறைந்தனவாய் அபைஞ் திருத்தல்; பாம்பின் பற்கள்கஞ்சுடனே துளையினையுடையன வாயும் அதன் பெருமுச்ச வெவ்விதாயும் இருத்தல்; கருடனின் சிறகு பலவரிகளைக் கொண்டதாய் வீளங்திருத்தல்; கருடன் பாம்பினைச் சாகுபடியாக அடித்தல்; உருமேறு உண்டாகுங்கால் நெருப்புப் பிறத்தல்; கடம்பின் பூக்கள் வெண்மையாயும் பைங்கொடியின் இலை மற்றைய இலைகளைக் காட்டி ஊம் மிக்க பசுமையாயும் இருத்தல்; சாதிக்காய் நறுநாற்றத்தை யுடையதாயும் தக்கோலக்காய் வடிவத்தாற் புட்டில் போன்றதாயும் அமைந்திருத்தல் முதலியனவாகும்.

இன்னும், அருவி மலையினின்று இழியும்பொழுது அகில சந்தனம் முதலாய மரங்களை அள்ளிக்கொண்டு முங்கில் முதலான மரங்களின் வேரைப் பிளங்து தேன் கூடுகள் சிதையவும் ஆசினிகளுடைய முற்றிய சூளைகள் கலக்கவும் மலையிலுள்ள மரங்களின் பூக்கள் உதிரவும் சூரங்குகள் ஆரவாரத்தால் அஞ்சி நடுங்கவும் பெரிய யானைகள் குளிரால் நடுங்கவும் நீரைவீசி, பொன் மணி முதலாம் விலைபெற்ற பொருட்களைக் கறையில் ஒதுக்கித் தென்னை வாழூ ஆதியவற்றின் குலைகள் உதிருமாறு தாக்கி மிளகுக் கொடிகளின் பூங்கொத்துக்களைச் சாய்த்து மயில்களோடு கோழிப்பெடைகள் பயந்தோடவும் ஆண்பன்றிகளும் கரடிகளுப் பல்விண்ட முழைங்கில் நுழையவும் கொடுகளையுடைய ஆமாக்கள் முழங்கவுஞ்செய்து ஆரவாரிக்கும் செய்திகள், ஒவியப் புலமை சான்ற ஒருவன் சித்திரபடாத்துத் தீட்டிக் காட்டியவாறு ஆசிரியரால் அழகுபெறப் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

பாவும் பாட்டின் நடையும்.

பா வென்பது பரந்துபட்டுச் செல்லுகின்ற செய்யுள் ஒசையின் அமைதியாகும். ‘சேட்புலத்திருந்த காலத் தூர் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுங் தெரியாமற் பாட மோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற் பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஒசையே’ பாவெனத் தொல் சாப்பியச் செய்யுளியலுரையிலே பேராசிரியர் நன்கு விளக்குவர். நச்சினூர்க்கிண்யரும் “பாவென்றது இவ்வுறப்புங்களை உடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்ல அாம் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும் இஃது இன்ன செய்யுளென்று அறிதற்கேதுவாகிப் பரந்துபடச் செல்வதோர் ஒசையை” என்று கூறினர். இங்நன்றோன்றிப் பரந்துபட்டுச் செல்லும் செய்யுள் ஒசையினை அகவல் தூங்கல் செப்பல் துள்ளல் என நாற்கூறுபடுத்து அவை முறையே அகவற்பா வஞ்சிப்பா வெண்பா கலிப்பா என்னும் நான்கு பாவிற்கு முரிய வாக்குவர் பண்டைக்காலத் தண்டமிழ்ப் புலவர். இதனை,

“ஆசிரியம் வந்தி வெண்பாக் கலியே

நாலீயற் றேன்ப பாவகை வீரயே”. (செம். 115)

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றுனரிக். இங்கால்வகைப் பாவின் ஒசையினது உண்மைத் தன்மையை நுண்ணுதி னுணர்ந்து தொகுப்பின் அகவற்பாவில் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவிற் கலிப்பாவும் அடங்கும். அதனால் அகவற்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பு எனவும் வஞ்சிப்பாவும் கலிப்பாவும் அவற்றின் விகாரமெனவங்கொள்ளப்படும். இதனை, “பாவிரிமருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரியப்பா வெண்பா வென்றாங், காயிரு

பாவினு எடங்கு மென்ப” என்றும் “ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனே, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப” என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் குறுமாற்றுன் அறிக.

இப்பா நான்கனுள் ‘அகவலோசை’ என்பது கூற நும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அவற்றிற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாங் கதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாங் தொடர்ந்து கிடந்த ஒசையாம்; இனி இவ்வகவலோசையில் அடங்கும் வஞ்சிப் பாவிற்குரிய ‘தூங்கலோசை’ என்பது எழுச்சியும் விரைவுமின்றி அடியிற் அங்காது சீர்தொறுக் தூங்கு மோசையாம்; வெண்பானிற்குரிய ‘செப்பலோசை’ என்பது அகவிக்கூறுது ஒருவற் கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டுரைக்குங்கால் எழும் ஒசையாகும்; இச்செப்பலோசையி லடங்கும் கலிப்பாவிற்குரிய ‘தூள்ள லோசை’ என்பது ஒழுகு நடைத்தாய்ச் செல்லின்றி இடையிடையே உயர்ந்து துள்ளித் துள்ளிச் செல்வதாம்.

இப்பா நான்கனுள் முதற்கண்ணதாகச் சொல்லப் பட்ட ஆசிரியப்பா மூன்று அடிதொடக்கம் ஆயிரம் அடித்திறுகத் தொடர்ந்து வரும். இதனை,

“ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கேல்லை
யாமிரமாகு மிழிபுழன் றடியே”

எனத் தொல்காப்பியனுர் குறுமாற்றுன்றிக. இவ்வக வற்பா நாற்சீர் கொண்ட அளவடி களினுலேயே பெரும் பான்மையும் செய்யப்படும். சிறுபான்மை இருசீர் முச் சீர் ஐஞ்சீர்களைக்கொண்ட குறளடி சிந்தடி நெடிலடிகளும் விரவி வரப்பெறும். இங்கனம் வருகின்ற அடிகள் பலவற் றுள்ளும் நாற்சீர் கொண்ட அளவடி யே பெரிதுஞ் சிறப்

புடைத்தாகும். என்னை? குறுகுதலும் நெடுகுதலுமின்றி அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது யாண்டும் பயின்று வருதலானும் என்க. “நாற்சீர் கோண்ட தடியேனப் படுமே” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாகும் அதனையே சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல் காண்க.

இங்காற்சீர் கோண்ட அளவடியினாலேயே ‘பாற்கடல் போலப் பறக்க நன்னெறி, நாற்படுவான்பொரு ணுண் ஸிதி னுணர்ந்த, போக்கறு கேள்விப்புலவோர் பலரும் செய்யுள் யாத்தனர். பேராசிரியரும் “தலை மிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்தீரூரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான் மையுஞ் செய்தார்’ எனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளிய அறையிற் கூறியிருத்தல் காண்க. அளவடிக்கு எழுத்த ளவு கொள்ளுங்கால் பத்து எழுத்து முதல் பதினான்கு எழுத்து ஈருக ஒற்று நீக்கிக் கொள்ளப்படும், இங்கானம் அடிகளுக்கு எழுத்தளவும் சிரளவும் பயின்றுவர, தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் செய்யுள் செய்தனர்.

இனித் திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் இத்திருப் பாட்டு அகவலோசை அமைந்து வந்த இலைக்குறளாசிரி யப்பாவினால் செய்யப்பட்டது. ஆசிரியர் நக்கிரனூர், தாங் கருதிய உயர்பொருளைனத்தும் ஒருநெறிப்பட்டுச் செல்லு மாறு முந்தாற்றுப்படத்தீனேழு அடிவரையும் உரைத்த இப் பாட்டில் பெரும்பான்மை அளவடிகளும் சிறுபான்மை சிந்தடி நெடிலடிகளும் வந்துள்ளன.] ஒவ்வொரு அடிகளி லும் அமைந்த சீர்கள் இரண்டு அசைக்குக் குறையாமலும் மூன்றஶசைக்கு மேற்படாமலும் வந்துள்ளன. “உலக முவப்ப வல்லேனர்பு திரிதரு, பஸ்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்

டாஅங்கு” என்பன போன்ற அடிகளில் முழுவதும் ஈரசைச் சிர்கள் வரவும் “நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து வேறுபல், உறுகுறை மருங்கிற்றம் பெறுமுறை கொண்மார்” என்பனபோன்ற வடிகளில் ஈரசைச்சிரும் மூவாசைச் சிரும் கலந்து வரவும் அடிகளை அமைக்கின்றார். இங்ஙனம் சிரமைதிகளானன்றி மோனை எதுகை இயைபு என்னும் எழுத்தமைதிகளானும் இவ்வகவலோசையினைச் சிறப்பித் துச் செல்கின்றார். “சிறுபலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச் சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்து” என்பனபோன்ற இடங்களில் இவ்விரண்டு அடிகளில் அடிமோனை ஒன்றப் பொருந்துகின்றார். இன்னுஞ்சிலவிடங்களில், “வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட” “சந்தியுர் சதுக்கமும் புதுப்புங் கடம்பும்” என்பனபோல இணைமோனை பொருந்தவும், “சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்புங் காந்தள்” “கறுவுகொ ஜெஞ்சமொடு களப்வேட் டன்றே யொருமுகம்” என்பனபோல பொழிப்பு மோனை பொருந்தவும், “குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்” “மீன்பூத் தண்ண தோன்றலர் மீன்சேர்பு” என்பனபோல ஒருங்மோனை பொருந்தவும், “தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறங் கானத்து” “நல்வியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்” என்பனபோல குழைமோனை பொருந்ததவும் “காண்டொட்ட உண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை” “மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரோடு” என்பனபோல மேற்கதுவாய்மோனை பொருந்தவும் இயைத்துடுகின்றார்.

இன்னும் ஒரோவிடத்து “பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்கவள் புக்குச், சூர்முத ரதிந்த சுடரிலை நெடுவேல்” என்பனபோல இவ்விரண்டடிகளில் அடியெதுகை ஒன்று மாறு அமைக்கின்றார். மற்றும் ஒரோவிடத்து “குரு

தீச் செங்கிளை பரப்பிக் குறமகள், முருகிய நிறத்து மூணின ருட்க, முருகாற்றுப்படுத்த வருகெழு வியனகர்” என்பனபோல இரண்டாடிகளுக்கு மேலும் அடியெதுகை தொன்றுமாறு அமைக்கின்றார். பின்னுஞ் சிலவிடத்து “திருவீற்றிருந்த தீதூதீர் நியமத்து” “அன்புடை நன் மொழி யளைஇ விளிவின்று” என்பனபோல இணையெதுகை பொருந்தவும் “கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்” மின்னுற மிழைப்பிற் சென்னிப் பொற்பு” என்பனபோல பொழிப்பெதுகை பொருந்தவும், “ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை” “உருவப் பல்பூத் தூஷப் வெருவர” என்பனபோல ஒருஒல வெதுகை பொருந்தவும், “செருவி லொருவபொருவிறன் மள்ள” “இருபேருருவின் ஒருபேரியாக்கை” என்பனபோல குழை எதுகை பொருந்தவும், “பல்காச நிறைத்த சில்காழ் அல்குல்” “வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்” என்பனபோல மேற்கதுவாய் எதுகை பொருந்தவும் “புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும் வெள்ளேறு” “பினைப்புற பினையல் வளைஇத் துளைத்தக” என்பனபோல கீழ்க்கதுவாயெதுகை பொருந்தவும் “மீன் பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன் சேர்பு” என்றதுபோல முற் றெதுகை பொருந்தவும் அமைத்திடுகின்றார். எதுகை தோன்றுதவிடத்து இடர்ப்பட்டு எதுகையினை அமையாது எதுகைபோல ஒசைதோன்றுஞ் சொற்களை அமைத்திடுகின்றார். அவ்வாறு வருவதை “குன்றகச் சிறுகுடி கிளையுடன் மகிழ்ந்து, தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவையயர” “பைங்கொடி நறைக்காய் இடையிடு வேலன், அம் பொதி புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு” “அந்தணர் வெறுக்கை அறிந்தோர் சொன்மலை, மங்கையர் கணவ மைந்தரேறே” என்பனபோன்ற அடிகளிற் காணலாகும். இவற்றுள், குன்றகம்: தொண்டகம், பைங்தொடி: அம்பொதி,

அந்தனர்: மங்கையர் என்பன உண்மை எதுகையல்லா விடி னும் உண்மை எதுகைபோல ஒசை ஒருமித்திருத்தல் காணக்.

இன்னும் சில இடங்களில் “கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்டப் பொருகை, பாடின் டுமணி யிரட்ட வொருகை, நீனிற விசம்பின் மலிதுளி பொழிய வொருகை” என்பனபோல அடியியைபுத்தொடை அபையுரை சொற்களை அமைத்திடுகின்றார். இன்னும் சிலவிடத்து “அங்குசங் கடாவ வொருகை யிருகை” என்பனபோல இணையியைபு பொருந்தவும் “மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” என்றதுபோல பொழிப்பியைபு வொருந்தவும் “சூரமுதல் தடிந்த சுடரிலை நெடுவேல்” “அவுணர் நல்வளமடங்கக்கவிழினார்” என்பனபோல ஒருஉவியைபு பொருந்தவும் “கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணிபன்” “குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்” என்பனபோல மேற்கதுவாயியைபு பொருந்தவும் அமைத்திடுகின்றார். இன்னும்சில இடங்களில் “செங்கால்வெட்சிச்சிற்த மிடை யிடுபு, பைந்தாட் குவளை தூவிழ் கிள்ளி” என்பனபோல பொழிப்புமுரண் பொருந்தவும் இயைத்திடுகின்றார். இன்னும் சிலவிடங்களில் எதுகை மோனை முதலிய எழுத்த மைதிகள் சிறிதுமின்றிச் சொற்களை யமைத்திடுகின்றார்: அது “முடித்த குல்லை யிலையிடை நறும்பூச், செங்கால் மரா அத்த வாலினை ரிடையிடுபு, பைந்தாட் குவளை தூவி தள் கிள்ளி” என்பனபோன்ற அடிசளிற் காணப்படும். இவ்வாறு அமைவது சேந்தோடைஎன்று கூறப்படும். இங்ஙனம் மோனை எதுகை முதலிய எழுத்தமைதிகளைப் பெரிதெனக் கொள்ளாது பொருள்வளம் முதிர்ந்து நிற்ற கூயே பெரிதெனக்கொண்டு தாங்கருதிய பொருள்வழியே சொற்கள் அமைந்து வரச் செய்யுள் செய்தல்

இவ்வாசிரியர்காலத்தும் இவருக்கு முன்பும் விளங்கிய செங்கமிழ்ப்புவார்களின் தீற்பாங் தன்மையாகும். பிற்றை ஞான்று விளங்கிய புலவர்பலரும் பொருள்னுக்கேற்பச் சொற்களை அமைத்து மேஜை எதுகை முதலியன எளி தாய் அமைந்துவரச் செய்யுள் செய்பாது மோஜை முதலானவற்றையே பெரிதுங் கருதி அவற்றினை இடர்ப்பட்டு இயைத்துச் செய்யுள் செய்வாராயினர்.

இனி இப்பாட்டு விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஒசையும் அமைந்து உயரிய நடைத்தாய்க் காணப்படுகின்றது. அந்தமின்னபம் ஆர்தரப்புரியும் செங்கமிழ் மொழியின் கண்ணுள்ள பொருள்வளம் பொதுளிய மொழிகள் பலவற்றால் இப்பாட்டு முழுதும் அமைந்திருக்கின்றது. இஃது ஏனைய ஒன்பது பாட்டிக்களோடும் ஒப்பவைத்து நோக்கும் பொழுது ஏனையவற்றினும் தீங்க்கை மிக்குத்திகழுகின்றது. விலைமதித்தற்கரிய ஒரு முத்தாரத்தின்கண்ணுள்ள முத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் முழு முழு வடிவினவாய் ஒழுங்குபெறத் தொடர்ந்து திகழ்தல்போல இப்பாட்டின் கண்ணுள்ள சொற்களோவ்வொன்றும் ஒன்றேடொன்று ஒழுங்குபெறத்தொடர்ந்து பொருள்ளலம் மிக்கு விளங்குகின்றன.

இனி, இப்பாட்டில் சற்றேறக்குறைய இரண்டாயிரஞ் சொற்கள்வரையில் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் மதம், கணப், சதுக்கம், சந்தி, முகம், மனன், மந்திரர், திசை, கவிங்கம், அங்குசம், அந்தரம், கண்வீரப், மாலை, யூகம், காகம், முத்து, விதி, கடப்பு, மகரப், அவனர் என்றாற் போல சில வடசொற்களே வந்துள்ளன. எனவே இப்பாட்டினுள் நூற்றுக்கு ஒன்று வீதீர் வடமொழி வந்துள்ளது. இதனால் இவ்வாசிரியகாலத்து தமிழ் பிறமொழிக் கலப்பின்றி மிகத் தூய்தாய் வழங்கப்பட்டது. எனதுறிக.

இப்பாட்டிற் காணப்படும் வழிபாட்டுமூறை.

நற்றமிழ்ப் புலவராகிய நக்கீரனார் தாம் இயற்றிய இத் திருத்தகு நூலாகிய திருமுருகாற்றுப்படையின்கண்ணே முருகப்பெருமானைச் “சேய்” என்னுங் திருப்பெயரான் வழங்கியுள்ளார். அவரைச் சுட்டி யறியுமாறு திருவடையாளங் கூறுவார், மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன் என்றும் உருள்ளுங் தண்டார் புரஞ் மார்பினன் என்றும் சுடர்ப்பூங்காந்தட் பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னி யன் என்றும் செவ்வேற் சேனய் என்றும் வழங்கியுள்ளார். இன்னும், அவர் திருப் பெயர்களாக முருகு, அறுவர் பயந்த வாறமர் செல்வன், ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வன், கொற்றவை சிறுவன், பழழையாள் குழவி, வாலேர் தானைத் தலைவன், வேற்றடக்கைச் செல்வன், குறிஞ்சிக் கிழவன், முருகன், கெடுவேள், இயவுள், மலைகிழவோன் எனவும் வழங்குவாராயினர். இத்திருப்பெயர்களுள் முருகன் என்பது இளமை வாய்ந்தவன், அழகு வாய்ந்தவன், இன்பம் வாய்ந்தவன் எனப் பொருள்படும். இதனால், பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முருகக் கடவுளோ, என்றும் இளமை வாய்ந்தவன் என்றும் அழகே வடிவாய் அமைந்தவன் என்றும் எண்ணினர்க் கெண்ணியாங்கு எந்து இன்பமே பயப்பவன் என்றும் கருதிவந்தனர் என்பது நன்கு புலனுகின்றது. “என்றும் இளையாய் அழகியாய் ஏறுர்ந்தா னேறே, உளையா யென் னுள்ளத் துறை” என்று கூறியிருத்தலும் இதனை வலியுறுத்தும். முருகப்பெருமான் இளமை வடிவினாய் அமைந்து தோன்றினும் தீயோரைத் தெறுத்து நல்லோர்க்கு கலம் புரிந்து உலகினுக்கு நன்மையைச் செய்யும் பேராற்றல் மிக்க வீரராய் விளங்கினார் என்பதும், தீயோரை அழிக்கும் ஆற்றலாகிய மறக்கருளை அப்பெரு

யானின் திருக்கரத்திலமைந்த வேலின் கண் மிக்கிருந்த தென்பதும் அவர்கள் கருத்தாகும்.

“வீரவே றுரைவேல் விண்ணேந் சிறைமீட்ட
தீரவேல் சேவ்வே டிருக்கைவேல் — வாரி
குளித்தவேல் கோற்றவேல் சூர்மார்புங் குன்றுந்
துளைத்தவே லுண்டே துணை”

என்னுங் திருப்பாட்டும் இதனை வலியுறுத்தும். அவ்வேலை யுடையமையால் அப்பெருமானைச் “செவ்வேற் சேன்ட்” என்று கூறினர். [அவரது திருவருவினைச் செந்திறமாகவே கண்டனர். காலைப்பொழுதிற் கண்ணிற்கிணியதாய்க் கீழ்த்திசையிற் ரேண்றும் இளஞாயிறு செவ்வொளிப் பிழப்பாய்த் தோன்றுங் தன்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்த மாந்தர், அவ்வாறு மகிழ்ச்சியைத் தரும் முருகப் பெருமானையும் ‘சேம்’ ‘செவ்வேள்’ என அழைப்பாராயினர். இளஞாயிற்றின் தோற்றத்தினைப்போன்றவின் செவ்வேள் என வழங்கினார் என்பது சிலப்பதிகாரத்து மங்கலவாழ்த்துப் பாடல் உரையில் “செவ்வேள் என்றார் வேள் இருவந்தாராகவின், முருகவீளைச் செவ்வேள் என்றது “ஞாயிறு கடற்கண்டா அங்கு என்பதனால்” என்று உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் கூறுமாற்றுன் அறியப்படும்.

இனி, பண்டைத் தமிழர்கள் நிலத்தினை நான்காக வகுத்து, இயைபுற்றிழவோர் நிலத்தினுக்கும் ழவோர் கடவுள்கை முதன்மையாகசுரியராக்கி, வழிபாடு புரிந்தனர். இதனைத் தொல்காப்பியனார்,

மாயோன் மேய காடுறை யுலகழும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகழும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகழும்
வநுணன் மேய பெருமண லுலகழும்

மூல்லை குறிஞ்சி மநுதம் நெய்தலேனச்
சோல்லீய மறையாற் சோல்லவும் படுமே”

எனக் கூறுவதனால் அறியலாகும். மலையும் பலைசார்ந்த
இடமும் குறிஞ்சி என்றும், காடும் காடு சார்ந்த இடமும்
மூல்லை என்றும், வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருகள்
என்றும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் என்றும்
வழங்குவதைக் கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, மதுரைக்
காஞ்சி, இறையனரகப்பொருள்ளை முதலான பண்டை
நூல்களில் பரக்கக் காணலாம்.

குறிஞ்சி நிலத்திற்குத் தெய்வம் முருகப் பெருமானே
யாவர். “குன்றுதொ ரூட்டும்னின்றதன்பண்பே” என்றும்
“விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக்கிழவு” என்றும் “மலை
கிழவோனே” என்றும் ஆசிரியர் நக்கீரனார் அருளியவாற்
ரூனும் அறிக. குறிஞ்சி நிலத்தொடு முருகவேளுக்குள் என்று
தொடர்பு என்னையனில், சிவபெருமானும் மலைமகளாரும்
மலையினையே தமக்குச் சிறந்த உறைவிடமாகக் கொண்டு
எழுங்கருளியிருத்தலாலும் சிவன் ஒரு காலத்து அழன்மலை
யாகத் தோன்றியமர்தலாலும், ஆண்டாண்டு காணப்படும்
அருவருவத் திருமேனியாகிய சயம்புவிங்கங்கள் மலைவடி
வின் கொடுமுடிகளாதலாலும், நிலந்திருமால் வடிவாவும்
மலை சிவன் வடிவாகவும் சேயந்திபுரமான்மியத்துக் கேட்ட
கப்படுதலாலும் அவ்விறைவன்பாற் ரேண்றிய முருகவே
ஞக்கும் குறிஞ்சிநிலம் உகந்துறையும் இடமாயிற்று. இன்
னும் சூரமகளிர் அம்முருகவேள் கூறுய் குறிஞ்சி நிலத்
துற்று அவரது கோழியோங்கிய ஏன்றது விறற்கொடி
வாழ்த்திச் சிலம்பகம் சிலம்பப்பாடி ஆடிபவாகலானும்,
அவற்கு அஃது உரித்தாயிற்று. இன்னும், இத்திருப்
பாட்டில் முருகப் பெருமான் முடியில் அணிந்ததாக,

“சருப்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட் பெருந்தன் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்” எனக் கூறப்பட்ட காந்தளங் கண் ணியும் “கால்கிளர்ந்தன்ன வேழுமேல் கொண்டு” என அவர் ஊர்தியாகக் கூறப்பட்ட வேழுமூம், “பல்பொறி மஞ் ணை வெல்கொடி அகவ்” எனக் கூறப்பட்டமயிலும், “ஒரு முகம்—குறவர் மடமகள் கொடிபோ னுசப்பின், மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே” எனக் கூறிய வள்ளியுங் குறிஞ்சிக் கருப்பொருளாமாறு காண்க. இங்ஙனம் குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியவராக முருகவேள் கூறப்படினுர்மற்றைய நிலங்களிலுள்ளாரும் வழிபட்டு வந்தனர் என்டது அப் பெருமானுக்குரிய திருப்படை வீடுகளுள் திருச்சீரலை வாயும் திருவேரகமும் அமைந்திருத்தலால் அறியப்படும்.

குறிஞ்சிநில மக்களாகிய குறவரும் குறத்தியரும் தாம் முருகக்கடவுளை வழிபடுமிடத்தைக் கோழிக்கொடியொடு பொருந்த அலங்கரித்து, நெய்யையும் வென் கடுகையும் அப்பி, மந்திரத்தை மெல்ல உச்சரித்து, மலர்களைத் தூவி, இரு உடைகளை உடுத்து, சிவந்த நூலாற் காப்புக்கட்டி, பொரியைத் தூவி, உதிரத்தொடு பிசைந்த அரிசியைப்பலி யாக இட்டு, பிரபுக்கள் வைத்து, நறுவிரை தெளித்து, செவ்வரிமாலைகளைத் தூக்கி குறிஞ்சி நிலத்தூர்களைவாழ்த்தி தூபங் கொடுத்து, குறிஞ்சிபாடி, அருவியும் வாத்தியங்க ரும் ஒவிக்க, செந்தினையைப்பரப்பித் தொண்டகப் பறையை முழுக்கி, முருகவேளை வரும்படி வழிப்படுத்திக் கோடுவாய் வைத்து, கொடுமணி இயக்கி அவரது ஊர்தியாகிய யானை யையும் மரிலையும் வாழ்த்தி வெறியாடி வழிபட்டுத் தாம் விரும்பிய வரங்களைப் பெறுவர். இங்ஙனம் வழிபடுதல் மலை வாணர் இயல்பாகும்.

இனி அந்தனர் அப்பெருமானை வழிபடு காலமறிந்து நீராடி, தோய்த்தாடை உடுத்துத் தலைமேலே கைகளைக் குவித்து வைத்து ஆற்றமுத்தடக்கிய அருமறையை நா புடைபெயருமளவில் உச்சரித்து நறுமலரைச் சாத்திப் புகழ்ந்து துதித்து வழிபட்டனர்.

இப்பாட்டின்கட்காணப்பட்ட பழைய நாள் வழக்க வோழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்.

இனி, இப்பாட்டின்கண் பண்டைக் காலத்து நிசழ்ந்த வழக்க ஒழுக்கங்கள் சில அறியப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத் தமிழரிடத்து ஞாயிற்றினை வழிபாடு செய்யும் ஒழுக்கம் நிலவி வந்ததென்பது ‘பலர்புகழ் ஞாயிறு’ என்பது னூல் அறியப்படும். உதயகாலத்துக் காணப்படும் ஞாயிற்றைக் கண்டு உவந்து போற்றிப் புகழ்ந்து வழிபட்டு வந்தனர். ஞாயிறு வழிபடப்படும் தெய்வங்களுள் ஒன்று என்பது,

‘கோடி நிலை-கந்ததழி வள்ளி யேன்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன முன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வநுமே’

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் அறியப்படும். கோடிநிலை என்பது ஆகுபெயராய்க் கீழ்த்திசைக்கண்ணேன நிலைபெற்றுத் தோன்றும் ஞாயிற்றை உணர்த்திற்று. அஃது அப்பொருட்டாதலை, “பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடிமிசை, மையறு மண்டிலம்” என்னும் கலீத்தோகையான் அறிக.

தேவரும் தெய்வ மகளிரும் செயற்கை அணிகளை அணிந்து வந்தனர். அவர்களுக்குப் பணிசெய்வார் மயன்

முதலாய தேவகப்மியராவார். அவர்கள் அணிவனவாகக் கூறப்பட்ட அணிகள் கிண்கிணி, தெய்வவுத்தி, வலம்புரி, மகரப்பகுவாப், குழை, ஆரம், தொடி, காழி, முடி, பருமம் என்பனவாகும்.

பண்டைக்காலத்திலே அரசர் போரை விரும்பி எடுத்த நெடிய கொடியினை, சேய்மைக் கண் ஞாள்ளாரும் கானுமாறு தயது நகரின் மதில் வாயிலில் உயர்த்திக் கட்டும் வழக்க முடையவராயிருந்தனர். இவ்வழக்கம் ‘வான் ஞேயப் வெல்கொடி’ எனப் பதிற்றுப்பத்தில் வருவதனு இலம் அறியப்படும். இன்னும், தம்மை எதிர்த்துவரும் பகைவரை வலியற்ற மகனிர்போலக் கருதி, அம்மகனிர் விளையாடுதற்குரிய பந்தினையும் பாவையினையும் அவ் வெற்றிக்கொடியி ணயலில் தூக்கிவிடும் வழக்கமுடையவராயுமிருந்தனர் இவ்வாறு பகைவரை மகனிராகக் கருதி அவர்க்குரிய பொருட்களை மதில்வாயிலிற் தூக்கிவிடும் வழக்கத்தினை “செப்பொறிச் சிலம்பொடனித்தழை தூங்கும்...புரிசை” (பதிற். 5) என வருவதனால் அறியலாகும்.

முனிவர்கள் சடைமுடித்தலும் மரவுரிமை உடுத்தலும் கிருட்டினுகினம் என்னும் மான்ஞேலை மார்பிற் போர்த்தலும் விரதங்களால் பட்டினி இருந்து உடர்ப்பை ஒறுத்தலும் பல பகற்பொழுதுகளை உணவின்றிக் கழித்து உண்டலும் மாறுபாட்டினையும் நெடுங்காலம் நிகழும் பகைமையினையும் நீக்குதலும், கற்ஞேர் சிறிதும் அறியாத அறிவினையுடையவராயிருத்தலும் காமத்தையும் கடிய சினத்தையும் கடிதலும் துன்பத்தை யறியாதிருத்தலும் ஆகிய ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டவர்களாயிருந்தனர்.

அந்தனர் ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும் அறுதொழிகளையும் நெறி

முறை வழாது ஒழுகுதலும் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரம
சரியங் காத்தலும் முத்தீயை ஒப்புதலும் ஒன்பது இழை
யானுகிய முப்புரி நூலை மார்பில் அணிதலும் உடையரா
யிருந்தனர். இவர்கள் ஒழுக்க நெறியினை,

“ஒன்றுபுரி கோள்கை மினுபிறப் பாளர்
முத்தீச் சேல்வத்து நான்மறை பூற்றி
ஜம்பேநு வேள்வியுஞ் சேய்தோழி லோம்பும்
அறுதோழி லந்தணர்”

எனச் சிலப்பதிகாரத்துங் கூறப்பட்டிருத்தல் ஒப்புதோக்
கற்பாலது. இவர்கள் பழைய ஒழுக்கத்தை “அறுவகைப்
பட்ட பார்ப்பனப் பக்கழும்” என்று தொல்காப்பியனுர்
கூறியிருத்தலுங் காண்க.

விளக்க உரைக் குறிப்புகள்

(1—6) உலகத்திலுள்ள சிவான்மாக்கள் மகிழும்படி
எழுந்து மேருவைவளமாகச் சுற்றும் ஞாயிறு கடவிடத்தே
காணப்பட்டாற்போல சேண் விளங்கும் ஒளியினையும்
வலிய தானினையும் பெரிய கையினையுமைடைய தெய்வ
யானையாரின் கணவன் என்க,

தொழில் பற்றியும் வண்ணம்பற்றியும் முருகக் கடவு
ஞக்கு ஞாயிறு உவமையாயிற்று. ஞாயிறு உலகத்து இரு
ளைக் கெடுக்குமாறுபோல முருகக் கடவுள் தன்னை இடை
விடாது மனத்தால் நினைப்பவர்களின் உள்ளத்திருளைக்
கெடுத்தவிற் தொழிலுவமும் தன்னைக் கட்டுலனால் நோக்
குவார்க்குக் கடவிற் பசுமையும் ஞாயிற்றின் செம்மையும்
போல மயிலிற் பசுமையும் திருமேனிச் செம்மையுக்
தோன்றவின் வண்ணவுவமுமாயிற்று. தொழிலுவமங்
கொள்ளுங்கால் (1) ஞாயிற்றைற் கடற்கண்டாங்கு (2)
அவிர்கின்ற ஒளி எனவும் வண்ணவுவமங் கொள்ளுங்கால்

உவப்ப எழுந்து திரியும் ஞாயிற்றைக் கடற்கண்டாங்குச் சேண் விளங்கொளி யெனவும் விளைமுடிக்க.

உலகம் உவப்ப—சீவான்மாக்கள் மகிழு; உலகமென் பது பல்பொரு ஸொரு சொல்லாய் நிலத்தையும் உயிர்களையும் உணர்த்திகிற்குமேனும் ஈண்டு உவப்பவென்றதனுண் மண்ணிடத்து வாழும் சீவான்மாக்களை உணர்த்திற்று. உலகமென்பது உலகத்துள்ள சீவான்மாக்களை உணர்த்து தலால் ஆகுபெயரன்றோவெனின், அன்று. என்னை, வடநாற் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேஞ்வரையர் தொல் காப்பிய வுரையகத்து, “வடநாலுள் உலகமென்பது இரு பொருட்கு முரித்தாக ஒதப்பட்டமையின் மக்கட்தொகுதியை யுணர்த்தும் வழியும் உரிய பெயரே யாகலான் ஆகுபெயரன்று; அதனால் ஒருசொல் இருபொருட்கண் அணுஞ் சென்றதெனப்படாது இருபொருட்கு முரிமையான் இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது; வேறு பொருஞ்சுரைத்துதலின் வேறுசொல்லாதலே துணிவாயி அம் பல பொருளொரு சொல்லென்புழி எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒரு சொல்லென்றுர்” என்று கூறுதலான் என்க. இவ்வாறு எழுத்தொப்புமையுடைய பலபொரு ஸொரு சொல்லை வடநாலார் வர்ணவத்பாவும் என்பர்.

வலனேர்பு என்பதனை ஏர்புவலன் என மாற்றுக் கூர்புவலன் திரிதரு—கடலினின்று எழுந்து வலமாகச் சுற்றுகின்ற. எதனையெனின் மகாமேருவை யென்க. ஞாயிறு கடலினின்றெழுந்து மேருவை வலமாகச் சுற்றுகிறதென் பது கவி மரபு, வலன்—வலம் என்பதன் போலி; மேருவைச் சூரியன் வலமாகச் சுற்றி வருதலை,

“ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும் காவரி நாடன் திகிரிபோற் போற்கோட்டு மேநு வலந் தீர்தலான்”

என் னுஞ் சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துப் பாடலானும் மறிக. ஞாயிறு பலரானும் புசழப்படுதலே, “பாலர் புசழ் ஞாயிறு படரி னல்லதை” எனவரும் சீவஞானபோதத்தாலும் “தயங்கு திரைப் பெருங்கட அலகு தொழுத் தோன்றி வயங்கு சதிர் விரிந்த வருசெழு மண்டிலம்” எனவரும் அகநானுற்றுனு மறிக. காணப்பட்டு எனற்பாலது, செயப்பாட்டு வினைப்பொருள் உணர்த்தும் படுவிகுதி குன்றிக் கண்டு என் னுஞ் செய்வினையாயிற்று. இவ்வாறு செய்வினையாக நின்று செயப்பாட்டுவினைப் பொருளுணர்த்துவனவற்றைப் பிரயோகவிலேக நூலார் நயக்கு என்பார். இதனைப் “படுசொல்லற்றே படுபொருளாயும்” என்னும் விதியானமைப்பார் இலக்கணக்கோத்தாசிரியர்கண்டாங்கு என வண்ணமுங் தொழுதும் ஒரே உவமத்தில் வருதற்கு “விரவியும் வருட மரபின வென்ப” என்னுஞ் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் விதியாகும்.

ஓவறவிமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி—ஒழி யாமல் இமைத்துப் பார்த்தற்குக் காரணமாகி மிக்க தூரத்தினும் சென்று விளங்கும். ஒளி முருகக் கடவுளின் திருமேனியின் ஒளியானது விஞ்சியிருத்தலால் மிக்க தூரத்தினுஞ்சென்று விளங்கிற்று. அத்தகைய விஞ்சிய ஒளியைப் பார்ப்பவர்களுடைய கண்கள் ஒபாமல் இமைத்துப் பார்த்தன வென்க. ஓவற என்பது ஒழியாமல் என்னும் பொருட்டாக வருதலே, “தாயி றுவாக் குழவி போல, வோவாது கூடுநின் னுடற்றியோர் நாடே” என்னும் புறநானுற்றினும் (4) “காவலமைந்தான் கடலுலகங் காவலா, லோவலறியா துயிர்க்குவகை” என்னும் புறப்போநுள் வேண்பாமாலையிலும் (8-3) காண்க. மதன்—அறியாமை, நோன்—வலிமை. செல்லுறழ்—இடியையொத்த. செல்

என்பது இப்பொருட்டாதலை “வலப்புரி வாய்மொழியதிர்புவான் முழுக்குச் செல்லவை நானுகு முறழுமருள் செறல் வயின்மொழி (13-44) என்னும் பர்பாடவினும் காண்க. செல்லுறம் தடக்கை என்பது மேகத்தையொத்த பெரிய கை என்னும் பொருட்டுமாம். பேராசிரியர் தொல்காப்பிய வரையில், உறம் என்பது பயனுவமத்திற்குச் சிறு வரவிற்கும் வரும் எனக் கூறி, “செறுநர்த் தேய்த்த செல் அறம் தடக்கை” என இவ்வடியினையே எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டினார். மேகம் கையினுக்குப் பயன் கருதாமற் கொடுத்தலால் உவமையாறிற்று. தடக்கை—பெரிய கை; “தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை” தொல்-உரியியல் 24. மறு இல் கற்பு—அறக்கற்பு; இது ஆறிய கற்பென்றும் அருட் கற்பென்றும் கூறப்படும். “ஆறிய கற்பிற் ரேறிய நல்லிசை வண்டார் கூந்தல் ஒண்டெடாடி கணவு” என்றார் பதிற்றுப்பத்தினும். மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன் என்பது இங்கே முருகனென்னுங் துணையாய் நின்றது. இப்பெயரை முற்கூறினார் படைத்தற்கும் காத்தற்கும் உரிமை தோன்ற.

(7-11) கார்கோள் முகந்த மழை விசும்பில் வள்ளுறை சிதறித் தலைஇய கானத்துள்ள மராஅத்துப் பூந்தார் புருநும் மார்பினன் என்க.

மேகம் கடல்நீரை முகந்து கருக்கொண்டு கறுத்து மழை பெய்யுமென்று கூறுவது கவிமரபு. இவ்வாறு “முழங்கு கடன் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை” என நற்றினையிற் கூறியிருத்தலுங் காண்க. மேகம் கார்காலத்து முதற்பெயலைச் சொரிதலால் குளிர்ந்து நறுமணங் கமமுங் காட்டினிடத்து நின்ற செங்கடம்பின் பூமாலையை முருகக் கடவுள் மார்பில் அணிந்துள்ளான் என்க. இம்மலர்

மாலை முருகக் கடவுளுக்கு உரியதென்பதனை, “கார்ந்துக் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியற் கூர்ந்தை முருகன்” என்னும் புறப்பாட்டான் அறிக. இது போகத்துச்சுரிய தார். இதனை முற்காறினார் வானுதல் கணவன் என்ற கணை நோக்கி.

கார்—பேசும். கார்கோள்—மேகத்தினுல் கொள்ளப் படுதலையுடையது. அது கடல், கமஞ்சுல்—நிறைவினை யுடைகரு. கமம் என்பது நிறைவு என்னும் பொருட்டா தலை “கம நிறைந்தியலும்” என்னுங் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறிக. மாமழு—கருமையுடைய மேசர். வாள்—ஒளி. இச்சொல் இப்பொருட்டாதலை ‘வாளொளி யாகும்’ என்னுங் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறிக. இச்சொல் ஈண்டு ஒளியையுடைய சூரிய சந்திரரை யுணர்த் துதலால் ஆகுபெயர். வள்—பெருமையுடைய. உறை—நீர்த்துளி. “உறைகான் மாறிய வோங்குயர் நன்தலை” என்றார் பேரும்பானுற்றுப்படையிலும். தலைப்பெயல்—கார்காலத் தொடக்கத்திற் பெய்யும் முதற்பெயல். இத் தீணப் ‘பெரும்பெயல்’ என்றுஞ் சொல்வர். தலைஇய—சொரிந்த; பொதுளிய—தழழுத்த, பராஅறைமராஅத்து—பருத்த அடியையுடைய செம்கடம்பினது, பராரை, மராத் தென்பன பரியஅறை மராவத்து என்பவற்றின திரிபுக ளென்பர் இலக்கணக்கொத்தாசிரியர். (சு.125க்குறை) உருள் பூ—உருள்போலும்பூ. உவமைத் தொகை. உருள்—வண்டியின் சக்கரம். கடம்பினது பூ உருள்போன்றிருந்த தலை “உருளினர்க்கடம்பின் நெடுந்தார்க் கண்ணியன்” என வருங் கல்லாடத்தினாலும் மறிக. கடம்பு கார்காலத்து மலர்தலை “காரலர் கடம்பன்” என்னும் மணிமேகலை யானுமறிக. தார்—மார்பிலணியும் மாலை. அது ‘பொலங்

தார் மார்பின் நெடியோன்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சி யானும் “வண்ண மார்பிற் ரூருங் கொன்றை” என்னும் புறநானுற்றுனும் அறியப்படும்.

(12—20) வெற்பின் கண்ணேணயுள்ள, சிறாதியினையும் கணைக்காலினையும் வாங்கிய நுச்சப்பினையும் பணித்தோளி கையும் டுஞ்சுக்கிலினையும் சில்காழ் அல்குலினையும் வனப் பினையும் அவிரிழையினையும்செயிர்தீர்மேனியினையுமடைய துணையோர் என்க.

வரை—கனு. அது கனுக்களையடைய முங்கிலை யுணர்த்துவதால் கிணையாகு பெயர். மால்வரை நிவந்த வெற்பு என்பதற்கு—திருமால் போலுங் சூவுக்களோங்கிய வெற்பென்றுமாம்; இவ்வாறு மாயோ “னன் மால்வரைக் கவா அன்” என நற்றிணையில் வருவதுங் காண்க. கிண்கிணி—சதங்கை இது காலில் அணியப்படும் ஆபரணங்களுள் ஒன்று. “கிண்கிணி களைந்தகால்ஒண்கழிக்கூட்டு” என்றார் புறநானுற்றுனும்; பணித்தோள்—முங்கில் போலுங் தோள்; உவமைத்தோகை. பெருமையையடைய தோளென்றுமாம். கோபம்—இந்திரகோபம். துகில்—வெண்பட்டு. கோபத்தன்ன துகில் என்றமையின் துகில் சிவப்பு நிறமான பட்டாகும். தெய்வத்தின் ஆணையால் தானேசிவந்திருத்தவின், தோயாத்துகில் என்றார். அன்ன என்பது வண்ணவுவமத்தின்கண்வந்தலவுமையுருபு. காசு—மணி. காழ்—வடம். ‘சில்காழ்’ என்றார் ஏழுவடமுடைய மேகலையாதவின். அஃது எண்கோவை காஞ்சி யெழு கோவை மேகலை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு—கண் கொள், பருமம் பதினெட்டு மூப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” என்பதனுலூணர்க. மானுட மக

ளிர்க்குத் * தாயர் பலரும் கையினுற் புனைந்து பிறப்பிக்கும் அழகுபோலன் றி வர் தெய்வத்தன்மையான் இயல்பாகப் பெற்ற அழகினையுடைமையால் “கைபுனைந்தியற்றுக் கவின் பெறு வனப்பு” என்றார். நாவலொடு பெயரிய பொலம்— நாவலோடுத்துப் பெயர் பெற்ற பொன்—அது சாம் பூநதமென்னும் பொன். நாவலுக்கு ஐம்பு என்றும் பெயர். சம்புத்தீவு என்று பெயர் பெறுதற்குக் காரணம் நாவல் மரமொன்று நின்றமையாகும். இங்காவல் மரத்தினின் றிழியும் கனிகளின் சாறு பெருகிச் சாம்பூநத மென்று பெயர் பெறும். இதனை, “கடிகமழுஶலொன்று தென்பானின்ற காரணத்தாற் பாரதன்றன் கண்ட முற்று, மிடனுடைய நாவலங்கீ வெனப்பேர் பெற்ற தித்தருவின் றீங்கனிக் ராறும் மேருத், தடவரையைப் புடைசூழ்ந்து வடபாற சென்று சாம்புநதப் பெயர் பெறும்” என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுளால் அறியப்படும். இச்சாம்பூநதம் என்னும் நதியில் எடுக்கப்படும் பொன் சாம்பூநதம் எனப் பெயர் பெறும். இது ஆடகம் கிளிச்சிறை சாதஞ்சுபம் சாம்பூநதம் என்னும் நால்வகைப் பொன்களுள் மிகவுஞ் சிறந்தது. இதனை “பூவிற்குத் தாமரையேபொன்னுக்குச்சாம்பூநதம்” என்னும் திநுவள்ளுவமாலை யான் அழிக் கொடுப்பது பெயரிய என்பது பெயரடியாகப் பிறந்த வினை. இக்கைச் ‘குப்புத் தாது’ என்பர் வடநூலார். இலக்கணக்கோத்து ஆசிரி யர் “பெயர்வினையிடையுரி நான்கடியானும் பிறக்கும் வினை மெனப் பேசுவர் புலவர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் பெயரடியாகப் பிறக்கும் பெயரெச்சத்தினுக்கு, “நாவலொடு பெயரிய பொலம்” என்று இதனை மேற்கோள் காட்டுவர். பொன் என்னும் சொல் பொலம்என்று வருதலை, “பொன்

* தாயர் பலர் என்றது, ஆட்டவான ஊட்டவாள் ஒலுறுத்துவாள் கொடிபயிற்றுவாள் கைத்தாய் என்போரை என்க.

“பெண் கிளவி” என்னும் தோல்காப்பியப் புள்ளி மயங்கியற் குத்திரத்தான் முடிக்க. இழை—இழைக்கப் பெற்ற அணி. இக்கு—கடந்து. செயிர்தீர்—குற்றங் தீர்ந்த “செயிர்தீர் கற்பிற்சேயிழை” என்றார் பதிற்றுப்பத்திலும் துணையோர்—ஆயத்தார்.

(20—41) துணையோர் தாம் ஆழந்த ஒதியிலே வெட்சிச்சிறிதழையிடை, குவளையிதலோக்கிள்ளியிட்டு வலம்புரி வயின் வைத்துத் திருநதலில்மகரப்பகுவாய்தாழப் பண்ணி முச்சியில் சண்பகஞ் சௌரீஇ மருதின் ஒள்ளினர் அட்டி செவ்வரும்பு இணைப்புற பிணையல் வளைஇ காது நிறைந்த தனிர் ஆகங் தினைப்ப தேய்வை இளமுலைகொட்டி வேங்கைத்தாது அப்பிக் காண்வர வெள்ளிற் குறுமுறியைத் தெறித்து கொடி ஏத்தி பலருடன் பாடிச் சூரரமகளிர் ஆடும் சோலை என்க.

இணை ஈர் ஒதி—கடையொத்த நெய்ப்பினையுடைய கூந்தல், “ஒடுங்கிரோதிக் கொடுங்குழை கணவ” என்றார் பதிற்றுப்பத்திலும். செங்கால் வெட்சி—“செங்கால் வெட்சியு நரந்தமு நாகமும்” என மணிமேகலையில் வருவது காண்க. சிறிதம்—சிறிய இதழையுடையது. இடையிடுபு—ஈடுவிலே உட்டு. விடுபு—கட்டாதது. டுக்கள் விடுபு, தொடைப்பு, கட்டுப்புவென முவகைப்படுமென்று சிலப் பதிகார வுரையுள் கூறினர் அடியார்க்கு நல்லார். தெய்வ வுத்தி—கீதேவி என்னுங் தலைக்கோலம். சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியரும் சிதேஷி—தலைக்கோலம் என்று கூறியமை காண்க. தலைக்கோலம் என்பது தலையில் அணியும் அணி—அது உத்தி எனவும் வழங்கப்படும். அதனை “மத்திகை கண்ணுறையாகக் கவின்பெற்ற, உத்தியொரு காழ்நூ வுத்தரிறத் திண்பிடி” (40) என்னும் கலெத்தோ

கையா னாறிக. வலம்புரி—வலப்புரிவடிவாகச் செய்த தலைக் கோலம். தெய்வவுத்தி வலம்புரி என்னும் அணிகள் கூந்த வில் அணியப்படுதலை,

“தேய்வ வுத்தியோடு சேழுநீர் வலம்புரி
தோய்ய கம்புல்லகம் தோடர்ந்த தலைக்களை
மையீ ரோதிக்கு மாண்புற வண்நது”

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் உணர்க. மகரப்பகு வாய்—சுறவினது அங்காந்த வாய். இங்கு அதன் அங்காந்த வாய்போலப் பண்ணிய ஆபரணத்தை உணர்த திற்று. இவ் வணி நெற்றிற் ரங்குமாறு அணியப்படுதலை, “சுறவுவா யமைத்த சுரும்குழ் சுடர்நுதல்” என்னும் பேநும்பானுற்றுப்படையானும் அறியலாகும். தாழு—தங்குமாறு. மண்ணி—பண்ணி (செய்து). இப்பொருட்டாதலை “மண்ணென்று மெல்விரலும் வாணரம்பின் மேனடவா” என்னும் சீவகசிந்தாமணியினும் காண்க. துவர முடித்த—வேண்டுவன கூட்டி முற்ற முடித்த. முச்சிகொண்டை. கருந்தகடு—கரிய புறவிதழ். உளைப் பூ—உளைபோனும் பூ. உளை—குதிரையின் கழுத்து மயிர். அதனைப் பூவினுக்கு உவமை கூறுதலை “தீங்கரும் பின்ற திரள்கால் உளை யலரி” என நாலடியாரிலும் காண்க. உளையினை மருதம் பூவினுக்கு உவமைக்கருதல் “உளைப்பூ மருதத்து” என்னும் ஐங்குறு நுற்றிறஞும் அறியப்படும். இணர்—பூங்கொத்து. அட்டி—இட்டு. கனின் று—அழுகு பெற்று. கவின் என்னும் பண்படியாகக் கவின் று என்னுங் தொழில் பிறந்தது. கீழ்நீர்:நீர்க்கீழ் என்னும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருஉ. துணைத்தக—தம்மில் ஒத் தங்குப் பொருந்த. பிண்டி—அசோகு. குறடு—சந்தனக் கட்டை. காண்வர—அழுகுவர. வெள்ளில்—விழாமரம்.

ஏன்று விறல்—வஞ்சியாது எதிர்கின்ற அடுகின்ற வெற்றி. சிலம்பு—மலை. “எனற் பசுங்கதி ரென்று முக்கழிய வெழிலி யுன்னிக், கானக் குறவர்கள் கம்பலை செய்தும் வம்பார் சிலம்பா” என்றார் திருக்கோவையாரிலும். சிலம்ப—எதி ரொலி யுண்டாச. இப்பொருட்டாதலே “நளிமலைச் சிலம் பிற் சிலம்புங் கோயில் என்னும் நெடுநல்வாடையிலுக் காண்க.

(42—44) மந்தியும் அறியாத மரம்பயின்ற பக்கமலை யிடத்துள்ள காந்தனின் பூவாலான கண்ணியைச் சூடிய சென்னியை யுடைய முருகக்கடவுள் என்க. •

மந்தியும் மறியா மரம்பயில் அடுக்கம்—சூரிய கிரணங்களும் புகுந்தறியாத மரங்கள் நெருங்கின பக்கமலை. “வெயி லொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற் சூரியிலாலும்” எனக் கலீத்தோகைமினும் “கதிர்நூழைகல்லா மரம்பயில்கடியினோ” எனப் புறநானாற்றினும் வருவது காண்க. மந்தியும் மறியா என்பதற்குக் குரங்குகளும் அறியாத எனப்பொருள் கொள்ளினும் பொருக்கும். மந்தியும் என்பதில் உம்மை உயர்வு சிறப்பாகும். சரும்பு—வண்டு ‘சரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்’ என்றார், தேவர்கள் சூடும் பூவில் வண்டுகள் மொய்யா என்னும் கொள்கைபற்றி. கண்ணி—தலையிலணியும் மாலை. காந்தள் முருகக்கடவுளின் அடையாளப்பூவாகும். இது “வெறியாட்டயர்ந்தகாந்தனும்” என்னும் தொல்காப்பியைச் சூத்திரத்தால் அறியப்படும். (புறத்துக்கீண ச)

(46—47) கடல் கலங்குமாறு உள்ளே சென்று சூர பன்மாவைக் கொன்ற இலைத்தொழிலிலையுடைய வேல்ளன்க. “சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை கெடுவேல்” என்றார் அகநா அரற்றிலும்.

பார்முதிர் பனிக்கடல்—பாரினும் முதிர்ந்த குளிர்ச்சியைப்படைய கடல். பார்—பூமி. ஐங்கெரும் பூதங்களின் தோற்றமுறைபற்றி பூமியினும் முதிர்ந்த கடல் எனப்பட்டது. இதனை,

“விசம்பி லூழி யூழி சேல்லக்
கநுவளர் வானத் திசையிற் ரேன்றி
யுநுவறி வாரா வொன்ற னூழியு
முந்துவளி கிளர்ந்த ஒழு மூழியுஞ்
சேந்தீச் சுடரிய ஒழுயும் பனியோடு
தண்பேய றலைஇய ஒழுயு மவையிற்
றுண்முறை வேள்ள மழுகி யார்தநுபு
மீண்டும் பீடுயர் பிண்டி யவற்றிற்கு
மூளை டாகிய விநுநிலத் தூழியும்” (2: 4—12)

என் னும் பரிபாடலானும், ‘பரம் பொருளினின்றும் ஆகாயங்கோன்றி அதனினின்றும் காற்றுத் தோன்றி அதனினின்றும் தீத்தோன்றி அதனினின்றும் சீர்தோன்றி அதனினின்றும் நிலங் தோன்றிற்றென்று வேதத்துள்ளங்கூறப்பட்டது’ எனவரும்பரிமேலழகர்விசேடவரையானும் அறியலாகுப்.

(47—ஏ) கதுப்பினையும் பேழ்வாயினையும் பசங்கண்ணினையும் சூர்த்த நோக்கினையும் கூகையொடு பாம்புதூங்கும் காதினையும் பிணர் மோட்டினையும் உருகெக்கு செல்லினையுமுடைய பேய்மகள்கொடுவிரலினுலே கண்களைத் தோண்டியுண்ட கருந்தலையைத் தடக்கையில் ஏந்தி வெருவரப்பாடித் தோலையசைத்துத் துணங்கையாடுவள் என்க.

கூகைக்குக் கண் கழுன்று விழுவதுபோலப் பிதுங்கித் தோன்றுதலின் “கழுங்கட்கூகை” என்றார். “கழுங்கட்கூகை குழறுகுறற்பானி” என்றார் பதின்றுப்பத்திலும்.

(22) வாய்ஸ்: வினையெச்சமுற்று. துணங்கை—ஒருவகைக் கூத்து. “பழுப்புடையிருக்க முடக்கி யடிக்கத், துடக்கிய கடையது துணங்கையாகும்” என்பது அதனிலக்கணம்.

(57—61) சூரன் பதுமன் என்னும் இரண்டு பெயர் கீளையுடைய உடல் அற்று வேறுகுப்படி நெருங்கிச்சென்று அவுணர் வெற்றி குன்றும்படி மாழுதல் தடிந்த கொற்றத் தினையுடைய செய்ய வேலையுடைய சேய் என்க. ‘அறு’ என்னும் முதனிலைத்தனிவினை ‘அற்று’ என வினையெச்ச மாய் வந்தது. இதனை, ‘முதனிலைவினை முன்னிலையேவல் வினைமாத்திரையாய் நில்லாது வினையெச்சப் பொருட்டாயும்...நிற்கும்’ எனவும் ‘அறுவேறுவகையின்’ அற்றுவேறு வகையின் எனப்பொருள்படுதல்காண்க’ எனவும்பிரயோக விவேக நூலார் உரைக்குமாற்றுனரிக. (35) மாழுதல் கடிந்த என்றது சூரபன்மன் தன் நூடனே எதிர்ந்த முருகக்கடவுளின் வலியிலே பாதி தன் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங் கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டி னுணைந்றவாறு. சூரபன்பனே மாமரவடிவாய் நின்றுன் என்பது “கருஞ்சூர் மாழுதல் தடிந்தறுத்தவேல் அடுபோராள்” எனவும் “சூர் நிரந்து சுற்றியமாதபுத்தவேலோய்” எனவும் வரும் பரிபாடல்களானும் “பாரிரும் பெளவத் தினுள் புக்குப் பண்டொருநாள் சூர்மாத்தடிந்த சுடரிலைய வெள்வேலே” என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானு மறிக.

வலம்—வெற்றி. எய்யாநல்லிகை—ஒருவரா னும் அளந் தறிய வொண்ணுத் புகழ். “நின்னைந்தறிதன் மன்னுயிர்க் கருமையின்” என இப்பாட்டின் வருவதுங் காண்க. செவேல் சேனய்—செய்ய வேலையுடைய சேய், எக்காலமும் போர் செய்தவிற் செவ்வேலென்றார். கணவன் (6) மார் ஏனன் (11) சென்னியனுகிய (44) சேய் என்பன முருகக்

கடவுளாகிய ஒருபொருள் குறித்த வெவ்வேறு பெயராய் நின்றன.

இநுபேநுநவின் ஓர் பேரியாக்கை சூர்யதல்தடிந்த எண்பதிலடக்கிய கதை: முன்னெரு காலத்தில் பிரமனும் திருமாலும் திருக்கைலாயத்திற் சென்று தங்கள் ஊர்திகளாகிய அன்னத்தினையும் கருடனையும் புறத்தே நிறுத்தித் திருக்கோயிலினுள்ளே சென்று சிவபெருமானித் தரிசித்தனர். அப்போது முருகக்கடவுளின் ஊர்தியுங் கொடியுமாகிய மயிலும் சேவலுபாகும் பேற்றைப் பெற விழைந்த சூரன் பதுபன் என்னும் பூதகணத்தலைவர்கள் சிங்கமுகன் தாரகன் என்னும் கணத்தலைவர்களுடன் சேர்ந்து அத்திருக்கைலையங்கிரிச் சாராலிற் கழிப்பொடு வசித்த முருகக்கடவுளின் பழைய ஊர்தியுங் கொடியுமாகிய மயிலினையும் சேவலினையும் அடைந்து, பெரியீ! முருகக்கடவுளின் திருவடிகளைத் தாங்கும் பேற்றினையும் அப்பெருமானது வெற்றிப் புகழை விளக்கும் கொடியாகிய பேற்றினையும் பெற்ற நும் பெருமை சொல்லுமளவிற் றன்று. அங்னமிருப்ப, பிரமனார்தியும் திருமாலார்தியும்நும்மிரு வீரரையுஞ் சிறிதும் மதியாது மிகுந்த வளிமைக்குத் தாமே உறைவிடமாயினம் என்று செருக்குற்றிருக்கின்றன. அவற்றின் செருக்கை அடக்க நீவிர் முற்படுங்கால் யாழும் படைத்துணையாய் உடன் வருவோம் என்று குறை கூறினர். அதுகேட்ட மயிலும் சேவலும் பெருஞ்சினங் கொண்டு அப்பூதகணத்தலைவர்களுடன் சேர்ந்து சென்று, அப்பிரமன் திருமால் ஊர்திகளாகிய அன்னத்தினையும் கருடனையும் எதிர்த்துப் போராடின. அப்போரில் ஆற்றுது அன்னமும் கருடனும் தத்தம் உலகங்களிற் பறந்தோடி ஒளித்தன. மயிலும் சேவலும் அவ்வளவில் அமையாது கணத்தலைவர்களுடன் பிரமனுலகினுர் திருமாலுக்கினுஞ் சென்று அன்னத்தை

யும் கருடனையும் அழித்து அவ்வுலகங்களுக்கும் கேடு செய்து மீண்டன.

இஃது இவ்வாரூச, திருக்கொலாயத்தில் செம்பொற் றிருக் கோயிலுள்ளே சென்று சிவதரிசனஞ் செய்து திரும் பிய பிரமனும் திருமாலும் புறத்தே வந்து தம்மூர் திகளைக் காணுது நிகழ்ந்த வரலாற்றைத் தம் உலகங்களினின்று வந்த தேவர்கள் கூறக் கேட்டு வருந்தி அத்திருக்கொலாயத் தின் பக்கவிலுள்ள வெற்றிவேற்படையை ஏந்திய முருகக் கடவுளின் உறையுளிற் சென்று தரிசித்து வணங்கித்து தித்துத் தங்குறையை விண்ணப்பித்தனர். அதனைத் திருச்செவி மடுத்த முருகக்கடவுள் அப்பூதகணத்தலைவர் களை அழைத்து ‘நீவீர் இக்கொடுஞ்செயலைச் செய்தமையின் கடகுழுந்த நிலவுலகில் கொடிய அவனைர் குலத்திற் பிறந்து தேவர்களுக்கு இடுக்கண் செய்து முடிவில் நம் வேலால் இறந்து கதியடையக் கடவீர்’ என வெகுண்டு கூறினர். அதனைக் கேட்டகணத்தலைவர்கள்மீபெருமானை வணங்கிச் சுவாமி! அடியேங்கள் செய்த கொடுமையால் அவனைர்குலத்துத் தோன்றினும் தேவரீஸ்பால் நீங்காதஅன்பினை அருள் வேண்டும்; அன்றியும் தேவரீரது திருக்கரத்தமைந்த வெற்றி வேலினால் வீடுறும்பொழுது நாங்கள் இருவரும் முறையே மயிலும் கோழியுமாகித் தேவரீருக்கு ஊர்தியும் கொடியுமாயமைய அருள்புரிதல் வேண்டுப், என்று பன்முறை பணிந்து வேண்டிக் கொண்டனர். அவ்வாறே முருகக்கடவுள் அருள் செய்து பின் தமது ஊர்திகளையும் இழுந்து உலகங்களும் கேடுறப் பெற்ற பிரமன் திருமால் இருவரும் அவற்றைப் பழமை போலப் பெறுமாறு அருள் செய்தனர். எம்பெருமான் அருளியபடியே சூரனும் பது மனும் சூரபன்மன் என்னும் பெயருடன் இருபேருருவின்

ஒரு பேரியாக்கை பெற்று அவன் குத்தில் மாயவள் வயிற்றில் வந்து பிற்கு தேவர்களுக்கு இடுக்கணபல செய்து வந்தனர். பின் எம்பெருமான் அச்சுரபன் மனை ஒரு பேருடல் இரண்டு கூறும் அற்று வேறாகும்படி சுடரிலை நெடுவேலாற் தழிந்தருளினார். அவற்றுள் சூரன் கூறு மயி ஓர் தியாகவும் பதுண்ண கூறு கோழிக்கொடி யாகவும் அமைந்தன என்பதாம்.

(62—66) முருகக் கடவுளின் திருவடியிற் செல்லு தற்குக் காரணமான செம்மலுள்ளத்தோடு வீடுபேற்றை விரும்பினுயாகில் அதனை முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினை யால் பெறவாய் என்க.

கடவுளின் திருவடிக்கீழ் இருத்தலே வீடுபேறுதலரல் சேவடி படரும் என்றார். அது “தென்னன் பெருந்துறை யான், காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் தாட்டாமரைகாட்டித் தன்கருளைத் தேன்காட்டி” என்னும் திருவாசகத்தினாலும் “இறுமாந்திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்—சிறுமா னேந்திகன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்றங்—கிறுமாந்திருப்பன் கொல்லோ” என்னும் தேவாரத்தினாலும் திருவடியைக் கூறுமாற்றுள்ளனர்க. இவ்வெடுத்துக் காட்டுக்களுட் குறிக்கப்பட்டது, சிவபெருமான் திருவடியாம் பிறவெனின், அங்ஙனமாயி னும் சிவபெருமானுக்கும் முருவேளுக்கும் வேறுபாடின் மையின் அவை எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இதனை “ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவலும் யாழும், பேதக மன்ற னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு கின்றுன், ஏதமில் குழலி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான்சிரும், போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்” எனக் கந்த பிராணத்துள் வருவதனால் அறிக் அவ்வீடு பேற்றிற்கு

ஞானம் ஏதுவாதலால் ‘புலம் புரிந்ததற்றயும்’ என்றும், அதற்கு * நல்வினைகளைச் செய்தல்காரணமாதலின் ‘நலம்புரி கொள்கைப்புலம்’ என்றும், வீடுபேற்றினைப் பெறுவார்க்கு முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைகள் காரணமாதல் பற்றி ‘இன்னே பெறுதிகீழ் முன்னிய வினையே’ என்றும் கூறினார்.

சேவடி-சிவந்தத்திருவடி. படர்தல்-செல்லுதல்; என்றது இடைவிடாது நினைத்தலே. இதனை “படரோயுள்ளல் செலவுமாகும்” என்னும் தோல்காப்பிய உயரியற் சூத்திரத் தானறிக். புலம்-மெய்ஞானம். நன்னர் நெஞ்சம்-நன்ஸு கியங்கஞ்சம். நகை-விருப்பம். முன்னியவினை-முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினை.

(67—71) போரை விரும்பிக் கட்டிய கொடிக்கருகே பங்கதோடு பாவை தூங்கும்படி, பொருவாரைத் தேய்த்த மையால் போர்த்தொழில் அரிதாகியவாயிலையும் அங்காடித் தெருவினையும் ஏனைத் தெருக்களைமுடியுடைய மதுரைன்க.

செரு-போர். புகன் று-விரும்பி. இப்பொருட்டாதலை “போரனிற்புகலும்புனைகழன் மறவர்” எனப்பறநானுற்றினும் (31) “கண்மகிழ்ந்து துடிவிப்மப், புண்மகிழ்ந்து புகன்றுடின்று” எனப் புறப்போருள்வேண்பாமாலையினும் (2.8) “சலம்புகன்று சுறவுக்கலித்த” என மதுரைக்காஞ்சியினும் (112) வருவனவற்றுவற்றிக். ‘வரிப்புனைபந்து’ எனபதில் ‘வரி’ என்னும் முதனிலைத் தனிவினைவரிந்து என்னும் வினையெச்சப் பொருட்டாய் வந்தது. திரு-திருமகள். வீற்றிருந்த-வருத்தமின்றி யிருந்த. தீது தீர்நியமம்-குற்றந்தீர்ந்த அங்காடித்தெரு. “திருநிலைபெற்ற

* நல்வினை—நல்தகாமிய கருமம். “தனிக்டனமிடேயனையுங்தாங்குதல்-என்கடன் பண்செய்து கடப்பட்ட” என்னும் அப்பர்சவாமிகள் தேவாரம் அதனை வலியுறுத்தும்.

“தீது தீர் சிறப்பின்” என்றார் நெடுநல்வாடையிலூர். கூடல்-மதுரை. அது நான்மாடக் கூடல் எனவுர்ப்பும். “தென்னவ ஞன்மாடக் கூடனகர்” என்று பரிபாடலி னும் வருவது காண்க. நான்மாடக்கூடல் இவை என்பதை “நான்மாடக்கூடன் மசுவிருப் ஷமந்தரும்” என்னும்கலீத் தோகையின் விசேஷவுரையில் “நான்கு மாடங்கள் கூடலின் நான்மாடக் கூடலாயிற்று. அவை: திருவாலவாப் திருநள்ளாறு திருமுடங்கை திருஞிலூர்; இனி அவைகள் னி கரியமால் காளி ஆலவாப் என்றுமாம்” என நச்சினார்க் கிணியர் கூறுமாற்றுன் அறிக. மதுரை, கூடல் என்று வழங்கப்படுவதை “யர்மதிற்கூடலி னுய்த வொண்மங் தமிழின்” எனத் திருக்கோவையாரினும் காண்க.

மதுரைக்குக் கூடல் என்று பேயர்வந்தவரலாறு: முன்னெரு காலத்திலே வருணன் சிவபெருமா னுடைய திருவிளையாடலீத் தெளியாதவனுய், ஏழுமேகங்களையும் அழைத்து அளவற்ற மழையைப் பொழிந்து மதுரையை அழிக்குமாறு ஏவினேன். உடனே ஏழு மேகங்களும் மது ரையைச் சூழ்த்து மழையைத் தாரை தாரையாகச் சொரிந்தன. அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருச் சடையிலுள் நான்கு மேகங்களையும் நோக்கி நீங்கள் இங் நகரைச் சூழ்த்து நான்கு மாடங்களாகக் கூடி ஏழுமேகங்களையும் நீக்குங்கள் எனப் பணித்தனர். உடனே அம் மேகங்கள் நான்கும் நான்கு மாடங்களாகக் கூடியதனால் மதுரை நான்மாடக் கூடலென்று பெயர் பெற்றது. இவ்வரலாற்றினை,

“வன்றிறல் வருணன் விட்ட மாரியை விலக்க வீசன் மின்றிகள் சடையி னின்று நீங்கிய மேக நான்கும் குன்றுபோ னிவந்து நான்கு கூடமாகக் கூட லாலே யன்றுநான் மாடக் கூட லான தான் மதுரை முதூர்” என்பதனால்தான்.

(11—71) கூடலின் மேற்குத் திக்கிலே அகன்ற வயலிலுள்ள தாமரைப் பூவில் துயின்று வைக்கறையில் நெய் தற்பூலை யூதிச்சூரிய உதயகாலத்து சுனைமலரில் வண்டுகள் ஒலிப்பதற்கிடனை திருப்பரங்குன்றில் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருத்தலும் உரியர் என்க.

குடவயின்-மேற்குத் திக்கில். மூன்தாள்-தாமரை-மூன் பொருந்திய தாளையுடையதாமரை-வைக்கறை-விடியற்காலம். அற்றைநாட்பொழுது கண்ணெல்லையோ டறுதல்பற்றி வைக்கறை யெனப்பட்டது. வைகுதல் கழிதலென்னும் பொருட்டுமாம் * “வைக்கரூறும் வைகின்றே” என்பதற்கு ‘நாடோறுங் சழியாதின்றது’ என நச்சினூர்க்கிணியர் பொருஞ்சுரைத்தமை காண்க. கள்-தேன் எல்பட-சூரியன் தோன்ற. படுதல்-உண்டாதல். இதனைத்தோல்காப்பியச் சூத்திரவிழுந்தியின் கண்ணே “எற்பாடென்றது நாள் வெயிற் காலையேயாம். படுதல்-உண்டாத லென் னும் பொருட்டு. இப்பொருள் காணுதார் எற்பாடு-பிற்பகலென மயங்கிக் கூறுப. “இலமென் கிளவிக்குப் படுவருகாலை” “இலம்பாடுஒற்கமாயிரண்டும் வறுமை” என் னும்குத்திரங்களின் நச்சினூர்க்கிணியரும் படுதல்-உண்டாதலென்று உரைத்தவாறு காண்க. எனவே எற்பாடென்றது ஞாயிற் றின் உதயமென்றவாறுயிற்று” என மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் கூறியவாற்றினும் அறிக. காமரு சுனைமலர்-விருப்பம்மருவினசுனைப்பூக்கள். அரி-அழகு. இப்பொருட்டாதலை, “அரிக்கிணைவன் வளமுரைத்தன்று” என் னும் புறப்போருள் வேண்பாமாலையினுங் காண்க. அதான்று-அதுவல்லாமல்.

78—82) மத்தகத்திலே பொன்னரிமாலை பட்டத் தோடு கிடங்கு அசையும்படி மணி ஒலிச்சூரும் பக்கத்தினை

யும் கடிய நடையினையும் தடுத்தற்கரிய வல்லமயினையுடைய வேழம் என்க.

வைநுதி-கூரியநுனி. இதனை “வைநுளைப் பசுமிழும் கவின்” என் னும் மூல்லைப்பாட்டானும், “வைதேய கூர்மை” என் னும்தோல்காப்பியாரியற் குத்திரத்தானும் அறிக். ஈண்டு வைநுதி என்பது ஆகுபெயராய்க் கூர்மையுடைய தோட்டியை உணர்த்திற்று. பொருதவடு-தோட்டி வெட்டின தழும்பு. வாடாமாலை-பொன்னரிமாலை. “வாடாமாலை பாடினியனிய” என்றார் புறநானுற்றினும். துயல் வர-அசைய. படுமணியிரட்டும் மருங்கு-தாழ்கின் றமணி ஒலிக்கின்ற பக்கம். “படுமணி மருங்கின பண்ததாள் யானையும்” எனப் புறநானுற்றினும் வருதல் காண்க. கூற ரம்-யமனுடைய ஏவலாளன். இதனைத் “தருமனு மடங்கு அம்” என் னும் பரிபாடலுக்கு (3: 8) ‘தருமன்-யமன்; மடங்கல்-அவன் ஏவல் செய்யும் கூற்றம்; எனவரும் பரிமேலழகர் உரைப்பகுதியானும்,

“நீற்றினை நிறையப்பூசி நித்தலு நியமஞ்சேய்து ஆற்றுநீர் பூரித்தாட்டு மந்தணுறைக்கோல்வான் சாற்றுநா எற்றதேன்று தநுமரா சற்காய் வந்த கூற்றினைக் குமைப்பார்போலுங் குறுக்கை வீரட்ட [நுரே”]

எனத் திருநாவுக்கரசு கவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரத்தானும் அறிக்.

(83—90) ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய முடியில் விளங்கிய மணிகள் மின்னல் போலச் சிரசிலே விளங்கவும், மகரக்குழமைகள் நட்சத்திரங்கள்போல விளங்கி ஒளியைக் காலவும் தவவிரதியரின் மனசிலே திருமுகங்கள் தோன்றும்.

முடிக்குரிய ஐவேறுருதாமம் முகுடம் பதுமங் கோடகம் கிம்புரி என்பன. இதனை “தாம முகுடம் பது

மங்கோடகன், கிம்புரி முடியிருப்ப பைங்தெனக் கிளப்பர்” என்னும் திவாகரத்தானும் அறிக் முடியில்முத்திய மணி கள் வெவ்வேறு வகையான ஒளியை வீசுதலினால் “முடியொடு விளங்கிட முரண்மிகு திருமணி” என்றார். மின் னுறம் இமைப்பு-மின் னோடு மாறுபடுகின்ற பிரகாசம். உறம் என்பது விணையுவமத்தின்கண்வருமென்பர் ஆசிரியர் தோல்காப்பியனுர், சலவழி-சூழ்ந்து. அகலாமீன்-நிங்காத நடசத்திரங்கள். அவை உரோகினி முதலியன. வியாழம் வெள்ளியுமாம். தாஇல் கொள்கைத் தம் தொழில்-வருத்த மில்லாத விரதங்களையுடைய தங்கள் தவத்தொழில். தா-வருத்தம். இப்பொருட்டாய்வருதலைக் “கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிற்குத்தெரென” என்னும் குறுந்தோகையினுங்காண்க. “தாவே வலியும் வருத்தமுமாகும்” என்பது தோல்காப்பியச் சூத்திரம். முடிமார்-முடிப்பார்; அது விணையாலையும் பெயராய் ஆருவது ஏற்று நின்றது. மார் என்பது எதிர்காலத்துவரும்பலரறிசொல். இதனை ‘ரங்கா’ என்றும் பகர விறுதியு, மாரைக் கிளவி யுளப்படமுன்று நேரத்தோன்றும் பலரறி சொல்லே’ என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் அறிக். நேர்பு-பொருந்தி. முகன்-முகம் என்பதன் போலி.

(91—102) முருக்கடவளின் ஆறு திருமுகங்களுள் ஒரு முகம் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பலகதிர்களை விரித்தது; ஒருமுகம் ஆர்வலர் ஏத்த அவர்க்கு வரங் கொடுத்தது; ஒருமுகப் புந்தனர் வேள்வியோர்க்கும்; ஒருமுகம் திங்கள்போலத் திசை விளக்கும்; ஒருமுகம் செறுநர்த் தேய்த்துக் களம் வேட்டது; ஒருமுகம் வள்ளியொடு நகை மயர்ந்தது என்க.

மாஇருள்-மிக்க இருள். ஆர்வலர்-அன்பர். மரபுளி வழாஅ-வேதத்திற் குறிய முறைமையிற் தப்பாத. அந்தத்

தை அணவுவார் அந்தனர்; என்பது வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பா ரென்றவாறு. “அந்தன்மை பூண்ட வருமறை யந்தத்துச் சிந்தைசெய் அந்தனர்” எனத் திருமந்திரத்தில் வருவதுங் காண்க. ‘அழகிய தட்பத்தினை யுடையாரென ஏதுப்பெயர்’ என்பார் பார்மேலழகர். ஏமம் உற என்பது இடைக்குறைந்து ‘ரமுற’ என்றானது. திங்கள் முகத்திற்குக்கலை நிறைதலின் உவமையாயிற்று. சமம்-போர். இக்கீன் “முன்பு தூரந்து சமந்தாங்கவும்” என்னும் புறானாலூற்று னும் அறிக

மடமகள்-மடப்பத்தையுடையமகள். ‘மடம்’ என்பது ‘கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை’ என்பார் நக்கீரனூர். பெண்களுக்குரிய அச்சம்மடம்நாணர் பயிர்ப்பு என்னும் நால்வகைக் குணங்களுள் ஒன்று. நுச்சப்பு-இடை-காமநுகர்ச்சியில்லாத இறைவன் இங்கனம் நகையமர்ந்தது உலகில் இல்லாழ்க்கை நடத்துதற் கென்றுள்ளர்க. அது “தென்பாலுகந்தாடுங் தில்லைச் சிற்றம்பலவன்,” என்னும் திருவாசகத்தினுள் “பெண்பாலுகந்திலைனற் பேதா யிருநிலத்தோர், விண்பாலி யோகெய்திவிடுவர்காண்சாழலோ” என்பதனுலுணர்க.

(103—106) அங்கனம் தொழில் புரியும் திருமுகங்களுக்குப் பொருந்த ஆரந்தாழுந்த மார்பிற் செம்பொறி வாங்கியனவும் புகழ் நிறைந்தனவும் சுடர்விடுபு பகைவர் மார்பை வசிந்து வாங்குவனவுமாகிய தோள் என்க.

ஆரம்-பதக்கம். அம் பகட்டு மார்பு-அழகிய பெருமையையுடைய மார்பு. ‘செம்பொறி வாங்கியதோள், என்றார் மார்பிற்கிடக்கின்ற வரி தோளளவும் வந்து கிடந்தமைதோன்ற. ‘வரையகன் மார்பிடை வரியு மூன்றுள்’ என்றார் சீலகசிந்தாமணியிலும். சுடரையுடைய படைக்கலங்கு

கனைச் ‘சுடர்’ என்றது ஆகுபெயர். வசிந்து என்பது பிளங் தெண்ணும் பொருட்டாகவின் செய்வதன் தொழிற்கும் செய்விப்பதன் தொழிற்கும் பொது. அசரர் முதலி யோரை அழிக்குங் காலத்துப் பண்ணிருக்கவினும் படைக் கலமேந்துவருதலின் ‘சுடர்விடுபுதோன்’ என்றார். அஃது “அஞ்சுவரமண்டி” என்றதற்கு இன்னர்க.

(107—8) ஒருகை தெய்வவிருட்சங்களுக்குப் பாதுகாவலாக வெடுத்தது. அதற்கு இணையாகிய கை மருங்கிலே வைத்தது.

முருகக்கடவுளின் ஆறு திருமுகங்களும் ஒவ்வொரு தொழிலைச் செய்தலால் அம்முகங்களுக்கு ஏற்பப் பண்ணிருக்கவில் ஒவ்வொரு கைகளும் ஒவ்வொரு தொழிலை மேற் கொண்ட..ன வென்க. ‘விண்செலன் மரபின்ஜூயர்’ என்றது ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்ஜூயிரும் பொறுத்தலாற்று வென்று கருதித் தமதருளினாற் சுடரோடு திரிந்து அதீனத் தாங்கும் முனிவரை என்க. இதனை,

“நிலமிசை வாழ்ந் ரலமர நிரத்
தேறுகதீர்க் கனலீ வெம்மை தாங்கிக்
காலுண் வாகச் சுடரோடு கோட்கும்
அவ்ர்சடை முனிவர்” . (43: 1-4)

என்னும் புறநானாற்று இன்னர்க. “சுடரோடு திரிதரு முனிவரு மயரரும்” என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும். (வேட்டுவ) சூரியனின் வெம்மையைத் தாங்கும் முனிவரைப்பாது காக்கவே உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்றுக்கையால் “ஜூயர்க் கேந்தியது ஒரு கை” என்றார். இதனாலே மாயிருண் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிந்த (9-12) முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் செய்ததாயிற்று.

மனமும் முகமும் கையும் ஒரு தொழிலீலைச் செய்தவின் ஏனைக்கை தொழிலின்றி மருங்கிடை கிடந்தது.

(109—10) ஒரு கை தோட்டியைச் செலுத்த மற்றக்கை துடையின் மேலே கிடந்தது. யானை யேறுவார் ஒரு கையால் தோட்டியைச் செலுத்த அவருடைய மற்றக்கை துடையின் மேல் இருத்தல் இயல்ல. தண்ணை வழி படும் அன்பரிடத்து வருங்கால் யானை மேல் வந்து அருள் செய்தல் இயல்பாகவின் இக்கைகள் காதலினுவந்து வரங் கொடுத்த முகத்திற்கு ஏற்றவானுணர்க. குறங்கு-துடை. கவிங்கம்-ஆடை.

(110—11) அசரர் வந்து வேள்வியைக் கெடாமல் அவரை ஒட்டுத்தந்து இருகைகள் பரிசையுடனே வேலாடு தத்தைச் சமுற்றுத்தவின் வேள்வி ஓர்க்கும் முகத்திற்கு இக்கைகள் ஏற்றவாறுணர்க.

ஐ-வியப்பு எனினுமாம். இதனை “ஐ வியப்பாகும்” என்னும் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தானறிக. வட டம்-பரிசை. எஃகு-வேல். “வடிமா-ணெஃகங் கடிமுகத் தேந்தி” என்றார் புறானுற்றினும். (21)

(111—) ஒருகை மார்புடைன் விளங்க ஒருகை மார் பின் மாலை தாழ்ந்ததனேடு சேர்ந்து அழகு பெற்றது. முனிவர்களுக்கு தத்துவங்களைக்கூறி உரையிறந்தபொருளை உணர்த்துங் காலத்து இறைவன் மோன முத்திரையத்து னுய்த் தானே பிருந்து காட்ட ஊழைத்தசம்புள் நீர்க்கிறைந் தாற்போல ஆனந்தமய்மான ஒளி மரணுக்கர்க்கு நிறையு மென்க. இக்கைகள் எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கும் முகத் திற்கு ஏற்றவாறுணர்க.

(112—) ஒரு கை மேலே சமுன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுத்தும் ஒருகை மணியை ஒலித்தும் கள

வேள்வி வேட்கின்ற முகத்திற்கு (99-100) ஏற்றவாறு தொழில் செய்தன.

தொடிக்கவளோ. இதனைக் “கங்கணங்கைவளோ ஒரு பலங்தொடியே” என்னும்பிங்கலந்தையாலறிக். இவ்வணி கலன் ஆண்மக்களும் அணிதற்குரிய தென்பதை “தொடியனி தொளாடவர் தும்பை புனைய” என்னும் புறப்போ நுள் வேண்பாமாலையானுயறிக். மீமிசைக்கொட்டப்-மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுப்ப. மேலே என்னும் பொருளில் மீ, மிசை என்னுஞ் சொற்கள் பிரி விண்றித் தொடர்ந்து வந்தமை “ஒருபொரு ஸிருசொற் பிரிவில் வரையார்” என்று (சொல்-ஏஸ்ச-4) ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் கூறியவாற்றுனமைக்கப்படும்.

(115—7) உலகில் இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்துதற்கு ஒருகை மழையைப் பெய்விக்க, ஒருகை அவ்வில்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற் பொருட்டு மணமாலையைச் சூடியமையால் இவ்விருகைகளும் வள்ளியொடு நகையமர்ந்த முகத்திற்கு ஏற்றவாறு தொழில் செய்தன. இல்வாழ்க்கை இனிது நிகழ்த்தற்கு மழை இன்றியமையாத தென்பதை “நீரின் றமையா துலகெனின் யார் யார்க்கும், வானின் றமையா தொழுக்கு” எனத்தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவநாயனுர் கூறியவாற்றுன்றிக.

(117—8) ஒருமுகம் விரிந்தன்று (9?) ஒருமுகம் கொடுத்தன்று. (91) ஒருமுகம் ஓர்க்கும் (96) ஒருமுகம் விளக்கும் (98) ஒருமுகம் வேட்டன்று (100) ஒருமுகம் அமர்ந்தன்று (102) அம்முவிருமுகனும் அத்தொழில்களிடத்துச் செய்யும் முறைமைகளைப் பயின்று நடத்துகையீ னலே (103) அம்முகங்களுக்குப் பொருந்தத் தோள்களில் (106) ஒருகை ஜூர்க்கேந்தியது (107) ஒருகை உக்கஞ்

சேர்த்தியது (108) ஒருகை கடாவ (110) ஒருகை அசைந்தது (109) இருகை (110) திரிப்ப (111) ஒருகை விளங்க (112) ஒருகை பொலிய (113) ஒருகை கொட்டப (114) ஒருகை இரட்ட (115) ஒருகை பொழிய (116) ஒருகை சூட்ட (117) அப்படியே அப்பன்னிரண்டு கையும் முகத் தின் பகுதியிலே படும்படி செய்து என முடிக்க.

(119—125) அந்தரப்பல்வியப் - தீவ்வதுந்துபி. காழுவயிர்-வயிரத்தையுடைய கொப்பு. வால்வளை - வெள்ளியசுக்கு; “அடுக்கை சிதறினு ரார்த்த வால்வளை” என்றார்சிந்தாமணியிலும். (850) பல்பொறிமஞ்சூ-பலபிலிகளையுடைய மயில். பொறி என்பது பொறிகளையுடையபிலியையுணர்த்தலால் ஆகுபெயர். உலகம் புச்சுந்த - நண்மக்கள் புசுந்த. உலகமென்பது இப்பொருட்டாய் வருதலே “பேரூலகத்து மேனங் தோன்றிச் சிருடைய விழுச் சிறப்பின்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சி யினுங் காண்க. அலைவாய்-திருச்செங்தூர் என்னும் செந்திறப்பதியாகும்.இதுகடற்கரையிலுள்ளதலமாதலின் அலைவாய்னப்பட்டது.“வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தி, னெடுவே ணிலைய சாமர் வியன்றுறை” எனப் புறங்களாற்றுள் வருவதுங் காண்க. செந்திறப் பதியை நாமனூராலைவா யென்பர் நச்சினார்க்கிணியர்.

(126—37), உடுக்கையர் முடியினர் உருவினர் யாக்கையர் உண்டியர் மனத்தினர் அறிவினர் தலைமையர் காட்சியர் இயல்பினராகிய முனிவர் முற்புகவென முடிக்க.

சிரைதைஇய உடுக்கையர் என்பதற்கு - மரவுரியைக் காவிக்கல்லைக் கரைத்த நீரில் தோய்த்தல் முதலியன கெய்த உடுக்கையரென்பாரு மூளர். உடுக்கை-உடை. “உடுக்கை யிழுந்தவன் கைபோல்” எனத் திருக்குறளில்

வருவதுங்காண்க. இமைக்கும்-விளங்கும். மானின்உரிவை-
கிருட்டினுசினம் என் நும் ஒருவகை மானின் மான்றேல்.
இதனை விரதங்களை மேற்கொண்டு பட்டினிக்டந்தாற் தசை
குறைந்து எலும்புகள் கோவையாகத் தோன்றும் மார்பில்
போர்த்துள்ளனர். இகல்-மாறுபாடு. இது மிக்க துன்பத்
தைத் தருவது. “இகலென் நும் துன்பத்துட் துன்பம்”
என்றார் திருவள்ளுவனார். செற்றம் என்பது-நெடுங்காலம்
நிகழும் பக்கமை. “யாவதுங் கற்றே ரறியா வறிவினர்”
என்பதைக் கற்றேர் யாவதும் அறியா அறிவினர் என்
மாற்றிப் பலவற்றையுங் கற்றேராற்சிறிதும் அறியப்படாத
அறிவினை யுடையவர் எனப் பொருள் கொள்க. எனவே
அனுஷ்டத்தூனம் உடையார் என்றவாறு. இதனை, “உணர்
வரிய மெய்ஞ்ஞானர்” எனச் சேக்கிழார்க்கவாயிகள் கூறி
யமையுங் காண்க. ‘கற்றேர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலை
மையர்’ என்றது கல்வியைக் கரைகண்டார் என்றவாறு.
காமம்-ஆசை. சினம் என்பது கோபத்தின் பின்னாகச்
சிறிதுபொழுது நிற்பது. காட்சி-அறிவு. அது விதித்தன
கொண்டு விலக்கியன ஒழியும் விவேகம். இடும்பை மன
வருத்தம். ‘இடும்பை யாவதும் அறியாவியல்பினர்’ என்ற
விடத்து ‘இலக்க முடம்பிடும்பைக் கென்று கலக்கத்தைக்,
கையாறுக் கொள்ளாதா மேல்’ என் நும் திருக்குறள் ஒப்பு
நோக்கற்பாலது. துனியில்காட்சி-வெறுப்பில்லாதநல்லறிவு.
அது அழகிய தண்ணியாகும்.

(138—42) புகை மிக நொய்மையுாயிருத்தல்பற்றி
உடையினுக்கு உவமையாயிற்று. புகை என்றது பால்
முதலானவற்றினின்றெழும் ஆவியையென்க. என்னை?
அதுவே தூய்மையும் நொய்மையுமுடையதா தலின். “புகை
விரிந்தன் ன பொங்கு துகிலி” என்றார் புறப்பாட்டினும்.

“காவிற் கண்டத் திரை வளைத்து” என்னும் சீவகசிந்தா மணிச் செய்யுள்ளரையில் “ஆவியக் துகில்” என்பதற்குப் ‘பாலாவியைப் போலும் துகில்’ என நச்சினூர்க்கிணியர் கூறியமை காண்க. தகைத்தல்-கட்டுதல், கட்டப்படுதலை யுடைய மாலையைத் தகையென்றது-ஆகுபெயர். செவி நேர்பு வைத்த-எஃகுச் செவியாலே சுருதியை யளந்து நரம்பைக் கட்டின. எஃகுச் செவி-கூரிய நுண் செவி. அது “எஃகு நுண் செவிகள் வீழு” (சீவக 27.18) என்பதனால் அறியப்படும். திவவு என்பது நரப்புகளை வளி பெறக் கட்டும் வார்க்கட்டு. இன்னரம்பு உளர-இனிய நரம்பை வாசிக்க. ‘‘எரிமலர்ப் பவளச் செவ்வாய் இன் னரம்புளர்’’ என்றார் சிந்தாமணியினும்.

(143—47) யாக்கையினையும் மேனியினையும் தித்தலையினையும் அல்குலைனையும் உடைய கந்தருவ மகளிர் என்க. இவர்கள் கங்கருவர் யாழ்வாசிக்கும்போது உடன் விளங்கி னர். மாவின் தளிர் மேனிக்கு உவமை கூறுவதை “மாந் தளிர்மேனி” என நெடத்தத்திலும் காண்க. (அன்ன-தூது 23) பொன்னுரை-உரைகல்விற் பொன்னை உரைத்த உரை. புரைய, கடுப்ப என்பன மெய்யுவமத் தின்கண் வரு மென்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர். பருமம் - பதி னெண் கோவையாகிய மேகலை. பதினுன்கு கோவையுடையது பருமம் என்பர் பரஞ்சோதி முனிவர்.

(148—51) கடு-கஞ்சு. தூம்பு-துளை. மிடற்றின நஞ்சு பல்லி லுள்ள துளைவழியாக வெளிப்படுதலின் ‘‘கடு வொடொடுங்கிய தூம்புடை எயிறு’’ என்றார். எயிறு-காளி காளாத்திரி யமன் யமதூதி என நான்காம். புள் னணி நீள்கொடிச் செல்வன்-திருமால். புள்-கருடன். இது திருமாலுக்குரிய கொடியாதலை “பயந்தோ விடுக்கண்

களைந்த புள்ளி, னிவங்தோங் குயர்கொடிச் சேவலோய்”
என்னும் பரிபாடலானு மறிக.

(151—154) ஏறு-இடபம். வலவயின் உயரிய-வெற்
றிக்களத்தில் வெற்றிக்கொடியாக எடுத்த. இடபக்கொடி
பரமசிவனுக்கு உரியவாதலை “எற்றுவல னுயரிய வெரிமரு
ளவிர்ச்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற்றேருனும்” எனப்
புறநானாற்றுள் வருவதனு லறிக. இமையா முக்கண்-இதழ்
குவியாத மூன்றுகண். “நுதல திமையாநாட்டம்” என்ன
ரூர் அகநானாற்றுக் கடவுள் வாழ்த்தினும்.

முவேயின் முநுக்கிய சேல்வன் என்பதில் அடங்
கிய கதை: முன்னெரு காலத்திலே தாரகாசரசன் என்
னும் பெயரையுடைய அசரன் ஒருவன் இருந்தான்.
அவனுக்கு வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்
னும் மூன்று புதல்வர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மூவ
ரும் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தற் பாலதாகிய தவத்
திணை மேற்கொண்டு அதனால் பிரம தேவனிடம் பெரிய
வரத்தைப் பெற்றார்கள். அத்தவத்தின் பயனாக மயன்
என்னும் தேவத் தச்சனால் சுவர்க்கம் சூதலம் பாதாளம்
என்னும் மூவுலகங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி
இரும்பு என்னும் உலோகங்களினால் அரண்கள் பல
வகுத்துச் செய்யப்பட்டதாய் ஆகாயத்தே இயங்குந்
தன்மை வாய்த் மூன்று பட்டினங்களைப் பெற்றார்கள்.
அவர்கள் அப்பட்டினங்களிலிருந்து சிவபூசை செய்து
அதனால் எவராலும் அழிக்க முடியாத ஆற்றல் மிக்கவ
ராயினர். பல வசரர்களையும் தம்முடன்கூட அழைத்துக்
கொண்டு தாம் எண்ணிய விடங்களுக்கெல்லாம் அந்தந்த
நகரத்துடன் பறந்து சென்று பற்பல விடங்களில் தங்கி
இருந்த இருந்த இடங்களையெல்லாம் அழிவுபடுத்தி வந்த

னர். இவ்வாறு அவர்கள் செய்துவரும் இடுக்கினைப் பொறுக்க முடியாத தேவர்களும் முனிவர்களும் திருமாலை வேண்டிக் கொண்டனர். திருமாலும் அவர்கள் வேண்டு கோட்கிசைக்கு அம்மூவரையும் மாயையினால் சிவத்து வேஷிகளாகச் செய்தனர். அவர்கள் அங்ஙனமாக, தேவர்களின் துண்பத்தினை நீச்குமாறு சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சூரியசங்கிராக்களை உருளைகளாகவும் நான்கு வேதங்களையும் குதிரைகளாகவும் பிரமதேவனைச் சாரதி யாகவும் மேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேடனை வீல் நாலைக வும் திருமாலை வாயுவாகிய சிறகும் அக்கினியாகிய துனியு முடைய அம்பாகவும் அமைத்துக் கொண்டு போர் செய்ய முயலுங்கால் அவருக்குத் தேர் முதலாயினவாய் அமைந்த தேவர்கள் பரமசிவனுருக்குத் தமதுஉதவி இன்றியமையா தென் எண்ணிச் செருக்குற்றனராக, அத்தேரினை அழித் துச் சிரித்தருளினர். அச்சிரிப்பாகிய அக்கினியே சென்று முப்புரங்களையும் ஏரித்தழித்தது என்பதுபுராணவரலாறு. இச்செய்தியினை,

“தோடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக வடங்காதார் முடல்சாய வமரர்வந் திரத்தலீன் மடங்கல்போற் சினை மாயஞ்சே யவுண்றைக் கடந்தடு முன்போடு முக்கண்ணுன் முவேயிலு முடன்றக்கான் முகம்போல்” (1:1-5)

என்னும் கலித்தோகையானும்,

“ஆதி யந்தண நறிந்து பரி கோளுவ வேத மாபூண் வையத்தே நூந்து நாக நானு மலைவில் ஸாக முவகை, ஆரேயி லோரழி லம்பியின் மளிய மாதிர மழலவேய் தமரர் வேள்விப் பாகமுண்ட பைங்கட் பார்ப்பான்” (5:22-27)

என் னும் பரிபாடலானும்

“ஓங்குமலைப் பேநுவிற் பாம்பு னாண் கோளீஇ
யோஞகணை கோண்டு முவேயி லுடற்றிப்
பேநுவிற் ஸமர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற் றன்னைல்” (55:1-4)

என் னும் புறநானுற்றுனும்

“தீர்புர மேரியத் தேவர் வேண்ட
ளிழகப் பேரம் பேவல் கேட்ப
வுமையவ னோஞதிற னுக வோங்கிய
வுமையவன்” (6: 40-43)

என் னும் சிலப்பதிகாரத்தானும்

“தீர்புரங்கள் தீயேழுத் திண்சிலை கைக்கொண்ட
பேரானை”

என் னும் திருநாவுட்கரசுசுவாமிகள் தேவாரத்தானும்
அறியலாகும். இம்முப்புரதகனத் தத்துவர்த்தத்தினை,

“அப்பணி சேஞ்சடை யாதிபுரா தனன்
முப்புர மேரித்தன ரேன்பர்கள் முடர்கள்
முப்புர மென்பது மும்மல கூடம்
அப்புர மேரித்தமை யாரறி வாரே”

என் னும் திருமந்திரத்தான் அறியலாகும்.

(155—59) நாட்டத்தினையும் கொற்றத்தினையும்
உடைய யானை எருத்தம் ஏறிய செல்வன் என்க. நான்கு
மருப்பினையும் எழில் நடையினையும் தடக்கமினையும்
உடைய யானை என்க.

நூற்றுப்பத்து அடுக்கிய நாட்டம்-நூற்றைப் பத்தாக
அடுக்கிய கண். என்றது ஆயிரங்கண் என்றவாறு. “ஆயிரங்கண்ணேன் அருங்கலச் செப்பு வாய்திறந்தனன்”

என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும். நாறு அசுவமீத யாசஞ் செய்தவரே இந்திரபதவி அடைதற்குரியார் என்பது தோன்ற “நாறு பல் வேள்வி முற்றிய-செல்வன்” என்றார். தடக்கை-வளைந்த கை. இதனைத் “தடவென்கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும் என்பதனாலறிக. (தொல். உரி. 25) பெரிய கையுமார். உயர்த்த யானை-உயர்த்திச் சொல் லப்படுகின்ற யானை. “யானைக் சமரரும்பல்” என்றார் கவி சாசரப்பெருங்கேதவனாரும்.

நூற்றுப்பத்தடுக்கிய நாட்டத்துச் சேல்வன் என்பதில் அடங்கிய கதை: முன் வினாருகாலத்து கௌதமமுனிவர் பத்தினியும் அழகிற் சிறந்தவருமாகிய அகலிகை என்பாளை இந்திரன் விரும்பி, அப்முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் யாமத் திற் சென்று தன்னெண்ணத்தை முற்றுவித்தற்பொருட்டு முனிவரை அவ்விடத்தினின்றும் பிரிக்கக் கருதிக் கோழி யுருக்கொண்டு நின்று கூவதலும் முனிவர் புலரிக்காலம் போந்ததென்று எண்ணி எழுந்து புறத்தே சென்றார். இந்திரன் பின் அப்முனிவர் வடிவத்தோடும் ஆச்சிரமத்து அல்லே சென்று தன் விருப்பத்தை முடித்தான். புறத்துச் சென்ற முனிவர் நீர்க்கரை அடைந்தபோது விடிய அக்குரிய அறிதுறி ஆண்டுக் காணப்பெற்றையால் மீண்டும் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தனர். அதனை யறிந்த இந்திரன் சூரையினுருக்கொண்டு புறத்தே போந்தனன். அங்கு கடந்தவற்றை முனிவர் அகக்கண்ணாலறிந்து ஒரு பெண்மை யுறுப்பினை விழுமிற்த அவ்விந்திரனுக்கு உடன் முழுதும் ஆயிரம் பெண்மை யுறுப்பு அமையுமாறு சமித்தனர். சாபமெய்திய இந்திரன் பல்காற் பணிந்திரந்து வேண்டிலாரங்கிடந்து பெற்ற சாபவிடையினால் அக்குற்கள் புறத்தாற்குக் கண்கள் போலத் தோன்றுவன வாயின.

(. ८—९) பலர்புசம் மூவர்-பலரும் புசம்கின்ற அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்; தலைவராக என்றது, அவர் தத்தமக்குரிய தொழில்களை முன்போலச் செய்து தலைவராக என்றவாறு. முருகக்கடவுள் அசரரை அழித் துத் தேவரைக் காத்து இந்திரன் மகள் தெய்வயானையா ரைத் திருமணம் செய்த காலத்து முருகக்கடவுள் தம் கையில் வேலைநோக்கி ‘கமக்கு எல்லாந் தந்தது இவ்வேல்’ என்று திருவாய் மலர்ந்தருள அப்போது அருகிலிருந்த பிரமதேவன் ‘இவ்வேலிற்கு இந்திலை என்னல் வந்த ஸ்ரோ’ என்று கூறினான். உடனே முருகக்கடவுள் ‘நங்கையில் வேலுக்கு நீ கொடுப்பதொரு சக்தியண்டோ’ என்று கோபித்து அங்குனம் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய் எனச் சபித்தருளினார். அதனால் பிரமதே வன் படை-த்தற் ஜூழிலைத் தவிர்ந்து பூமியிற் சேர்தலி னால் அரி அரன் என்னும் இருவருக்கும் காத்தற் ஜூழி அம் அழித்தற் ஜூழிலும் இன்றுயின. அதனால் திரு மால் முதலானோர் பிரமனுக்கு நேர்ந்த சாபத்தை நீக்கிப் பழுமைபோலத் தத்தமக்குரிய தொழில்களை கிகழ்த்தித் தலைவராக வேண்டித் திருவாவினன்குடிக்கு வந்தனர்.

நாற்பெருங் தெய்வம்-கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு என்னும் நான்கு பெரிய திசைகளுக்கும் உரியரான இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரன் என்னும் தெய்வங்கள், இங்கே,

“ஏற்றுவல னுயரிய வேர்மநு ஓவர்சடை
மாற்றநுங் கணிச்சி மணிமிடற் றேனுங்
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கோடி யோனு
மண்ணுறு திருமணி யுரையு மேனி

விண்ணுயர் புட்கொடி வீறல்வேய் யோனும்
மண்மையிலுயரிய மாறு வேந்றிப்
பினிமுக ஹர்தி யோன்செய் யோனுமேன
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
ஹேலா நல்லீசை நால்வர்” (56 : 1-10)

என்னும் புறப்பாட்டில் இங்கக்கிரங்கே மணிமிடற்கேருளை
யும் பணக்கொடி யோனையும் புட்கொடி யோனையும் ஒன்
செய்யோனையும் ஞாலம் காக்கும் தெய்வங்களாகக் கூறி
யிருத்தலால் சிவபெருமானையும் பலதேவனையும் திருமா
லையும் முருகவேளையும் நாற்பெறந்த தெய்வங்களாகக் கொள்
எவும் அமையும் போலும். ஏமம்-காவல். மயக்கம் எனப்
பொருள் கொள்ளின் ஞாலங்தன்னிற் ஹேன்றி ஏழுறுநான்
முகன் எனக்கூட்டிப் பொருள் கொள்க. ஏழுறு ஞாலம்
என்பதற்கு ஜியம் மிக உடைத்தாகிய பூமி எனினுமாம்.
சுட்டி-நினைந்து.

(165—68) பதினெட்டுமூவர்-பதினெட்டுவராகியமூவர்.
அவர் ஆதித்தர் பன்னிருவரும் உருத்திரர் பதினெட்டு
வரும் வசக்கள் எண்மரும் மருத்துவர் இருவருமாகிய முப்
பத்துமூவராவர். இக்கீன,

“உலகிநு ளகற்றிய பதின்மநு மிநுவநு
மநுந்துரை மிநுவநுந் திருந்துநூ லெண்மநு
மாத்துரை முதல்வனீற் கிளந்த
நாதர்பன் னேநுவநும்” (பரிபாடல் 8)

என்பதனாலறிக. ஒன்பதிற்றிரட்டி உயர்க்கீல பெற்றியர்
என்றது பதினெண்களங்களை. அவர்:தேவரும், அசரரும்,
தைத்திரியரும், கருடரும், கின்னரரும், கிர்புருடரும்,
இபக்கரும், விஞ்ஞஞயரும், இராக்கதரும், சந்தருவரும்,
சித்தரும், சாரணரும், பூதரும், பைசாச கணமும், தாரா

சணமும், நாகரும், ஆகாயவாசிச்சனும், போகழுமியோரு மென விவர்.

(164—76) முருகக்கடவுளின் சாபத்தினால் பிரம அங்கு நேர்ந்த குறையை நீக்கித் தாம் தலைவராக வேண்டி திருமாலும் பரமசிவனும் இந்திரனும் முனிவர் முன்னே செல்லவும் கந்தகருவர் யாழ்வாசிக்கவும் முப்பத்து மூவரும் பதினெண் கணங்களும் சூழ்ந்து வரவும் அந்தரக்கொட்டி னராய்த் திருவாவினன்குடிக்கு வந்தனர் என்க. முருக வேளைத் தரிசித்தல் காரணமாக மண்மிசைப் பரங்குன் றில் வந்தனர் என்பதை,

“மண்மிசை யலிழ்துளாய் மலர்தந சேல்வத்துப் புண்மிசைக் கோடியோனும் புங்கவ மர்வோனு மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னைடைத் தோன்றி யுலகிஞ எகற்றிய பதின்மநு மிஞவநு

மநுந்துரை மிஞவநுந் தீநுந்துநு லெண்மநு மாதிரை முதல்வனிற் கிளாந்த

நாதர்பன் ஞேநுவநு நற்றிசை காப்போநும் யாவநும் பிறநு மமரரு மவண்ஞாரு

மேவநு முதுமோழி விழுத்தவ முதல்வரும் பற்ற கின்றுநின் காரண மாகப்

பரங்குன் றிமயக் குன்ற நிகர்க்கும்” (8:1-11)

என்னும் பரிபாடலினுங் காண்க.

ஆவிநன்குடி-பழனித் திருப்பதி. முற்காலத்தில் ஆவி என்னும் வேளிர் குலத்தலைவன் ஆண்டு வந்தமையால் ஆவிநன்குடி. எனப்பட்டது. இதனை,

“வண்டுபெடத் துதைந்த கண்ணி யோண்கழல் உருவக் குதிரை மழுவ ரோட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
அறுகோட் டியானீப் பொதினி'

என்னும் அகாஊற்றினால் அறியலாம். பொதினி என் பதே மருவிப் பின்னர் பழனி என வழங்கப் பட்டது என்க. “இனிச் சித்தன்வாழ் வென்று சொல்லுகின்ற ஆர் முற்காலத்து ஆவினன்குடி யென்று பெயர் பெற்ற தென்றுமாப். அது “நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ், வில்லங்கெதாருமுன் தெரியுடைத்து-நல்லரவுப் பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியகின், ஞடுடைத்து நல்லதமிழ்” என்று ஒள்ளைவயார் கூறியதனு லுணர்க; சித்தன் என்பது பிள்ளையாருக்குத் திருங்காமம்’ என்று கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

முனிவர் முற்புக (137) மேவலர் இன்னரம்புளர (142) மஹவின்றி விளங்கப் (147) புள்ளனி நீல்கொடி செல்வனும் (151) முரண்மிகு செல்வனும் (154) யானை யெருத்த மேறிய செல்வனும் (159) ஆகிய பலர்புகழ் முவரும் தலைவராக வேண்டி (162) அதற்குக்குறைபாடுண் டாக்கின நான்முக வொருவற்சுடிப் (165) பதினெட்டுருமுவ ரொடு (167) உயர்நிலை பெற்றியகும் (168) தோன்றலர் (169) செலவினர் திறவினர் (171) குரவினர் (172) தம்பெறு முறைகொண்மார் (173) அந்தரக்கொட்டினராய்வங்குதுடன் காண (174) மடந்தையொடு (175) ஆவினன்குடி யசை தலமுரியன் என முடிக்க.

(177—87) இருமுன்று எப்கிய இயல்பு-ஒதல் ஒது வித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும் ஆரூகிய நன்மை பொருந்திய இலக்கணம். தாயும் தந்தையு மாகிய இருவர் குலத்தையும் உலகத்தார் நன்றென்று மதித்த பழைய குடியிற் பிறந்தார் என்பதுதோன்ற ‘இரு

வற்சுட்டிய தொல்குடி, என்றார். குடி-குண்டினர் காசிபர் என்றார் போல்வன. அந்தனர் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசாரியங் காத்து வந்தமை “நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசாரியங் தாத்தான்” எனத் தொல்காப்பியக் களவிய மூரையிலும் இறையனாரகப் பொருளுறையிலும் வருதலால் அறியப்படும். முன்றுவகை சூறித்த முத்தி-சதுரமும் முக் கோணமும் வில்லடிவுமாகிய மூன்று வகையாகக் குறிக்கப் பட்ட ஆகவனீயம், தக்கிணுக்கிணி, காருகபத்தியம் என னும் முத்தி. இருபிறப்பாளர்-உபநயனத்துக்கு முன்பு ஒரு பிறப்பும் பின்பு ஒரு பிறப்புமாகிய இரு பிறப்பினையுடைய அந்தனர். உபநயனத்துக்கு முன்பு ஒரு பிறப்பு என்றது தாய் வழிப்பிற்ற பிறத்தலை. பின்பு ஒரு பிறப்பு என்றது டினூல் பூண்டு காயத்திரி மந்திரம் பயிலும் ஞானப்பிறப் பினை. ஆறெற்றமுத்தடக்கியகேள்விஎன்றது “நமோகுமாராய்” என்னும் மந்திரத்தை. சரவணபவ என்றுமாப்.

கொள்கையினையும் (180) செல்வத்தினையும் உடைய (181) இருபிறப்பாளர் (182) நண்ஞானுடன் (183) காழ கார்புலர உழை (184) உச்சிக்கூப்பிய கையினராய்ப் புகழ்த்து (185) பாடி (186) ஏந்தி வழிபட அதற்குப்பெரி துவந்து (187) ஏரகத்துறைதலு முரியன் என முடிக்க.

ஏரகம் என்னும் தலம் சோழநாட்டிலுள்ள சுவாமி மலை என்று அருணகிரிநாதர் முதலியோர் கொள்வர். “காவிரியாற்றுக்கு னேவரு, வளமைச் சோழன்னுட்டுக்கு னேரக, நகரிற் சீர்பெறு மோட்சத்தை யேதரு பெரு மானே” எனத் திருப்புகழில் வருவதுங் காணக. ஏரகம்-மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதி என்பர் நச்சினர்க்கிணியர். சிலப்பதிகாரத்து “சீர்க்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும் ஏரகமு நீங்கா விறைவன்” என்றவிடத்து

வெண்குன் றம்-சுவாமிபலை என்று அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறுவதனால் ஏரகம் சுவாமிமலையினும் வேருன தலமெனத் தெரிகிறது.

(190—92) வேலன்-படிமத்தான். இவன் கையில் வேலை ஏந்தி முருகன் து ஆலோசங்கொண்டு ஆடிக்குறிசொல் பவன். வேலைக் கையிற் கொண்டிருத்தலினால் வேலன் என்று பெயராயிற்று. இவன் கழுங்கு பார்த்துக் குறிசொல்லும் வழக்கத்தினை,

“பேய்ம்மணன் முற்றங் கவன்பேற வியற்ற
மலைவான் கோண்ட சினைஇய வேலன்
கழுங்கினு னறிகுவ தேன்றுல்” (248)

என்னும் ஐங்குறு நூற்றினால் அந்க.

பைங்கொடி-பச்சிலைக்கொடி. எல்லாவற்றினும் பசுத் திருத்தலின் பச்சிலை யென்று பெயர் பெற்றது. பச்சிலை யென்னது சினையாகிய இலையின் பண்பை முதன்மேலேற் றிப் ‘பைங்கொடி’ என்றார். தக்கோலக்காய் புட்டில்போன் றிருத்தலின் அதனைப் புட்டில் என்றார். குளவி-மலைச் சாரலி லூளீ செடி என்பது. “அடை மல்கு குளவியொடு கமழுஞ் சாரல்” என்பதனால் அறியப்படும் (புறம் 90) வெண்கூதாளம் என்பதற்கு வெண்டாளி-என்பாருமூளர்.

(193—97) கேழ்-கிறம் என்னும் பொருட்டாதலை “குருவுங் கெழுவு கிறங்கும்மே” என்னும் தொல்காப்பிய உரியியற் குத்திரத்தானநிக. கானவர்-குறவர். இவர்கள் வில்லினாற் கொலைத்தொழிலைச் செய்யும் இயல்பினராவர். “கோட்டமை வல்விற்கொலைப்பியா வன்கண்ணர்” என்றார் ஐந்தினைஜும்பதிலும். “நீடமை விளைந்த தேக்கட்டேறல்” என்பதற்கு நெடிய மூங்கிலரிசியில் உண்டாகச் சமைத் திட்டு இனிமைக்கு இடமாகிய மதுளன்று கூறுவாருமூளர்.

தொண்டகம் என்பது குறிஞ்சி நிலத்துச்சுரிய பறை. குரவை-கைகோத்தாடுங்கூத்து. இதனை “குரவைச்சுத்தே கைகோத்தாடல்” என்னும் திவாகரத்தானாறிக. குறவர் மதுவைப் பருகிக் குரவையெர்தலே,

“குறியிறைக் குரம்பைக் குறவர் மாக்கள்
வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்ந்து
வேங்கை முன்றிற் குரவையைரும்” (129)

என்னும் புறப்பாட்டானும் அறிச.

(198—’05) விரலது அலீப்பாலே வலிய அலர்த்த அலர்ந்தபூஷின் வாசனை இயற்கையாகபாலர்ந்தபோதுளதாகும் வாசனையிலும் வேறுபடுதலால் “விரலுளர்ப்பவிழ்ந்த வேறு படுகறுங்கால்” என்றார். அரும்புஅலரும் பருவத்துஅலர்த்தின் நறுமணத்தின் மிக்கிருக்கு பெண்பது “திறந்துமோங்கதன்ன கிறந்து கமழ்நாற்றத்து” என்பதனால் அறியப்படுப். (மதுரைக்காஞ்சி—நெடு)

நறிய மணமிக்க கண்ணியாலான கோதை என்க. கோதை-பாலீ. “தாணைடுங் குலைக் கண்ணித் தழையனிழ் கோதை” என்றார் சிந்தாமணியிலும். (2802) முடித்தகுல்லை-இலையைத் தலைபிலேயுடைய சஞ்சங்குல்லை. “சஞ்சங்குல்லை சஞ்சாவாகும்” என்பது திவாகரம். மரா அத்த-கடம்பினிடத்துள்ள தழை என்பது: பலவகையான அரும்புகளையும் பூக்களையும் சளிர்களையும் இலைகளையும் சேர்த்துக்கட்டி ஒரங்கள் ஒழுங்காக அபையுமாறு கத்தரிக்கப்பட்டதாய் அபைந்த உடை விசேடமாகும். இதனைப் பண்டைக்காலத்து இளமரசரிர் உடையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பது “தண்ணறம் பிடவழும் தழை கொடித் தள்வழும், வண்ணவண் தோன்றியும் வயங்கினர்க்

கொன்றையு, மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத், தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிலை, நை இனர் மகிழ்ந்து திளைஇ விளையாடு, மடமொழி யாயத்தவர்” என் னும் கலீத்தோகையான் அறியப்படும். காழ்-வடம். இப் பொருட்டாதலே “கொடி சேராத் திருக்கோவை காழ் கொள்” என் னும் பரிபாடவினும்காண்க. மயில்கண்டன்ன மடநடை மகளிர்-மயிலின் நடையைக் கண்டாற் போன்ற மடப்பம் பொருந்திய நடையையுடைய மகளிர். “அனிவரைச் சாரன் மஞ்ஞா போல, அனிவெற வியலி யடிக்கல மார்ப்ப” என்றார் பேருங்கதையிலும். “மயில்கண்டன் மடநடை மகளிர்” எனவும் “மயிலெனப்போந்து” எனவும் “மணியயிற் ரெழில்” எனவும் திருமூருகாற்றுப்படையி னும் திருக்கோவையாரினும் பரிபாட்டினும் முறையே மயிலை நடைக்கு உவமையாக்கலின் ‘நடை மயிலே’ என்றார் எனப்பிரயோகவிவேகநூலார்க்கற்றுங்கூடு அறியற்பால்து.

206—17) செயலை-ஆசோகு. இதன் தனிர் காதிற் செருகப்படுதேலே, “ஒண்டும் பிண்டி யொருகாது செரீஇ, யந்தனிர்க் குவவு பொய்ம் பலைப்ப” என்னும் குறித்சிப் பாட்டானு மறிக. செச்சைக்கண்ணி-வெட்சிப் பூவினுலா கிய முடி மாலை. தகரன் மஞ்ஞாயன் என்றது தாம் ஊர்தியாதக்கொண்ட ஆட்டுக்கிடாயைப் பின்னிட்டு மயிலை யேறியவனும் என்றவாறு.

முநுகப்பெருமான் தகராறை ஊர்தியாகக் கோண்ட வரலாறு. சூராதியரை, அழிக்குமாறு அவதுரித்த முநுக வேள் கைலையங்கிரியில் எழுந்தருளியிருக்கையில் நாரதமுனி வர் பூமியில் சிவபெருமானை உவப்பிப்பதொரு வேள்வி யாற்றினர். அவ்வேள்வித் தீயினின்றும் ஒரு ஆட்டுக்கிடாய் தோன்றிற்று. அஃதைமுந்தமை, ‘வேள்விக்கண் தங்களி

னங்கள் பலவற்றையும் பலருங் கொலை செய்கின்றன மயால் யானில்வுகத்துவரை அழிவு செய்தேவன்' என்று மேலெழுந்த தோற்றுப் போலவும், ஊழிக்காற்றுப் பூழித்தீயும் ஊழிக்கொண்டல்களின் இடியேறும் ஒருருச்கொண்டு வந்ததுபோலவும் இருந்தது. அவ்வாறெழுந்தஆட்டுக்கிடாய் எல்லா வுலகங்களிலும் ஒடி உலானி உயிர்களை ஒறுப்பதாயிற்று. அதுகண்ட தேவர்களும் முனிவர்ச்சநார் காரதரும் கைலையங்கிரியை யடைந்து என்றும் இளையராகிய அறுமுகப்பெருமானைத் தரிசித்து ஆட்டுக்கிடாயின் கொடுமையைக் கூறிச் சரணமடைந்களார். எம்பெருமான் அஞ்சறங்க! என்று அடியந்து விரலாகு தேவரை நேரக்கி அத்தகரினை விரைந்து பிடித்துக்கொண்டு என்று கட்டிலோயிட அவர் அவ்வாறை பூவுலகில் வந்து அதனைத் தேடிக் கானுபையால் மேலுலகங்களிற் தேடிச் செல்லுகையிற் பிரமனுலகில் அது செல்லக்கண்டு அவண் விரைந்து சென்று அதனைக் கோட்டிற் பற்றிக் கொணர்த்து குமரவேள் முன்னிலையில் விடுத்து வணங்கினார். குமரவேள் அக் தேவர்களதும் முனிவர்களதும் வேண்டுகோளின்படி அத்தகரினைத் தமக்கு ஊர்தியாகக் கொண்டருளினார் என்பதாம்.

புகரில்-குற்றமிலாக. இப்பொருட்டாதலை “நலமுழு தளைஇய புகரு காட்சி” என்னும் பரிபாடலானுமறிக. குறுப்பொறி-உதர பந்தனர். சாயல் என்பது மென்மைன் னும்பொருட்டாதலைச் “சாயன் மென்மை” என்னும் தொல்காப்பிய உரியியற் குத்திரத்தானறிக. உறம்-ஒத்த. இச்சொல் மெய்யுவமத்தின்கண் வருமென்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். மென்றேட் புல்சிஜை-மெல்லியதோளை யுடைய பலவாகிய மகளிர். குன்றுதொருடல் - பலைகள்

தோறுஞ் சென்று விளையாடுதல், “தணிகை யாதிப் பூவுல குள்ள வெற்பில்” எனக் கந்தபுராணத்து வருவதுங் காண்க. “குன்றுதொ ரூட்டும் நின்ற தன் பண்பே” எனத் “தோறு” வென்பது தான் சார்ந்த மொழிப் பொருட்குப் பண்மையும் இடமாதலு முணர்த்தி நிற்கும், எனச் சேஞ்வரையர் * கூறிப்பமை இங்கே அறியத்தக்கது.

வேலன் (190) தொடுத்த கண்ணியன் (192) கான வர் (194) மகிழ்ந்து (196) குரவையயர (197) மடநடை மகளிரோடு (205) செய்யன் ஆடையன் (206) காதினன் (207) கச்சினன் கழலினன் கண்ணியன் (208) குழலன் கோட்டன் இயத்தன் (209) தகரன் மஞ்ஞஞையன் (210) கொடியன் நெடியன் தோளன் (211) இங்குறற் கெடுகுதி யொடு (212) துகவினன் (214) ஆய் ஏந்தி (215) பல பல்லை தழீஇக் தலைத்தந்து (216) ஆட்டும் நின்ற தன் பண்பென விளைமுடிக்க.

குன்றுகள்தோறும் குறவர்கள் கட்டெளிவைச் சுற்றத் தாருடன் உண்டு மகிழ்ந்து, தொண்டகப்பறை ஒலிப்ப, அதனது தாளத்துக் கிசையக் குரவை யாடுங்கால், முருக வேலஞும் மயில்கண்டன் நமடநடையினையுடைய சேவிக்கும் மகளிரோடும் நரம்பார்த்தன்ன இனியமிடற் றேருசையை யுடைய பாடும் மகளிரோடும் மெல்லிய தோளையுடைய பல்பினையன்னவரும் மெய்தீண்டியாடுதற் குரியவருமாகிய மகளிரோடும் கூடி மலைகள் தோறுஞ் சென்று விளையாடுவர் என்றதனால் இங்கு குறிக்கப்பட்ட சேவிக்கும் மகளிரும் பாடும் மகளிரும் மெய்தீண்டி விளையாடும் மகளிரும் அர மகளிராதல் வேண்டும். என்னை? எம்பெருமான் இம்முத

* தொல்காப். இடை சூ 48 உரை.

திரத்தாரோடும் மலைகள் தோறுஞ் சென்று விளையாடுதலானும் தழுவி யெடுத்து முதற்கைகொடுத்தலானும் என்பது. மற்று மாணிட மகளிரெனின், எம்பெருமானை நேரிற தரிசிக்கும் பேறும் மெய்தீண்டி விளையாடும் பேறும் அவர்க்கிண்மையானும் ஓரிடத்துள்ளாரை மலைகள் தோறுஞ்சொண்டு சென்று ஆடுதல் இயையாமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

“கோழி யோங்கிய வேன்று விறற்கோடி
வாழிய பேரிதேன் ரேத்திப் பலநுடன்
சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச்
குரர மகளி ராடுஞ் சோலை”

என இத்திருப்பாட்டிற்கூறப்பட்டிருத்தல்லிங்கே அறியத் தக்கது.

(218—20) சிறுதினைய மலரோடு கலந்து வைத்து ஆட்டுமெறியை யறுத்து வாரணக் கொடியுடனே முருகக் கடவுள் அவ்விடத்தே சிற்கும்படி நிறுத்தி விழாச்செய்தல் அக்காலத்திய குறவர் மரபு. வாரணப்-கோழி. ஊரூர் என்ற அடிக்கு தொறுப்பொருளில் வந்தது. ஊர் என்பது குறிஞ்சிநிலத்தூராதல் வேண்டும்.

(221—26) கைஇய-அமைத்த. துருத்தி-ஆற்றிடைக் குறை. “விரிதிரைக் காவிரி வியன்டெருங் துருத்தியுப்” என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும். கடம்பு முதலியவற்றில் தெய்வப் உறைதலை “கடம்பமர் நெந்தேவள்” (பெரும்பாண் 11) என்பதனாலும் “துறையு மாலமுர் தொல்வலி மரா அமு, முறையுளிபராய் (கலி 111) என்பதனாலும் அறியலாகும். சந்தி-முச்சந்தி, ஐஞ்சந்தி; “சந்தி யைக்குங் தம் முடன் கூடி வந்துதலை மயங்கிய வான்பெரு மன்றத்து” எனச் சிலப்பதிகாரத்து வருவதுங் காண்க.

(227—244) மாண்டலைக்கொடி என்ற இடத்து ‘ஆண்டலைக் கொடி’ என்று பாடங் கொள்ளின் பேர்முதலியன பலியை நுகராமல் தலை ஆண்மகன் றலையும் உடல் புள்ளின் வடிவமாக எழுதின கொடி என்றும் கோழிக் கொடி என்றும் பொருள் கொள்க. ஆண்டலைப்புள்-கோழி. குடந்தம்பட்டு-நான்கு விரல் மடக்கிப் பெருவிரல் நிறுத்தி மார்பிடை வைத்து. அது “நான்விரன் முடக்கிப் பெருவிரனிறுத்தி, நெஞ்சிடை வைப்பது குடந்தமாகும்” என்பதனால் அறியப்படும். வழிபட்டு எனினுமார். குடவெள் பது தடவென்பது போல வளைவை உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதவின் அதனடியாகப் பிறந்த பெயரூமார். மதவலி-மிக்கவலி. ‘மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி’ என்றார் புறப்பாட்டினும் (80) பல பிரப்பு என்பதற்குப் பல பிரப்புக்குடை என்று கூறுவாருமூர். பிரப்பு என்றது: ஒரு பாத்திரத்திற் குறுணி என்னும் அளவாக அரிசி முதலிய தாணியங்களை நிரப்பித் தெய்வத்தின் முன்னே வைப்பது. “கொள்கல மொன்றிற் குறுணியாகப் பஸ்துணவு பெய்து பாரிப்பது பிரப்பே” என்றது திவாகரம். விரை என்பது வாசனையையுடைய சந்தனம் முதலியவற்றை உணர்த்துதலால் ஆகுபெயர். துணையுற என்றவிடத்து துணையற என்று பாடங்கொள்ளின் தம் மில் ஒப்பில்லாதபடி என்று பொருள்கொள்க. நல்கர் வாழ்த்தி-நல்ல ஊர்களைப் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்குக என்று வாழ்த்தி; “பசியும் பிணியும் பகையு கீங்கி, வசியும் வளனுஞ் சரக்கென வாழ்த்தி” என்றார் சிலப்பதி காரத்தும் (6:72-3) நகர்-முருகக் கடவுளின் கோயிலென் முரரப்பாருமூர். குருதிச் செந்தினை-உதிரம்போன்ற செந்தினையுமாம்-முருகியம்-துடியெனவும் படும். அது குறிஞ்சிக் கிலத்துக்குரிய பறையாகும். முரணினர்-தெய்வமின்

தென்று கூறும் நாத்திகர். * “வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த” என்புதிச் சிறுபான்மை ஏனையோரும் ஆடுவரென்றவின் குறமகள் வெறியாட்டைக் கூறினார்.

குறமகள் மாண்டலைக் கொடியொடு மண்ணி, அப்பீஜதுரைத்துக் குடந்தம்பட்டுச்சிதறிலைஇயாத்துச்சிதறிச், செய்து இரிஇக் தெளித்துநாற்றிவாழ்த்தி எடுத்துப் பாடிக் கறங்கத் தாழ்ப்பறப்பி நிறத்துஆற்றப்படுத்த நகரைன்க.

(249—49) கோடு-கொம்பு வாத்தியம்-ஒடாப் பூட்டை என்பது கெடாத உட்டுளையினையுடைய கைளன்றுமாம். பினி முகமென்பது முருகக் கடவுளின் ஊர்தியாகிய யானை. “சேயுயர் பினிமுக முரங்கம் ருழக்கி” என்றார் பரிபாட லீனும் (5:1) பினிமுகம்-மயிலுமாம். ஆண்டாண்டுறை தலும் என்பதற்குக் களனும் காவும் துருத்தியும் யாறும் குளனும் வைப்பும் சதுக்கமும் சந்தியும் கடம்பும் மன்ற மும் பொதியிலுமாகிய அவ்வவ்விடங்களிலே உறைதலும் என்றுமாம்.

(250—52) காண்தக - அழகுபொருந்த. முகனமர்க் தென்றூர் முருகக்கடவுளின் தெய்வத்தன்மையைக் கண்ட பொழுது அச்சம் பிறவாது கிறக வேண்டுமென்றஞ்கு. “அணங்கு சால் உயர்கிலை தழீஇ” என இப்பாட்டில் வருவதுங் காண்க.

(253—55) நீலம் என்றது நீலநிறத்தையுடைய தருப்பையை. அஃது ஆகுபெயர். ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப-விசர்ப்பும் வளியும் தீயும் நிரும் நிலமுமாகிய ஐவருள் தீ தன்கையிலே ஏற்ப. சதாசிவனும் மயேச்சரனும் உருத் திரனும் அரியும் அயனும் பூதங்கட்குத் தெய்வமாகளின் ஐவரென்றூர். இதனைப் “பாராதி யைந்துக்கும் பன்னுமதி

* தொல்காப்: புறத்தினையில் சூ. 5.

தெய்வங்கள் ஆரா ரயநேதி தேவாரம்” என்னும்உண்மையீலாக்கத்தானும் “ஜவகைப் பூதத்திற்குநாயகரான பிரபா விட்டு னுருத்திர ஈசுவர சதாசிவர்கள்” என்னும் தக்கயா கப்பரணில்லரையானும்அறிக. ஜவருளொருவன் என்றது; உருத்திரனைத் தெய்வமாக்கொண்ட தீயை. அவன் அங்கை ஏற்ப என்றது: இறைவனிடத் தினின் றும் இந்திரன்வாங்கிய கருப்பத்தினை முனிவர்வாங்கித்தரிக்கலாற்றுமையின் இறைவன் கூருகிய முத்திக்குண்டத் திட்டத்தைக் கூறிற்று. அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ என்றது; அங்கனார் அக்கினியின் கணிட்டுச்சத்திகுறைந்த கருப்பத்தினை முனிவரமுவரும் வாங்கித் தம் மனைவியர்க்குக் கொடுப்ப அருந்ததி யொழிந்தார் விழுங்கிச் சூன் முதிர்ந்து, சரவணப் பொய்கையிற் பதுமப்பாயவிலே பெற ஆறுவடிவாக வளர்ந்தமை கூறிற்று. இவ்வரலாற்றினை,

“.....அமரர் வேள்விப்
பாக முண்ட பைங்கட் பார்ப்பா
நுமையொடு புனைந்த காம வதுவையு
ளமையாப் புணர்ச்சி யமைய நெற்றி
யிமையா நாட்டத் தொருவரங் கொண்டு
விலங்கென விண்ணேர் வேள்வி முதல்வன்
விரித்திர் மணிப்பு னவர்க்குத்தா னீத்த
தரிதென மாற்றுன் வாய்மைய நைலி
னெரிகனன் றுஞச் குடாரிகொண்டவனுருவ
திரித்திட்டோனிவ் வலகேழு மருளக்
கருப்பெற்றுக் கொண்டோர் கழிந்தசே யாக்கை
நெசிப்பி னேழுற முனிவர் நனியுணர்ந்து
வசித்ததைக் கண்ட மாக மாதவர்
மனைவியர் நிறைவயின் வசித்தி சமைப்பிற்

சாலார்தானே தரிக்கென வவரவி
யுடன்பெய் தோரே யழல்வேட் டவ்வலித்
தடவுநிமிர் முத்தீப் பேணியமன் னெச்சில்
வடவயின் விளங்கா ஊறையெழு மகளிருட்
கடவு னொரு மீன் சாலினி யொழிய
வறுவர் மற்றையோரு மங்கிலை யயின்றனர்
மறுவது கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவயின் வழா அது நிற்குலினரே
நிவங்கோங் சிமையத்து நீலப்பைஞ் சுளைப்
பயங்கோ ரெண்ப பதுமத்துப் பாயல்” (ப.26-49)
என்னும் பரிபாடலானும் அதன் உரையானுமறிக.

“நெடும் பெருஞ் சிமையத்து.....ஆறமர் செல்ல”
(253—59) என்னும் அடிகளுக்கு ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கி
னியர் உரைத்த உரைமேற்காட்டிய பரிபாடற் பகுதியை
ஆதாரமாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டதென்பது “இது
பரிபாடலில் பாயிரும் பனிக்கடல் என்னும் பாட்டானு
ணர்க்” என அவர் கூறியவாற்றுன் அறியப்படும். இனி,
இவ்வடிகளுக்கு “நெடிய பெஸிய இமயமலைச் சாரலிலிருக்
கின்ற கருங்குவளைகளையுடைய பசிய சரவணப் பொய்கை
யானது, (பிருதினி அப்புத் தேடு வாயு ஆகாயம் என்னும்)
ஜவருள் ஒருவனுகிய அக்கினி தேவனது அழகிய கையி
னின்றுங் தன்னிடத்தே ஏற்க, கார்த்திகைப் பெண்க
ளறுவர் பாலாட்டி வளர்த்த ஆறு வடிவங்களும் (உமா
தேவி யெடுக்கும்பொழுது) ஒன்றும் இசைந்த செல்லரே;
என்பது நாவலர் உரைத்த உரையாகும். இது கந்த
புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது.
முருகப் பெருமானது தோற்றத்தைக் கூறுங்கால் மேற்

காட்டிய பரிபாடலின் உரைகாரரும் ‘பெளராணிகர் சொல்லுவர், என்பர். கந்தபுராணகாரரும்,

“ஏத் லாக்கற்ப மேண்ணீல சேன்றன

ஆத லாலீக் கதையு மநந்தமாம் - பேதமாதும்” என்பர். காஞ்சிப்புராணத்து சரசரீரப் படலத்தில் இவ் விருவகையினுப்பேறுபட முருகப்பெருமான் தோன்றியவர ஸாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு மாறுபடுவது கறப பேதத்தாற்போலும்.

(255) ஆல்கெழு கடவுட புதல்வ-கல்லாலமர நிழலின் கீழிருந்த தென்முகத் தெய்வமாகிய பரமசிவனுடைய புதல்வ. கடவுளரென உயர்த்தினையாய் நில்லாது கடவுளைப்பது தெய்வமென்னும் பொருட்டாய் அஃறினை முடிபுகொள்ளும் உயர்த்தினையாய் நிற்றவின், அஃறினைப் பாறபட்டு * “உரைக்கூறிய” என்னும் புறனடையான் முடிந்தது.

பரமசிவன் கல்லாலீன்கீழ்த் தென்முகத் தெய்வமாய் அமர்ந்த வரலாறு; பிரமாவக்குச் சனகர் சனதனர் சனந்தனர் சனற்குமாரர் என்னும் நான்கு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஆராவியற்கையாகிய அவாவினை நீத்துப் பேராவியற்கைதரும் பெருநெறியாகிய தவத்தினை மேற்கொண்டு அத்தவப் பயனால் திருக்கைலாயத்தை யடைந்து சிவபெருமானது சந்திதானத்திற்போய் பலவாறு துதித்து, திருநாலும் பிரமனும் தேடி யறிதற்கிய கடவுளே! “இருட்பெருட் கடலுள்ளைமத் தெறிமருத் திடைப்பட்டாங்குப், பொருட்பெருங் கடலாம் வேதம் புடைதொறு மலைப்ப விந்நாள், அருட்பெருங் கடலே யெய்த்தே மழைந்தில் துணர்வி யாங்கள், மருட்பெருங்

* தொல்காப்பியம். புள்ளி, குத். 110.

கடவி னீங்கும் வண்ணமொன் ரருடி” என்று விண்ணப் பஞ் செய்தனர். பரமசிவனுர் அக்கைலையங்கிரியின் தென் திசைக்கண்ணுள்ள கல்லால் விருட்ச நிழலில் † தென் முகத்தெய்வப் பரமாசாரியராய்த் திருவருக்கொண்டு எழுங் தருளியிருந்து அச்சனகாதி முளிவர்களுக்கு ஆகமங்களிற் கூறப்படும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் சிவாச்சிரமங்கள் நான்கினையும் உபதேசித்தருளினார் என்பதார். இவ்வஶலாற்றை,

“கல்லால் நிழல்மலை
வில்லா ரநுளிய
போல்லா ரீணைமலர்
நல்லார் புணைவரே”

என்னும் சிவநூனபோதக் கடவுள் வாழ்த்தானும் அதன் மாபாடியத்தானும்,

“கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை
யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிக்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம
னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்லாய்”

என்னும் திருவிளையாடற்புராணத்தானும் அறிக.

(257—ஏ) பழையோன்-காடுகிழாள். அது இக் காலத்துக் காடுகாளென மருவிற்று. “கையார் வளைக்கைக் காடுகாளோடு முடனுய்க், கொய்யார்பொழிற் கோடியே கோயில் கொண்டாயே” (தேவாரம்) என வருவதுங்

† தகவினாலூர்த்தி.

காண்க. காடுகிழாளும் இறைவனுடைய சக்தியாகவின் “இழையனி சிறப்பிற் பழையோழ் குழவி” என்று. மாலை மார்பா-இன்பத்துச்சுரிய மாலையனிந்த மார்ப; அது கடப்ப மாலையாகும். நூல் அறி புலவ என்பதற்கு வேதாகமங்கள் முதலிய பல சாத்திரங்களையும் ஒதாதுணர்த்தும் பண்டிதனே என்றுமார். புலவன்-அறிவுடையவன். மன் என் என்பதற்கு இளமைப் பருவத்தோன் என்று கூறி இரும் அமையும்.

(266—67) “குன்றங்கொன்ற.....குறிஞ்சிக் கிழவு” என்றது கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்த குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரிமையுடையோனே என்றவாறு.

முருகக்கடவுள் கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்த வரலாறு: முன்னெரு காலத்திலே கிரவுஞ்சன் என்னும் அவுணன், அகத்தியனீர் தென்றிசைக்கண் வந்தகாலத்து வழியின்கண் தன் மாயைத் திறனால் ஒருமலை வடிவங்கொண்டு தன்பால் வருதற்கு ஓர் வழியையுங் காட்டி நிற்ப, அவ்வழியே வந்த அகத்தியனீர் சிறிது தூரஞ்சென்று மேலே செல்வதற்கு வழிகாணுது மீவதற்கும் வழிகாணுது திசைப்புற்றுப் பின்னர் தமதகக் கண்ணால் கிரவுஞ்சன் என்னும் அவுணன் மாயம் ஈதென்றறிந்து வெளுகுண்டு தம் கைத்தண்டத்தால் அம்மலையுருவிற் பல விடைத்துங் குத்தி, அவனுக்கு அம்மலை யுருவமானது நீங்காதிருக்கும் வண்ணமும் முருகக் கடவுளின் திருக்கை வேலால் முடிவெய்தும்படியும் சுபித்து அப்பாற் சென்றனர்.

அன்றில் என்னும் பறவையின் பெயரைப் பெற்ற அவுணனுகிய அப்மலை சூர்முதலின் தப்பியாகிய தாரக

ஊக்கு உறைவிடமாய் அவனது மாயமா புரியின் மருங்கிற கிடந்தது. முருகப்பெருமான் தாரகனுடன் சமர் செய்தகாலத்து வீரவாகு முதலிய வீரர்களும் பூதகணங்களும் தாரகனது மாயைத் திறக்கினால் அப்பலையுள் அகப்பட்டு யயங்கினர். பின்னர்த் தாரகனை பொருத எம் பெருமான் விட்ட வேலாயுதம் அவனது மார்பைப் பின்து அவனுக்கு அரணுபிருந்த கிரவுஞ்ச மலையையும் பின்து ஆண்டு மபங்கிக் கிடந்த வீரவாகு தேவர் முதலானையையும் மீட்டது என்பது. கிரவுஞ்சகிரியை முருகக்கடவுள் பின்த வரலாற்றை,

“நாவலந் தண்போழில் வடபோழி லாயிடைக்
குநுகோடு பேயர்பேற்ற மால்வரை யுடைத்து
மலையாற்றுப் படுத்த மூன்று கயந்தலை” (5:8-10)
என்னும் பரிபாடலானும்,

“குநுபேயர்க் குன்றத்துடல் பகவேற்றிந்த, நெடுவேட்கடவுட்கு” என்னும்கல்லாடத்தானும் அறியலாகும்.

(268—64) முருகக்கடவுளை ‘ஏறு’ என்று கூறியதற்குப் பொருந்தப் பரசமயத்திலுள்ளாரையானையாகவும் கல்வியை அவ்வியானைகளின் மதமாகவும் கொள்க. ‘அரும் பெறன் மரபின்’ என்பதனைப் பெறல் அரும் மரபின் என்மாற்றிப் பெறுதற்கரியமுறையினையுடைய எனப் பொருள் கொள்க. பெரும்பெயர்-பெரும்பொருள். இப்பொருட்டாதலை “சொற்பெயர் நாட்டம்” “பெற்ற பெரும்பெயர் பலர்கை யிரீஇயு” என்னும் பதிற்றுப்பத்தினுங்காண்க. இங்கே பெரும் பொருளென்றது வீட்டினை என்க.

(270—81) நசை-விருப்பம். ‘இசைபேராள்’ என பதனைப் பேரிசையாள என மாற்றிப் பொருள் கொள்க

குரிசில்-தலைவனே எனினுமாம், அறிவித்த என் னும் பிற வினைப் பெயரெச்சத்திறும் காலவெழுத்தும் பிறவினை விகு தியும் மறைந்து, அறி என நின்றது. இங்ஙனப் பிறவினை விழுதி மறைந்து வருவதனை அந்தர்ப்பாவித்தணீச்சு என் பர் வடத்தாலார். குறித்தது-மனதிற் கருதியது.

முந்துநீ கண்டுழி முகனமர்ந்து ஏத்திப் (251) பாவி வணங்கிச் (252) செல்வ (255) புதல்வ (256) மகனே கூற்றே (257) சிறுவ (258) குழவி (259) தலைவ (260) மார்புலவ (261) ஒருவ மள்ள (262) வெறுக்கை சொன் மலை (263) கணவ ஏறே (264) செல்வ (265) கழவ (267) புலவரேறே (268) முருக (269) இசைபேராள (270) சேன்ய (271) வேள் (273) இயவுள் (274) மத வளி (275) பொருந குரிசில் (276) என யானறி யளவையின் ஏத்தி (277) நின்னடியுள்ளி வந்தனென் (279) என்று நீ குறித்தது மொழியா வளவையினென முடிக்க.

(295—317) வேரல்-சிறு மூங்கில்; “முழுநெறி யணங்கிய நுண்கோல் வேரல்” என்றார் மலைபடுகாடத்தும் (223) அலங்குதல்-அசைதல் என் னும் பொருட்டாதலை “அலங்குளைப் புரவி யெவ்ரோடு சினைஇ” என் னும் புறப்பாட்டானுமறிக. புலம்ப என்பது தனிப்ப என் னும் பொருட்டாதலை “புலம்பே தனிமை” என் னும் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தா வறியலாகும். இரூல்-தென்கூடி; “சிறுர்கவண் வாய்த்த மணியிற் சிதைபெருங்தேன் இழு மென்று இரூல் கழிவற்று” எனத் திருக்கொவையாரில் வருவது காண்க. ஆசினி-ஒருவகைப் பலா; முதுச்சௌ கலாவ” என்பதனால் அது ஈரப்பலா அன்மை அறியப்படும். மாமுகமுசுக்கலை-கரிய முகத்தையுடைய ஆண்முசு. மைப்பட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை” என்றார் குறுந்தோகை யினும். ‘கலை’ என் னும் பெயர் ஆண் முசுவுக்குரியதாதலை “கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே” “நிலையிற் றப் பெயர் முசுவின் கண்னும்” என் னும் தொல்காப்பிய

பரபியற் சூத்திரங்களா னறிக. தழீஇ-உள்ளடக்கி. தாழை-தென்னை, “சுலையிறைஞ்சிய கோட்டாழை” என்றார் புறநாலுற்றினும். சறிக்கொடி-மிளகுக்கொடி, மடநடைமன்றை என்பதற்கு மடப்பத்தையுடைத்தாகிய ஒழுக்கத்தினையுடைய மயில்கள் என்றுமாம். குரூல்-கிறம். இப்பொருட்டாதல் “குருவங் செழுவ நிறஞ்சும்மே” என்பதனுறையப்படும். (தொல். உரி. ६) குடாவடியுளியம் என்பதற்குக் குடமுழாப்போலும் அடியையுடைய கரடியென்று உரைப்பாருமுனர். சிலப்பதிகாரத்து, “குரங்கின் குட்டியும் குடாவடி யுளியமும்” (25;50) என்பதனுறையில் குடாவடியுளியம்- கரடிக்குட்டி என்பர் அரும்பதவுரையாகிறியர். ஆமா-காட்டுப்பசு. சிலைப்ப-முழங்க. இது இசைப்பொருளுணர்த்தும் என்பது “துவைத்தலாஞ் சிலைத்தலுமியப்பலு மிரங்கலு, மிசைப்பொருட் கிளவி யென்மனர் புலவர்” என்பதனுறையப்படும். (தொல்-உரி.62) மலைகழுவோன்-மலைக்கு உரிமையுடையவன்.

நுடங்கிச் சுமங்கு (296) உருட்டிக் (297) கண்டு (298) சிதைய (300) கலாவ (301) உதிர (302) பனிப்ப (303) வீசித் (304) தழீஇத்தத்துற்றுக் (305) கொழி யாத் (306) துமிய (307) உதிரத்தாக்கிச் (308) சாய (309) இரியச் (311) செறியச் (314) சிலைப்ப (315) இழிதரும் அநுவி (316) யென முடிக்க.

பழுமதிர்சோலை: முருக்கடவுளுக்குரிய ஆறுபடை வீடுகளுள் ஒன்றென்பது இத்திருமுருகாற்றுப்படையினை ஆறுகூறுபடுத்திக் “குன்றமர்ந்துறைதலுமுரியன்” எனத் திருப்பாங்குன்றமும் அதுவன்றி, “அலைவாய்ச்சேறலு கிலையை பண்பு” எனத் திருச்சீரலைவாயும் அதுவன்றி, ஆவினன்குடி யசைதலு முரியன்” எனத் திருவாவினன்

குடியும், அதுவன்றி “ஏரகத்துறைத் தலூழரியன்” எனத்திருவேரகமும் அதுவன்றிக் “குன்றுதொரூட்டலும் நின்றதன் பண்பு” என எப்பெருமான் குறிஞ்சிக்கிழவனுதல் பற்றி எல்லா மலையிடங்களும் குறித்து அதுவன்றி விழவினும் நிலையினும் களத்தினும் காட்டினும் காவினும் துருத்தியினுப்யாற்றினுப்குளத்தினுப்வேறுபல்வைப்பினுப்சதுக்கத்தினும்சந்தியினும்கடம்பினும் மன்றத்தினும்பொதியினும் கந்துடை நிலையினும் ஊர்ச்சாந்தியாக முருகாற்றுப்படுத்த வருசெழுவியனசரி னுப்என எப்பெருமான்எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்களேல்லாவற்றையும் தொகுத்துறைத்துபழுமுதிர்சோலைமலைக்கிழவோன்முற்குறித்திடங்களிலும்எழுந்தருளியிருப்பன்னன ஆசிரியர்நக்கிரனர் முடித்துள்ளார். அப்பெருமான் பழுமுதிர்சோலைமலையிலும்எழுந்தருளியிருப்பார் என்பது உடம்பொடுபுனர்த்தலாற் பெற வைத்தார். இங்கனம் கூறியவாற்றுன் பழுமுதிர்சோலைமலை ஆறுபடை வீடுகளுள் ஒன்றுமாறு இனிது புலனுகும்.

இங்கனமன்றி, முருகக்டவள் குறிஞ்சிக்கிழவன் என்பதுபற்றிப் பழுமுதிர்சோலைமலை கிழவோன் என்பதற்குப் பழம்முற்றிய சோலைகளையுடைய மலைகளுக்குரியோன் எனப்பொதுவாகப் பொருஞ்சுரைப்பது அப்பெயரையுடைய தொருமலை இல்வழியாகும்; அன்றியும் நக்கிரனர் அப்பழுமுதிர்சோலைமலைக்கு உரிய ஒரு அருவியை மிகவிரித்துப் புளைந்துறைத்தமையானும், மெச்சம்புலமை நச்சினார்க்கினியர் அருவியையுடைய பழம்முற்றின சோலைகளையுடைய மலைக்கு உரிமையையுடையோன் என அஃதுஒரு தலமென்பது தோன்றப் பொருஞ்சுரைத்தமையானும் அவர்களும் அதனை ஒருதலமெனக் கருதினர்களென்பது அறியலாகும். மலைகளுக்கு உரிமையையுடையோன் என்பது பொருளாயின்

அது நன்கு புலனாகுமாறு அருளிகளையுடையபழம் முற்றின சோலைகளையுடையமலைகளுக்கு உரிமையையுடையோன் என ப்பொருளுறைப்பர். ஆயின், நச்சினார்க்கினியர் ‘குன்று’-திருப்பரங்குன்று எனவும், ‘அலைவாய்’- நாம நூரலைவாய் என் னுருத் திருப்பதி எனவும் ‘ஆவினன்குடி’-ஆவினன்குடி யென் னும் ஊர் எனவும் ‘ஏரகம்’- மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதி எனவும் விதந்து எடுத்து விளக்கியிருப்பது போல ‘பழமுதிர்சோலைமலை’- பழமுற்றின சோலைகளை யுடையமலை என் னும் திருப்பதி என விதந்து விளக்கிற் ற லராலெனின், பழமுதிர்சோலைமலை எம்பெருமானுக்குரிய தலமென்பது உடம்பொடு புணர்த்தலாற் கொள்ளுமாறு ஆசிரியர் நக்கிரஞர் அருளிச் செய்திருத்தலின் நச்சினார்க்கினியரும் அவ்வாறே கொள்ளலைத்தாரென்பது.

கிழுவோன் என்ற பெயர் உடம்பொடு புணர்த்தலாற் கொள்க, என்னும் உரையைத் திரியக்கொண்டே இங்ஙனம் முடிவு கூறப்பட்டதாம் பிறவெனின், அற்றன்று. கிழா அன் என்னும் பெயர் கிழுவோன் என வந்தமைக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறிய விதியும் அமையும். அன்றி ‘உழாஅன் கிழாஅன் என்பனவோவெனின், ‘அவை அன்னீற்றுப் பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான் அவ்வாறு நின்றன என்பது. ஆன்றுயவழி உழுவோன் கிழுவோன் எனத் திரியுமாற்றிக்’ (தொல்-சொல் பெயர் 41) என்னும் தேவையான உரையானுக் கொள்ளப்படும். அதுபற்றி ஆராய்வின்று. பின்னை? பழமுதிர்சோலை மலைகிழுவோன் எனஷடம்பொடு புணர்த்து ஒருமலை முருகவேளுக்கு உரியதாகக் கூறப்பட்டதே ஈண்டு ஆராயப்பட்டதாம் என்க.

இனி, திருப்பரங்குன்றம் கிவெபெருமானுக்கும் முருகப்பெருமானுக்கும் உரிய தலமானவாறுபொலப் பழமுதிர்

சோலைமலையும் முருகவேளுக்கும் திருமாலுக்கும் உரிய தலமாமென்பது. அங்கனம் உரிமையாதல் அழகர் கலம் பக்காரர் கூற்று லும், அம்மலைக்கணுள்ள பொய்கைகளிலொன்று புண்ணிய சரவணம் எனக்கூறும் சிலப்பதிகாரத் தாலும் இனிது விளங்கும். அன்றியும் கச்சியப்பசிவாசாரி யரும் அருணகிரிநாதரும் பிறரும் அதனை முருகவேளுக்குரிய தலமாக வழங்கியுள்ளமையானும் அறியப்படும்.

கணவன் (6) மார்பினன் (11) சென்னியனுகிய (44) சேயி நுடைய (61) சேவடி படரும் உள்ளத்தோடே (62) புலம்புரிந்துறைவுஞ் (63) செலவுஞ் நயந்தனையாயின் (64) நன்னர் நெஞ்சத்து இன்னசை வாய்ப்ப (65) இன்னே பெறுதி (66) அது பெறுதற்கு அவன் யாண்டு உறையுமெனிற் குன்றமர்ந்துறைதலுமுரியன்; அதுவன்றி (77) அலைவாய்ச் சேறலும் நிலையிய பண்பு; அதுவன்றி (125) ஆவினன்குடி அசைதலுமுரியன்; அதுவன்றி (176) ஏரகத்துறைதலுமுரியன்; அதுவன்றிக (185) குன்றுதொருடலும் நின்றதன் பண்பு; அதுவன்றி (217) விழுவினும் (220) நிலையினும் (221) கனனினும் (222) காடு, கா, துருக்தி, (23) யாறு குளன் என்ற இவற்றினும் வேறு பல் வைப்பிலும் (225) சதுக்கம் சந்தி கடம்பு (225 மன்றம் பொதியில் கந்துடைநிலை என்ற இவற்றிலும் (226) நகரிலும் (244) வழிபட (248) ஆண்டாண்டுறைதலும் அறிந்தவாடே. (249) ஆண்டாண்டாயினுமாக, பிறவிடங்களிலேயாயினுமாக (250) முந்து நீ கண்டுழி முகனமர்ந்தெத்திப் (251) பரவி வணக்கிச் (52) செல்வ! (255)... குருசில்! எனப்பல (276) யான்றி அளவையினேத்து (277) நின்னடியுள்ளி வந்தனென (279) என (280) நீ குறித்தது மொழியா அளவையின் (281) குளியர் (282)

குறித்துத் (281) தோன்றி (283) இரவலன் (284) வந் தோன் (285) அளியன் (284) என (285) மலைக்குமேவான் (317) தான் வந்தெய்தி (288) அணங்குசால் உயர்நிலை தழிஇ (289) இளங்கலங் காட்டி (290) அஞ்சலோம்புமதி அறிவுல் நின்வரவு என (291) அன்புடை நன்மொழி அளைஇ (292) உலகத்து (293) ஒரு நீயாகித் தோன்றப் (294) பெறலரும் பரிசில் நல்கும் (95) என, வினைமுழிக்க இங்ஙனம் முந்தூற்றுப்பதினேழுடி வரையும் அகன்று கிடந்த பொருள்களையெல்லாம் அனுகிய நிலையதாகத் தோன்றுமாறு ஒரு தொடர் கொளீஇ முடித்துக்கொள் ளச் செய்தல் ‘மாட்டு’ எனப்படும். “அகன்று பொருள் கிடப்பினு மறுகிய நிலையினு, மியன்று பொருண்முடியத் தந்தனருணர்த்தன், மாட்டென மொழிப பாட்டியல்வழங்கின்” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர். இம்மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பினை இதனேடு சேர்ந்த ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் நன்கு காணலாகும். “அகன்று வந்த மாட்டு முநுகாற்றுப்படை முதலியவற்றுட் காண்க; மாட்டென்னும் உறுப்பாவது: இரண்டிறந்த பல வடிவக்கண் னும் பல செய்யுட்டொடரின் கண்னும் அகன்றும் அனுகியும் வருமென்றுணர்க்” என்னும் நச்சினார்க்கினியருரை (தொல்ளச்சம்கு 13) ஈண்டு அறிதற் பாலது.

திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியரை
முற்றும்.

முருகவேள் துணை.

தோத்திரட்பாக்கள்.

1. குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலிற் குர்த்திந்தாய் புன்றலைய பூதப் பொருபடையாய்—என்றும் இளையா யழகிமா யேஹார்ந்தா னேறே உளையாயேன் னுள்ளத் துறை.
2. குன்ற மெறிந்ததுவங் குன்றப்போர் செய்ததுவும் அன்றங் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றேன்னைக் கைவிடா நின்றதுவங் கற்போதும்பிற் காத்ததுவும் மேய்விட வீரன்கை வேல்.
3. வீரவே ரூரைவேல் லிண்ணேர் சிறைமீட்ட தீரவேல் செவ்வே டிருக்கைவேல்—வாரி குளித்தவேல் கோற்றவேல் குர்மார்புங் குன்றும் துளைத்தவே லுண்டே துணை.
4. இன்ன மொருகா லெனதிமே்பைக் குன்றுக்குக் கோண்னவில்வேற் குர்த்திந்த கோற்றவா—முன்னம் பனிவேய் நோஞ்குன்றும் பட்டுருவத் தோட்ட தனிவேலை வாங்கத் தகும்.
5. உன்னை யோழிய ஒருவரையு நம்புகிலேன் [கைக் பின்னை யோருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிரு கோலப்பா வானேர் கோடியலினை தீர்த்தருளும் வேலப்பா செந்தவாழ் வே.
6. அஞ்ச முகந்தோன்றி னறு முகந்தோன்றும் வெஞ்சமரி லஞ்சலேன வேறேன்றும்—நேஞ்சில் ஒருகா னினைக்கி னிருகாலுங் தோன்றும் முருகாவேன் ரோதுவார் முன்.

7. முருகனே செந்தி முதல்வனே மாயோன் மருகனே யீசன் மகனே—ஒருகைமுகன் தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கா லெப்போழுதும் நம்பியே கைதோழுவே ஞன்.
8. காக்கக் கடவியாங் காவா திருந்தக்கால் ஆர்க்குப் பரமா மறுமுகவா—பூக்கும் கடம்பா முருகா கதிரவேலா நல்ல இடங்கா ணிரங்கா யினி
9. பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம் கரங்கூப்பிக் கண்குளிரிக் கண்டே—சுருங்காமல் ஆசையா னெஞ்சே யணிமுருகாற் றப்படையைப் பூசையாக் கோண்டே புகல்.
10. நக்கீர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றப்படையைத் தற்கோல நாடோறுஞ் சாற்றினால்—முற்கோல மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித் தானினைத்த வெல்லாங் தரும்.

“ஒருமுரு காவென்ற னுள்ளங் குளிர வுவங்குடனே வருமுரு காவென்று வாய்வெருவாநிற்பக் கையின்வுனே தருமுரு காவென்று தான்புலம் பாரிற்பத் தையன்முன் திருமுரு காற் றப் படையுடனே வருஞ் சேவகனே (னே

திருமூர்காற்றுப்படை

அருஞ்சொற் பொருள்.

<p>அகலம்-மார்பு, 272
 அகலுதல்-நீங்குதல் 88
 அகவ-ஒவியானிற்க, 122
 அங்குசம்-தோட்டி, 110
 அசைஇயது-கிடந்தது, 109
 அஞ்சிறை-அழகிய சிறகு, 7
 அஞ்சு-அச்சம், 149
 அட்டி-இட்டு, 28
 அடங்குதல்-இல்லையாதல் 59
 அடுக்கம்-பக்கமலை, 42
 அணங்கு-அச்சம், வருத்தம் 289
 அணைத்தல்-ஒன்றுகச் சேர்த்தல்,
 அந்தணர், அந்தத்தையணவுவார்
 அந்தரம்-ஆகாயம், 119 [96]
 அப்பி, 228
 அம்- அழகிய, 104
 அமர்-போர், 272
 அமர்க்கு-விரும்பி, 251
 அமை-மூங்கில், மூங்கிலரிசி, 195
 அமைதல்-பொருக்குதல், 86
 அயர்தல்-செய்தல், 283
 அரமகளிர்-தெய்வமகளிர், 117
 அரி-அழகு, 76
 அருமை-முடியானம், 278
 அருவி, 204
 அரை-அடி. மரத்தின் அடிப்பா
 கம 10, 206
 அல்குல்- 16
 அலங்குதல்-அசைதல், 298 [271]
 அலங்கோர்- இடுக்கப்பட்டோர்,</p> | <p>அலர் தல்-பரத்தல், 300
 அவிர்தல்-விளங்குதல், 3, 18
 அவணர்- அசரர், 59
 அழஸ்-நெருப்பு, 149
 அளங்கு-அளவிட்டு, 278
 அளவை-அளவு, 277
 அளிக்கும்-அருள்செய்யும், 271
 அழை-குகை, 314
 அளை இ-பலகாறுப்பொல்லி, 292
 அறு-அற்று, 38
 ஆகம்-மார்பு, 139
 ஆசினி-ஓர்சாதிப்பலா, 301
 ஆடுகளம்-வெறியாடுமிடம், 245
 ஆடுதல்-அளைதல், 53
 ஆண்டு-அவ்விடம், 250; ஆட
 கொண்டு, 249
 ஆமா-காட்டுப்பசு, 315
 ஆயங்க-ஆராயங்க. 20
 ஆர்த்தும்-துகர்விக்கும், 270
 ஆர்வலர்-அன்புடையார் 92,221
 ஆரம்-சங்கணம், 297, பொற்பத
 க்கம்104
 ஆற்றுப்படுத்தல். வருமாறு வழிப
 படுத்தல், 244
 ஆறமர் செல்வன் - ஆறுவடிவம்
 பொருங்திய கடவுள், 255
 ஆறு-வழி, 123, 180
 ஆறெழுத்து, 186
 ஆனுது-அமையாது, 277</p> |
|--|--|

இகங்து-கடங்து 19	இழை-அவளி, 18, 259
இகல்-பளக, மாறுபாடு 1311, 166	இளங்கலம்-இளையவடிவம், 290
இசை-புகழ் 61, 270; ஒசை 240	இருல்-தேங்கூடி, 300
இரும்பை-துண்பம், 185	இன்-இனிய, 151
இணர்-பூங்கொத்து 28, 59,
200; பூ, 34	கர்-ஏங்பு, 20
இணை-ஒப்பு, 20	கரின்டேந்தியமருப்பு 157
இணைத்த-சேர்த்த, 200	உக்கம்-இடுப்பு, 108
இணைப்பு-கட்டுதல், 30	உகிர்-ஙகம், 52
இமிழ் கல்-ஒலித்தல், 240	உச்சிக்குப்பியகையினர், 185
இமைக்கு-விளக்கும், 128	உட்க-அஞ்ச, 244
இமைச்சல்-கண்களின் இசழ்க
விரண்டினையும் குவித்தல்
3, 152; ஒலியைக்காலுதல் 88	உடுக்கை-உடை, 126
இமைப்-விலாக்கம், 65	உடை-உணவு, 131
இயம்-வாச்சியம், 240	உதிர-சிந்த, 302
இயல்பு-இலக்கணம், 177	உயர்த்தல்-சிறப்பித் துக்கரை 158
இயல-உசைய, பொருந்த, 215	உயர்கிலை-தெய்வத்சன்மை, 289
இயலுதல்-புடைபெயர்தல், 187	உயிர்க்கும்-பெருமூச்சவிடும் 149
இயவள்-கடவுள், 274	உராம்-வலிமை, 121
இயற்கை-இயல்பு, 87	உரிஞ்சுதல்-உரைத்தல், 33
இயற்றி-தொழில் செய்து, 118	உரிவை-தோல், 129
இயற்றுதல்-உண்டாக்குதல், 177	உருட்டி-உருஞ்சுமாறுதள்ளி 297
இயன்ற-நிருமித்த, 143 (115)	உரும்-இடி, 172
இரட்டுதல்-மாறியாலித்தல், 80	உருமிடி-பேரிடி, 121
இரவலன்-, 284	உருவம்-நிறம், 241
இரிய-கெட, 311	உருவு-வடிவு, 282
இருப்பெரிய, 111	உருள்-சக்கரம், 11
இருபிறப்பாளர்-அந்தணர் 182	உலகம்-சீவாண்மா 1 நன்மக்கள்,
124
இருவர்ச்சுட்டிய பல்வேறு
தோல்குடி, 178	உலறுதல்-காய்தல், 47
இழிதரும்-குதிக்கும் 316	உவப்ப-மகிழ், 1
இழுமெனல்-ஒலிக்குறிப்பு, 316	உள்ளி-நினைக்கு, 279

உளர்ப்பு-அலைத்தல், 198
 உளரா-நரம்பை வாசுக்க, 142
 உள்ளியம்-கரடி 313
 உளைப்பூ-பிடரிமயிர்போன்ற
 சூ 28
 உறழ்தல்-மாறுபடுதல், 85
 உறு-மிக்க 198
 உறுநர்-சேர்ந்தவர், 4
 உறைத்-நீர்த் துளி: 8
 ஊழி-பலவுக்காலம் 164.
 ஊண்ண-தலை, 129
 எஃகு-வேல், 111
 எஞ்சுதல்-குறைவுறுதல், 97
 எடுக்கதல்-கட்டுதல், 67
 எய்தினர்-அடைக்கதவர், 248
 எய்யா-அறிய முடியாத, 61
 எருத்தம்-புறக்கழுத்து, 159
 எல்-குரியன், 74
 எழில்-அழகு, 157
 எழுங்கிசைப்ப-மிக்கொலிப்ப 120
 என்பு-எலும்பு, 130
 ஏத்துதல்-துதித்தல் 93, 221
 ஏந்துதல்-உயராடுத்தல், 107
 உயர்தல், 146
 எமுறு-காவல் பொருங்கிய 163
 இரட்சையடைதல், 97
 ஏர்பு-எழுங்கு 1
 ஏற-இடபம், 151, 164
 ஐ-அழகு, வியப்பு, 111
 ஐது-மெதுவாக, 218
 ஐயர்-இருடியர், 107
 ஐயவி-வெண்சிறு கடுகு, 228
 ஐவருள் ஒருவன்-அக்கினி, 254

ஒடுக்கிய-உள்ளேகிடந்த, 148
 ஒழுகுதல்-நடத்தல், 93
 ஒண்பதுகொண்டலும்துபுரி
 துணைஞான் 183
 ஒடா-கெடாத 247
 ஒடை-நெற்றிப்பட்டப், 79
 ஒதி-கங்கல் 20
 ஒம்பு-பரிகரி 291
 ஒர்க்கும-நினைக்கும் 96
 ஒவ்வ-ஒழிவற 3
 கச்ச-208
 கடந்த-முடித்த, 262
 கடல், 2
 கடாவ-செலுத்த, 110
 கடு-விழும், 48
 கடுக்கும-ஒச்சும, 145
 கடுங்கிறல்-கடியவலி, 149
 கடுங்கடை-விரைங்கநடை, 80 [ல2]
 கண்டாங்கு-காணப்பட்டாற்போ
 கண்ணி-முடியிலண்ணியும்மாலை 44
 அருட்பு 199
 கணம-திரன், 76
 கணவீரப்-செவ்வலரி, 236
 கணைக்கால்-திரண்டகால், 14
 கதுப்பு-மயிர், 47
 கங்கு-ஆதினைகுற்றி, 226
 கமம்-ஷிறைவு, 7
 கலாவ-கலக்க, 301
 கவிழ்ந்தல்-கீழ்நோக்குதல் 59
 கவின்-அழகு, 17, 223
 கவின்று-அழகுபெற்ற, 29
 கவைந்-குழுங்கு, 87
 கவைஇய-குழுங்கு, 13

- கழல், 208
 கழல்கண்-பிதுங்கியகண், 49
 கழி-மிகுதி, 53
 கள்-தேன், 74
 களம்-இடம், 283
 களமவேட்டல்-களவேள்வி செய்
 தல், 100
 கறங்க-ஒலிக்க, 119, 240
 கறி-மிளகு, 309
 கறுவுதல்-கோபித்தல், 100
 கா-பொழில், 223
 காச.மணி, 223
 காட்சி-அறிவு 137, 166
 காண்-அழகு 36, 250
 காதல்-அண்பு, 94
 காமம்-ஆஸை, 134
 கார்கோள்-கடல், 7
 கால்-மரத்தின் அடிப்பாகம், 21
 காழ்-வடம் 16, 204; வயிரம் 32
 119
 காழ்கம்-வஸ்திரம், 184
 காண்-நறுமணம், 198
 கானம்-காடு, 9
 கானவர்-குறவர், 194
 கிண்ணகிணி-சிறுசதங்கை, 13
 கிழவன்-உரியவன், 267
 கிளர்-விளங்குகிள்ற, 159
 கிளர்தல்-எழுதல், 82
 கிளை-மரத்தின் கிளை 29, சுற்றம்
 196
 குடந்தம்பட்டி, 229
 குடவயின்-மேற்றிசையிடத்து 72
 குடாவழி-வளைந்தஅடி, 313
- குடி-ஊர், 196
 குண்டு-ஆழம், 199
 குரிசில்-ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்
 276
 குருதி-இரத்தம், 52, 233
 குருஉ-நிறம், 313
 குல்லை-கஞ்சங்குல்லை, 201
 குழல்-ஊதுச்சுவி, 209
 குழவி-குழங்கை, 259
 குளவி-காட்டுமல்லிகை, 191
 குளிர்ப்ப-குளிரும்பம், 304
 குறங்கு-துடை, 109
 குறடு-கட்டட, 83
 குறவர்-கானவர் 101
 குறிஞ்சி-மலையும்மலை சார்ந்தஇட
 மும் 267, ஒருபண், 239
 குறித்தல்-எண் ஞூதல் 281
 குறுப்பொறி-உதரபந்தம் 213
 குங்கு-குறையாத 266
 குகை-கோட்டான் 49
 குடல்-மதுரை 71
 குளியர்-சேவித்துநிற்போர் 282
 குற்று-யமனின் வல்லாளன் 257
 கெஞ்சல்-இல்லையாதல் 129
 கெழு-பொருக்திய 51
 கேழ்-உறம் 33, 193
 கேழல்-ஆண்பன்றி 311
 கையதாழு-கையைத்தலைமேல்
 வைத்துத்தொழுது 252
 கொட்டி-அப்பி 35
 கொட்டப்-சுழல் 114
 கொட்டினர் - சுழுசலுடைய
 ராய் 174

- கொடுஞ்சிறை-வளைந்த சிதகு 150
 கொடுமணி-கடியாலைசையையுடை
 யமணி 246
 கொலைஇய-கொல்லுதலைச்செய்த
 194
 கொழியா-தெள்ளி 306
 கொழு-மலர்-அழுகியமலா 229
 கொள்கை-கோட்டபாடு 63, 161,
 180. விரதம் 89, கஂபு 175
 கொற்றம்-வெந்றி 156
 கொற்றலை-வனதூர்க்கை 258
 கொன்ற-பிளங்க 266
 கோடு-ஊத கொம்பு 209 தக்தம்
 305. மாட்டுக்கொம்பு 314
 கோபம்-இங்கிரகோபம் 15
 சதுக்கம்-நாற்சுங்கி 225
 சங்கி-முச்சங்கி ஐஞ்சங்கி 225
 சமம்-போர் 99
 சாந்து-சந்தனம் 193
 சாய்-செறுப்பு 512
 சாயல்-மென்மை, 213
 சாலூதல்-அலமதல், 265
 சாறு-திருவிழா 283
 சாங்ற-அுமைந்த, 287
 சிதைய-கெட, 300
 சிமையம்-மலையுச்சி, 253
 சிலக்கும்-மேகலை 16
 சிலம்ப-ஆரவாரிப்ப 40, 245
 சிலம்பு-மலை, 40
 சிலம்ப-முழங்க 315
 சிறப்பு-கலைமை 259
 சிறப்புமஞ்சன், 235
 சிறுவ-பதல்வ 258
 சிறை-சிறகு 72
 சினை-கொம்பு 298
 சீர்-சிறப்பு 40; அழகு 126
 சீரா-மரவுரி 126
 சீற்றி-சிறிய அடி 13 [21]
 சீறிதழ் சிறிய இதளையுடைய ஒ^{கு}
 சுட்டி-நினைந்து 165
 சுட்டிய-மதித்த 178 [105
 சுடர்-கெருப்பு 43; படைக்கலம்
 சுர-தல் எரிதல் 46
 சுரும்பு-வண்டு 43, 203 [73
 சுனை-மலையிலுள்ள சிறு நீர்நிலை
 சூர்-கொடுமை 41, சூரபத்மா 46
 275
 சூரத்த-கொடுமை செய்த 48
 சுல்-கரு 7 [207
 செச்சைக்கண்ணி-வ வட்சி மாலை
 செங்கினை-சிவந்தகினை 242
 செய்பண்-சிவந்தவன 206
 செயலை-அசோகு 207
 செயிர்-குற்றம் 19 [105
 செம்பொறி-சிவந்த மூன்றுவரி
 செம்மல்-தலைமை 62
 செரீ-இ-செருகி 27
 செரு-போர் 67, 262
 செல்ல-இடி, மேகம் 5
 செல்வன், 151, 154, 159
 செலவு-நகை 51
 செற்றம்-பகைமை 131
 செறிய-சேர 314
 செறப்படும் அசார்முதலி
 யேர் 99

- சென்னி-முடி 44
 சேய்-முருகக்கடவுளின் திருகா
 மம் 61, 271
 சேண்-மிக்கநூரம் 3, 19, 87,
 தேவருலகு 12; உயரமான
 இடம் 67 உச்சி 315
 சேர்பு-சேர்ந்து 169
 சேவல்-கோழி 210
 சொன்மலை-சொந்தகளின்கூட்ட
 மாயிருப்பவன் 263
 தசடு-புறவிதழ் 28
 தகர்-ஆட்டுக்கிடாய் 210
 தகை-மாலை 139
 தட-பெருமை 5; வளைவு 158
 தடங்த-கொன்ற 46; வெட்டின
 60
 தத்தற்று-குதித்து 305
 தலை-இடம் 121
 தலையீய-சொரிந்த 9 [216
 தலைத்தந்து-முதற்றகைகாடுத்து
 கலைப்பெயல்-முதற்றபெயல் 9
 தலீ-இ-தழுவி 216
 தலை-உடைவிசேடம் 203
 தா-வருத்தம் 89, 175 கேட்க 164,
 தாக்கி-மோதி 308
 தாங்குதல்-பாதுகாத்தல் 4, 273
 தாமரை, 164
 தார்-மார்பிளண்மீயும் மாலை 11
 தாழ்தல்-தங்குதல் 86; நிலத்தே
 கிடத்தல் 158
 தாழ்-தங்க 25
 தாழை-தெங்கு 307
 தான்-தண்டு 22 நாளம் 73 கால்
 232
- தானை-தேநை 260
 தங்கள்-ஏந்திரங் 98
 திசை-திச்கு 98
 திதலை-தேமல் 145
 திரிதரும்-சுற்றுகின்ற 1
 திரிப்ப-சுழற்ற 111
 திரு-அழகு 24, 84 இல; குழி 70
 திலகம்-தெற்றிப்பொட்டு 24
 திவாய்-யாழின்வார்ச்சட்டு 140
 திளைப்ப-அசையாநிறக 32, 204
 திறல்-வலிமை 287
 துகள்-குற்றம் 26
 துஞ்சி-துயில்கொண்டு 73
 துணங்கை-ஒருவகைக்கூத்து 56
 தணர்-கொத்து 80
 தணை-ஒப்பு 30, 207
 துணையோர்-தோழிமார் 20
 துமிய-துணிய 307 [207
 துயல்வருதல்-அனசதல் 79, 86,
 துருத்தி-ஆற்றிகைக்குறை 223
 துவர-மூற்ற 26
 துணி-வெறுப்பு 137
 தூ-தூய்கம 22.
 தூங்க-ஆட 56; தூங்கியபடி
 கிடக்க 68, அசைய 237
 தூம்பு-துளை 148
 தூவெள்ளரிசி - தூய்க்கையான
 வெள்ளிய அரிசி 233
 தெய்வத்தி-சிதேவியென் னும்
 தலைக்கோலம் 23
 தேம்-மணை 24; 34
 தேய்த்தல்-அழித்தல் 5; பொன்
 றக்கெடுத்தல் 99; இல்லையாக
 குதல் 69

- * தேய்வை-சங்தனக் குழம்பு 33
- தேறல்-கள்செளிவு 195
- தைஇய-இட்ட 24; உடையாகச் செய்த 126; போர்த்த 129; செய்த 222
- தொட்டு-தோண்டி 53
- தொடி-கைவளை 54; 114
- தொடுத்த- வரிசையாக வைத்த 299
- தொண்டகம் - குறிஞ்சிவிலத்துக் குரிய பறை 197
- தோய்த்தல்-சுயமூட்டுகல் 15
- தோய்தல்-தீண்டிகல் 288
- தோன் றலர் - தோற்றக்கையடையவர் 169
- நகர்-ஊர் 160, 238; கோயில் 244
- நகை-ஒளி 86, 145; மகிழ்ச்சி 102
- நகை-விருப்பம் 65
- நகையுநர்-விரும்பினாவர் 270
- நயங்தனை-விரும்பினுப் 64
- நயங்து-விரும்பி 288
- நயன்-ஈரம் 141
- நரை-வெளுத்த மயிர் 1127
- நல்கும்-கொடுப்பான் 295
- நல்மய-நல்வினை 63; நல்லதிறம் 109
- நவில்-கு-முகின்ற 180
- நவின்-ற-பயின்ற 141
- நவின்-று-பயின்று 103
- நனி-செறிவு 238
- நறைக்காய்-சுதிக்காய் 190
- நன்னர்-நன்னம் 65
- நாகம்-சுரபுன் னை 302
- நாட்டம்-கண் 155
- நாடி-ஆராய்ந்து 97
- நாவலொடு பெயரிய பொலம்- சாம்புசதம் 18
- நாற்றி-தொங்கவிட்டு 237
- நியமம்- அங்காமத்தெரு 70
- நிலை-இடம் 221, 226
- நிலைய-நிலைபெற்ற 160
- நிவங்கத-உயர்ந்த 12
- நிவப்பு-ஓங்கிப வளர்ச்சி 288
- நிறுத்து-வாசிக்கப்பண்ணி 243
- நீல்-நீலம் 116
- நுசப்பு-இடை 14, 101
- நுவல்-நெற்றி, மத்தகம், 24, 78, 303
- நுதி-நுனி 78
- நுவல்-கூற 182
- நுலறி புலவு-நால்களைல்லாவற் றையும் அறிந்த புலவ 261
- நேர்பு-பொருங்கி 90, 214
- அளங்கு 140
- நோன்-வலிகமை 4
- பக்கு-பெருகமை 104
- பகல்-நாள், பகற்காலம் 180
- பகு 166
- பட-இறக்க 150, பினக்க 171
- படரும்-செல்லும் 62
- படுதல்-உண்டாசல் 10, தோன் றல் 74 தாழ்தல் 80, வீழ்கல் 99, பொருங்குதல் 118, 219
- படுமணி-தாகின் றமணி 80; ஒலிக்கின் றமணி 115
- பண்ணடை-பழுமை 239

பண்டு-குணம்	217	பிறழ்தல்-நிறை ஒவ்வாத பல்	47
பணிக் தூ-தாழ்த் து	146	புகர்-குற்றம்	210
பனை மூங்கில், பருமையுமாம்	14	புகன்று-விரும்பி	67 [239]
பயில்-கெருங்கிய	42	புகையெழுத்து-தூபங் கொடுத்து	
பரவி-வாழ்த்தி	252	புட்டில்-தக்கோலக்காய்	191
பரா அரை-பருத்த அரை	10	புடைக்கும்-அடிக்கும்	150
பரிசில்-பிறர்கையில் பெற்றபொ		புரி-செய்சப்ளி, விரும்பிய	161
ரூள்	295	புரையுங்கர்-ஒப்பவர்	280
பரிசிலர்-இரதுவங்தோர்	273	புலய்ப்-தனிப்ப	298
பருதி - ஞாயிற்றின் மண்டிலம்		புலம்புரிந் து- மெய்ஞ்ஞானத்	
290		தைச் சாதித்து	63
பருமம்-பதினெண் கோவையனி	146	புலரா-உலரா	184
பஸ்வியம்-தந்துபி	119	புலரா-உலராத	184
ப நழையாள்-காடுகள்	252	புலவன்-துறிவுடையவன்	26
பனி- சளிர்ச்சி	45	புள்-பறவை	151
பனிப்ப-நடுங்க	303	புறம்-முதுகு	309
பாடி-உச்சரித்து	187	புனை தல்- அலங்கரித்தல்	17, நிரு
பாடி-ஒங்க	115	மித்தல்	18
பார்-பூமி	45	பு-பொவிவு	33, புகர் 303
பால்-பகுதி	118	புட்டகை-வலிமை	247
பாஜவ-பொம்மை	65	புக்தன்ன-தோண்றினுவொத்த	
பிடி-பெண்யானை	304	169	
பிண்டி-அசோகு	31	பூந்தகில் - பூக்தொழுபிலையுடைய	
பினர்-சருச்சரை	50	பட்டாடை	15.
பினிமுகம் - முருக்கடவுளின்		பெடை-பெட்டை	311
பட்டத்தயானை	247	பெயர்-பொருள்	268
பினை-பெண்மான். ஆகுபெய		பெயரா-அசைத்து	255 [274]
ராம் மகளிரை உணர்த்தியது		பெரியோர் - தேவர், முனிவர்	
216		பெரும்பெயர்- பெரும்பொருள்,	
பினையல்-மாலை	30	வீடுபேறு 269; பெரிய திரு	
பிரப்பு-தெய்வத்திற்கு குறை		நாமம்	274
வீதம் படைக்குங் தானியம்		பெற்றியர்-பெற்றவர் 168	
234		பேழ்வாய்-பினங்தவாய் 48 [190]	
		பைங்கொடி - பச்சிலைக்கொடி	

பொதி-பொதிதலையுடைய	191	கடவுளின் திருநாமம்	175
பொதியில்-அம்பலம்	226	மகன்- அறியாமை	4
பொதுளிய-தழைத்த	10	மதி-சங்திரன்	
பொரி,	231	மந்தி-குரியன், குங்கு	42
பொரு-பொருகின்ற	262, திண	மந்திரவிதி-வேதவிதி	95
உம்	267, 299	மயில்,	205
பொருத-அழுக்தின	78	மரபு-முறைகம்	95, 107, 260
பொருஞ்-பொருவார்	69	மராம்-செங்கடம்பு	10, 202
பொருஞ்-உவமிக்கப்படுவாய்	276	மருங்கு-பக்கம்	80; பெற்றுறை
பொலம்-பொன்	18	கம	172, அளவு 187, இடை
பொலம்-பூண்-பொன் ஞற் செய்த		214. குலம்	275.
அணி	272	மருப்ப-தங்கம்	157
பொலிய-அழுகுபெற	13	மலிதல்-மிகுதல்	71
பொற்ப-பொலிவபெற	85	மலிதுளி.மிக்கமழு	116
பொறி-புள்ளி	122 309	மலைச்சிலம்பு-மலைப்பக்கம்	238
போழ்தல்-நீக்குதல்	8	மலைமகன்-பார்வதிதேவி	256
மகரப்படுவாய்-அங்காந்த வாயை		மள்ளன்-வீரன், இளைமைப்பருத்	
யுடைய சுருபோலச் செய்யும்		தோன்	262
அணி	25	மறி-ஆட்டுக்டாய்	218
மங்கையர்-தெய்வானை வள்ளி		மறு-குற்றம்	60, 91, 147
நாயகி	264.	மறகு-தெகு	71
மஞ்சளு-மயில்	122, 210, 310	மறுவில் கற்பு-அறக்கற்பு	6
மடங்கை-மடப்பம்பொருங்திய		மறை-வேதம்	186
நடை	205	மன்-பல	278
மடம்-அறியாமை	102	மன்றம்-ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லா	
மடமகள்-மடப்பத்தையுடைய		ருமிருக்கும் மரத்தடி	226
மகள்	101 [101	மா.பெருமை	91. கருமை 7,
மடவரல்-மடப்பம்தோற்றுதல்			303
மண்டுதல்-மிக்குச்செல்லுதல்	58	மாசு-அழுக்கு	128, குற்றம் 147
	272	மாண்-மாட்சி	227
மண்ணி-பண்ணி, செய்து	227	மாமுதல்-மாமரம்	60
மண்ணுறுத்து-செய்து	25		
மதவலி-மிக்கவலி	232, முருகன்		

மால்-பெருமை, திருமால் 12,	முழுமுதல்-பெரிய மரம் 297
256	முற்றி-முடித்த 156
மாந்திரேர்-பகைவர் 257 [ம53	முறி-தளிர் 37
மானின் உரிவை.கிருட்டினங்கள்	முறை-முறைமை 103
விலைக்குடியு 44	முன்னி-மேற்கொண்டு 123
வின்-வினால் 85	முன்னியவினை - கருதிச்செய்த
விளை 66
மீமிசை-மிகமேலிடம் 114, மலை	முனிவர்-இருடிகள் 137
யச்சி 301	முசுதல்-மொய்த்தல் 43
மீன்-கட்சக்திரம் 88, 169	மூவெயில்-முப்புரம் 154
முகிழ் அரும்பு 35	மேல் கொண்டு-ஏறி 82
முகை-மொட்டு 139	மேளி - உடம்பின் நிறம் 19,
முச்சி-கொண்டை 26	உடம்பு 144
முசக்கலை-ஆண்முச 303	மைந்தர்-வீரர் 264
முடி.கிரீடம் 84	மொய்ம்பு-வவிமை 105
முடித்த-தலையிலை அணிந்த 201	மொழி-சொல் 238
முடை.தூர்க்கந்தம் 53	மோடு-பருத்த உடல் 50
முத்தி-ஆகவணீயம், தக்கினுக்
கிணி, காருப்பக்தியம் என்
லும் மூன்று தீ 181	யாக்கை-உடம்பு 57, 130
முத்த டைவான்கோடு-முத்துள்
எவ்வள்ளிக்கொம்பு 305	யாத்து-கட்டி 231
முதல்-தலைவன் 46	ழூகம்-கருங்குரங்கு 302
முதிர்-முதிர்ந்த 45	வகை.தொழிற்க்கூறு 86
முதுசௌ-முற்றிய சௌ 301	வசிந்து-பிளங்து 106
முதுவாய்-அறிவுமுதிர்ந்த வாய்
மை 284	வட்டம்-பரிசை 111
முந்து-முற்பட 251	வடு-தழும்பு 78
முந்தீர்-கடல் 293	வண்புகழ்-பெரிய கீர்த்தி 106
முரண்-மாறுபாடு 84, 154, 280	வணங்குவில்-வளையும் வில் 260
முரணினர் - தய்வமின்றென்
பார் 244	வதுவை-மணமாலை 117
முருக்கிய-அழித்த 154	வயப்பெடை - வலியையுடைய
பெடை 311
முருகு-முருகுக் கடவுள் 244	வயிர்-கொம்புவாத்தியம் 120
முழுவு-கண்ணுமை 215	வயின்-இடம் 23, 219

- வனை-யலைக்குவடி, முங்கில் 12,
256
- வலம்-வெற்றி 59
- வலம்புரி-ஒருதலைக்கோலம் 23,
ஒருவகைச் சங்கு 126
- வலவயின்-வெற்றிக்களம் 152
- வலன் வலப்பக்கம் 1
- வழாஅ-தவறுமல் 95
- வழிபடுதல்-வணங்குதல் 248
- வள்ளி-வள்ளிகாயகி 102
- வள்ளுறை-பெரிய சீர்த்தளி 8
- வள்ளி-காற்று 170
- வளை-சங்கு 120
- வளை இய-குழ்த்த 293
- வனப்பு-ஆழுகு 17
- வாங்கிய-வளைந்த நுடங்கிய 14.
- வாங்கிக்கொண்ட 105, பெ
ற்ற 106
- வாடாமாலை-பொன்னரிமாலை 79
- வாணுதல்-தெய்வாகாயகி 6
- வாய்ப்ப-தப்பாமல் 65 [219]
- வாரணக்கொடி - கோழிக்கொடி
- வால்-வெண்மை 120
- வாள்-உளி 87, 90, சூரியசங்கி
ர் 8
- வான்-ஆகாயம் 288
- வான்-கோடி - வெண்மையான
கொட்டு 305
- விடர்-பிளவு 314
- விசம்பு-ஆகாயம் 8, 123
- விடுபு-எறிக்கு
விடை-கிடாய் 232
- விண்-ஆகாயம் 107, 297
- வியன்-அகற்சி 244
- விரிந்தண்-ஆ-தோற்றுவிக்கத்து 92
- விரிக்கு-முறைக்குநெகிழ்க்கு
விரை-அறுமணம் 188, சந்தனம்
- முதலியன 235
- விரைது-கலந்து 218
- விரைது-ய-பிஞ்சங்த 233
- விசைசெலல்-விரைந்தங்கூட 123
- விழுவு-திருவிழா 220
- விழுக்குலை-சீரியகுலை 308
- விழுச்சிர்-சீரியபுகழ் 124
- விழுமிய-சிறங்க 172, 294
- விளிவிஸ்ய-கேழின்றி 292
- விளைந்த-முற்றிய 195
- விறல்-வெற்றி 55
- விழை-தொழில் 83
- வீசங்கல்-சிதறங்கல் 304
- வீறு-பொலிவ 283
- வீற்றிருதல் - வருத்தமின்றிய
ருதல் 70
- வெட்சி-ஒருசாதி மரம் 21
- வெண்குதாளம் - வெண்மையா
கிய கூசாளம் 192
- வெரு-ஆச்சம 54
- வெள்ளல்-விழாமரம் 37
- வெளிறு - மரத்தில் வயிரமற்ற
பகுதி 312
- வெந்பு-மலை 12
- வெற்றி 258 [டம் 222]
- வெறியர்களன் - வெறியாடுமி
- வெறுக்கை-செல்வம் 263
- வேள்-முருங்கடவள் 273
- வேண்டுகர்-விருப்பினவர் 248
- வேரல்-சிறுமூங்கில் 297
- வேலன்-படிமத்தான் 190, 222
- வேழு-யானை 82
- வேள்வி-யாகம் 46, 156
- வை-கூர்மை 78
- வைகறை-விடியற்காலம் 73
- வைந்துதி-அங்குசம் 78
- வைப்பு-ஊர் 224

